

Torsten Stålander

BIBELLEN på hovedet

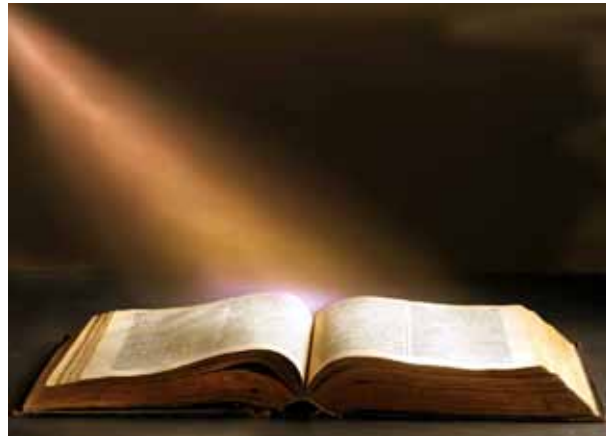
Profetier, der vender op og ned
på verden, nutiden og fremtiden!

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

BIBELEN PÅ HOVEDET

Torsten Stålander

INDHOLD

Forord	5
Bibelen	8
Højdepunkter	10
Store spørgsmål	12
Hvorfor denne uvidenhed?	14
Lukkede øjne og ører	15
Hvorfor har man egentlig Israels bibel i Vesten?	18
Dobbelt løfte	20
Hvor meget land? Hvor mange nationer?	22
Adskillelse af førstefødselsretten og spiret	26
Race – ikke nåde	27
Førstefødselsretten	29
En lektion	32
Guds eget kongedømme	37
Dauids regeringstid	39
Israels børn deler sig i to nationer	44
Israel adskilt fra Dauids trone	45
Israel fordrevet fra sit land – og forsvundet	48
Hedninge erstattede Israels stamme	49
Israel vendte aldrig tilbage	51
Jeremias' mystiske opgave	52
Jeremias	53
Hvad med Jojakin?	56
Jeremias' flugt	59
Under himmelsk beskyttelse	61
Det mystiske "brud"	62
De tre omvæltninger	64
Hvilken nation?	66
Israels nye land	68
Et nyt hjemland	69

Dan – spor af en slange	73
Dronning Elisabeth II på Davids trone	76
USA er Manasse	77
Førstefødselsretten blev tilbageholdt i 2.500 år!	79
Hvorfor ikke før år 1800?	80
Det store <u>hvis</u>	82
Afgudsdyrkelse	84
Tilbageholdt i 40 år	86
Afgudsdyrkelse igen	88
Nationens opdeling	90
De syv profetiske gange	91
Ezekiels "en-dag-for-et-år"	92
Hvad er en "tid"?	93
Israel forsvinder	95
Hvorfor?	97
Identitetsmærket	99
Hvem er Gud?	100
Meningen med sabbatten	101
Gælder aftalen kun Israel?	105
Profetier for menneskeheden i dag!	108
Førstefødselsretten – ved dens højdepunkt og nu	110
Hvad sker der nu?	115
Stoltheden	116
Intensitet i afstraffelsen	118
Det vil ske nu! Mikas utrolige profeti	122
Pludseligt sammenbrud	124
Afstraffelse af alle lande	125
Jesus forudsagde det	127
Hvad er den store prøvelse?	130
Først tørke og misvækst	131
Derefter – militær invasion og besejring	132
Hosea	134
Til Storbritannien – i dag	136
Til sidst – de vil indse!	138
Læs din bibel	139
Gnostikerne	142
Afslutning	144

FORORD

Det Gamle Testamente i *Bibelen* er et gådefuldt dokument, som nutidens mennesker normalt ikke tillægger den store betydning. *Det Gamle Testamente* betragtes bare som en samling familiekroniker – en opremsning i lange baner og med mange detaljer om, hvem der var søn af hvem, og i familie med hvem etc. I dag vil de fleste stille sig selv dette spørgsmål: "Hvorfor i alverden interessere sig for Israels stammer? Hvad vedkommer disse stammer et nutidigt menneske?"

De fleste præster siger i dag, at den danske kirke er "*Det Nye Testaments Kirke!*" Da *Bibelen* skulle omskrives til nutidigt sprog i 1996, skrev man imidlertid kun *Det Nye Testamente* om. Man reviderede ikke *Det Gamle Testamente*.

Hvorfor har man accepteret *Det Gamle Testamente* i *Bibelen* lige siden? Står der overhovedet noget, som vedkommer mennesker i den vestlige verden – eller er det kun noget, der interesserer israelerne?

I grove træk består *Det Gamle Testamente* af 1/3 historie, 1/3 lærebog og 1/3 profetier.

Studerer man profetierne lidt nærmere, bliver man meget forbavset. For det første er kun en lille del af profetierne indtil nu gået i opfyldelse (ca. 30%), men de, der er gået i opfyldelse, har været overraskende eksakte! Det interessante spørgsmål er derfor, om der findes en forklaring på de fantastiske ting, der sker i verden i dag? I 60 århundreder eller mere har der boet mennesker her på Jorden, og de tidligere generationer har ikke været grundlæggende anderledes, end nutidens mennesker. Deres livslyst har været lige så stor som nutidsmenneskets. De har måske haft større fysisk styrke end et gennemsnitsmenneske i dag, men i ethvert samfund har der altid været mænd og kvinder med meget høj intelligens. Men gennem hele historien har mennesker sultet – og mange har altid sultet.

Assyrere, persere, egyptere og grækere var intelligente mennesker, men på trods af deres intelligens og deres frugtbare jord var det ikke altid muligt for dem at producere tilstrækkeligt med mad.

Det romerske rige kollapsede i sult. I 1800-tallet sultede mennesker ihjel i Frankrig. Det samme skete i Irland, og ingen var egentlig overrasket. At sulte var nemlig snarere normalt end unormalt i Europa. Det er kun i det seneste århundrede, at vesteuropæere har haft tilstrækkeligt med mad til at holde alle i live.

I Kina var sult almindeligt. Selv i dag sulter mange millioner i Kina, Indien og Afrika, og så sent som i 1930'erne døde mennesker i tusindvis af sult i Sovjetunionen, selvom de levede på frugtbar jord.

Gennem historien har utallige millioner uden held kæmpet for at holde deres forpinte kroppe i live, og de er bukket under i elendighed og armod.

Og med ét vender historiens gang, og mennesker i Vesteuropa og USA har pludselig

mad i en sådan overflod, at sultens plager er helt glemt. Hvorfor? Hvorfor har Vesten denne overflod i dag? Hvorfor måtte menneskeheden slæbe varer og andre mennesker på ryggen i 6.000 år – og i løbet af overraskende kort tid beherskes naturkræfterne så meget og så effektivt, at selv de mindre bemidlede i samfundet kan flytte sig selv og deres varer fra et sted til et andet uden at anstrenge sig?

Hvorfor levede familier i 6.000 år i mørke jordhuler med lerstampede gulve, uden vinduer og skorstene, når menneskeheden i løbet af et par generationer betragter gulve, tæpper, borde, vinduer og skorstene som selvfølgelig – og elektrisk lys, vandhaner, vaskekummer, badekar, toiletter, køleskabe, vaskemaskiner, tørretumblere, farve-tv, computere, mobiltelefoner etc. som almindelige og selvfølgelig nødvendigheder?

Hvorfor vandrede menneskeheden barfodede rundt i 6.000 år under miserable forhold og søgte desperat efter mad fra morgen til aften – uvaskede, ukæmmede, ubarberede, loppe- og lusbefængte og sygdomsplagede – og så pludselig findes der en overflod af lækkert linge, brusebade, barbermaskiner, hårtørrere, læbestift, neglelak, deodoranter, parfumer, cremer og frit valg mellem forskellige hårfarver?

Hvordan i alverden har menneskeheden i løbet af bare et århundrede formået at sejre over mørket? Hvordan lykkedes det at gå fra fakler og tællelys til olielamper, videre til gaslamper og senere til elektriske lamper, neonlys og halogenlamper?

Menneskeheden har skabt et nyt og revolutionerende forsvar mod vejret. Den er gået fra åbne ildsteder til el-komfurer, til centralvarme, til isolering, der beskytter mod både kulde og varme og videre til airconditionering.

I dag er det muligt at kommunikere med selv de fjerneste steder på planeten i løbet af et sekund, for mundtlig kommunikation, opråb eller opslag på torvet eller kirkedøren er nu erstattet af telefoner, mobiltelefoner, telefaks, radio, Tv, computere og internet.

Sundhedssystemet og medicinalindustrien bekæmper lidelser og sygdomme, forlænger livet og kæmper mod døden ved hjælp af desinfektion, vacciner, kirurgi, psykoterapi, hygiejne og medicin.

Menneskeheden er begyndt at udforske rummet. Denne præstation repræsenterer en imponerende udvikling fra primitive vogne, trukket af okser og heste til lastbiler, personbiler, sporvogne, højhastighedstog og metroer. Eller fra sejlads i udhulede træstammer og kanoer til sejlskibe, videre til dampskibe, motorskibe, fragtskibe, olietankere, færger, luksuslinere og gigantiske hangarskibe, der er flydende byer. Eller fra primitive flyvemaskiner og luftskibe til passagerfly, jumbojets, jetjagere, raketter, rumskibe og rumstationer.

Hvordan kunne dette ske i løbet af bare tre generationer? Findes der nogen logisk forklaring på, hvorfor menneskeheden så hurtigt – og så pludseligt – har forvandlet vildmarken til et velfærdssamfund?

Er mennesket med ét blevet så intelligent? Svaret er desværre nej!

Er det på grund af nye og bedre ressourcer? Nej – for de har været der hele tiden! Arbejder mennesket mere i dag? Absolut ikke! Tværtimod!

En del af svaret er, at mennesket for første gang i historien må beholde noget af det, der produceres. Men det virkelige svar findes – efter min mening – i *Det Gamle Testamente!*

Der er gjort utallige forsøg på at fortolke *Bibelen*, og næsten hver eneste trosretning har sin egen fortolkning. De fleste er særdeles mangelfulde, og de ignorerer store dele af *Bibelen*. Man bruger desuden alt for ofte tvivlsomme bogstavelige forklaringer og indser somme tider ikke, at der for en stor del er tale om *symbolsprog*.

Den følgende forklaring gør ikke krav på at være den eneste rigtige, men den giver i det mindste en forklaring på nogle af de fænomener, som de fleste religioner ignorerer.

Torsten Stålander

BIBELN

På samme måde som Shakespeares forfatterskab, Platons dialoger og mange andre klassiske værker repræsenterer *Bibelen* ofte et ømt punkt i mange menneskers samvittighed. Mange mener uden tvivl, at de burde have læst den. Der findes naturligvis alle mulige årsager til og forklaringer på, at de ikke har gjort det. Først og fremmest er der som regel tale om en tyk og lidt klodset bog. Indbindingen er ofte sort, og derfor giver den associationer til død og begravelse. Marginerne er fulde af henvisninger til tilsvarende passager, og teksten er fyldt med udtaleforklaringer og vanskelige fonetiske tegn.

Men der findes mange andre årsager. En af dem er, at *Bibelen* ikke alene ser frygteligt kedelig ud, men at den også for en stor del er det! Profetierne er forfærdeligt langtrukne, og de lyder temmelig ens allesammen. Desuden er der alle indledningerne. Der findes afsnit i *Bibelen*, som selv Moses må være faldet i søvn over. Eksempelvis kan nævnes de seks lange kapitler i *Anden Mosebog*, der beskriver templet, hvordan det så ud, og hvordan det fungerede. Alt beskrives – selv hvad vægtæpperne er fremstillet af.

Desuden er der alle de gamle, velkendte ordsprog, hvor man sidder med en fornemmelse af, at Bibelen ønsker at oplyse om noget, som man allerede ved. Der findes udtryk som "Den Gode Bog" eller "Den Hellige Skrift", som – på grund af menneskets demoraliserede natur – får det til at tænke: "*Giv mig hellere en dårlig bog eller et profant skrift.*"

Hvis man stadig er på jagt efter forklaringer på, hvorfor man endnu ikke har studeret *Bibelen*, så kan man med god grund vælge det faktum, at *Bibelen* indeholder mange ting, som selv de største beundrere af *Bibelen* ville ønske, aldrig var blevet en del af det hellige skrift.

Ifølge nogle tekster erklærer Israels Gud, at Han kun er interesseret i andre nationer, hvis Han kan bruge dem til at straffe Israel med, sådan at israelitterne lærer at holde sig i skindet. I en salme har man blandet det følsomme og det følelseskolde sammen. I salme 137 indleder man med ordene: "*Ved Babels floder, der sad vi og græd*", men man slutter med ordene: "*Salig den, der griber dine spæde og knuser dem mod klippen!*"

Det smukke og det afskyelige. Det himmelske og det jordiske. Det guddommelige og det menneskelige. Gang på gang går modsætningerne hånd i hånd i *Bibelens* skrifter. F.eks. er Noah den eneste mand på Jorden, der er værdig til at overleve syndfloden. Han kæmper sig tappert gennem stormen i sin ark – for derefter at drikke sig beruset i havn, falde i søvn og blotte sig i et telt, hvor hans søn Kam så sin faders skam. – Eller i *Femte Mosebog*, hvor der findes love, der er tusinder af år forud for deres tid. En lov siger, at et menneske, der lige er blevet gift, er fritaget for militærtjeneste i et år, for at "*han kan være lykkelig sammen med den kone, som han har taget til sig*". – Men der findes også love, der ville få selv Djengis Khan til at rødme. For eksempel de love, der kræver, at Israel totalt skal tilintetgøre folk,

de har sejret over, og ikke forsøge at forhandle nogen form for aftaler med dem og ikke vise nogen form for barmhjertighed.

Kort sagt – en måde at beskrive *Bibelen* på – som man må huske er skrevet af utallige mennesker i en periode på over 3.000 år – kunne være, at der er tale om en uorganiseret samling på ca. 60 bøger, som ofte er kedelige, barbariske og anstødelige, og som vrimler med modsigelser og inkonsekvenser. – Man kan også se Bibelen som et sammenkog af poesi og propaganda, lov og lovløshed, myte og mørke, historie og hysteri.

Og alligevel ...

Netop på grund af, at det er en bog om det smukke og det afskyelige, er det en bog om livet! Det er en bog om mennesker, der er både troende og ateister, uskyldige og skyldige, korsriddere og banditter, håbefulde og fortvivlede. Med andre ord, det er en bog om nutidsmennesket.

Og – det er en bog om *Gud*. Hvis det ikke er en bog om den Gud, man tror på, så er det en historie om den Gud, som man *ikke* tror på. På en eller anden måde er den historie, man finder i Bibelen, nutidsmennesket egen historie.

Den store protestantiske teolog Karl Barth siger i sin bog *The Word of God and the Word of Man*: *"At læse Bibelen er, som at se ud gennem et vindue og se mennesker på gaden, der stirrer op mod himlen mod noget, der er skjult for dem på grund af et tag. De peger opad. De siger mærkelige ord. De er meget spændte. Der sker noget, som man ikke kan se. Noget ud over fornuften har fanget dem og prøver at føre dem fra land til land af ukendte, intensive, usikre og indtil videre mystiske men velovervejede årsager. At læse Bibelen er at forsøge at læse udtrykket i deres ansigter. At lytte til Bibelens ord er det samme som at forsøge at opfange lyden af de mærkelige, farlige og lokkende ord, som de tilsyneladende hører."*

"Abraham og Sara med tårer løbende ned ad kinderne, da Gud fortalte dem, at Han ville holde sit ord til dem og give dem den søn, som de altid havde længtes efter ... Kong David – nøgen som den dag, han blev født – dansede af glæde foran arken ... Paulus slået på vejen til Damaskus ... Jesus med armene bredt ud mellem to røvere og med indtørret spyt i sit ansigt. De kigger allesammen opad – og lytter."

Hvordan prøver et menneske i det 21. århundrede, med alle sine fordomme at se og høre det, de hørte? Er det overhovedet værd at forsøge? Og i bekræftende fald – hvorfor?

Med disse tanker kombineret med praktiske råd kan man læse *Bibelen* uden tårer – eller måske med tårer.

Det siges, at Gertrude Stein på sit dødsleje spurgte: *"Hvad er svaret?"* Senere, efter en lang stilhed: *"Hvad er spørgsmålet?"* Begynd derfor ikke med at lede i Bibelen efter de svar, den kan give. Begynd med at lytte til de spørgsmål, den stiller.

HØJDEPUNKTER

Mennesker er stærkt optaget af spørgsmål, der umiddelbart ser ud til at have stor betydning i dag, men som ofte er glemt i morgen. Hvor, hvornår og hvordan er spørgsmål, som man løbende må tage stilling til hver eneste dag i privatlivet og på jobbet. Mens man koncentrerer sig om at finde svarene på de små hverdagsproblemer, er der en tilbøjelighed til at glemme de store spørgsmål, som spiller en stor rolle – spørgsmål om livet og døden – om livets mening, årsag og værdi. Glemmer man disse dybe og vigtige spørgsmål, risikerer man, at man glemmer, hvem man i dybest set er, hvor man kommer fra, og hvor man er på vej hen.

Måske er der ingen bedre grund til at læse *Bibelen*, end troen på og håbet om, at der et eller andet sted imellem alle disse mange sider findes det spørgsmål, som er det centrale i den aktuelle livssituation – også selvom man i mange år valgt ikke at stille det. Her er nogle af de tankevækkende spørgsmål:

"Hvad gavner det et menneske, om det vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?" (Matt. 16:26)

"Skal jeg vogte min broder?" (1. Mos. 4:9)

"Er Gud for os, hvem kan da være imod os?" (Rom. 8:31)

"Hvad er sandhed?" (Joh. 18:38)

"Hvad vinding har et menneske af al den flid, det gør sig under Solen?" (Præd. 1:3)

"Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?" (Luk. 10:25)

Når man stiller disse spørgsmål som sine egne, er man allerede begyndt at lytte. Men begynd ikke at læse *Første Mosebog* og derefter hele *Bibelen* frem til *Johannes Åbenbaring*! Man skal først og fremmest koncentrere sig om højdepunkterne.

Der findes for eksempel en interessant øjenvidneskildring om Kong David (i *Anden Samuels* bog og i de to første kapitler i *Første Kongebog*), og specielt fortællingen om, hvordan Kong Davids søn Absalom stod i spidsen for et oprør imod ham og selv gjorde forsøg på at rane tronen. Absalom – den flotte men farlige prins – som var den af alle sine sønner, som David hverken kunne leve med eller uden – blev dræbt i det slag, hvor han prøvede at fjerne David fra tronen. Da den gamle konge hørte det, da græd han: *"Min søn Absalom, min søn, min søn Absalom! Var jeg blot død i dit sted! Absalom, min søn, min søn!"* Det, der fanger opmærksomheden, er ikke alene et menneskes sorg udtryk i en smuk formulering, der stadigvæk er levende efter 30 århundreder, men også mystikken om den galilæiske søn af en snedker, som mange generationer senere blev hyldet som Davids søn og som døde en offerdød, som den gamle konge blot havde kunnet drømme om.

Et andet eksempel er *Jobs Bog* – som i al sin storhed behandler det spørgsmål, som stadig er det vanskeligste ved den religiøse tro: Findes der virkelig en Gud, som er allestedsnærværende, almægtig og alkærlig? Og i bekræftende fald – hvorfor findes der så ondskab i verden? Hvorfor lider gode mennesker somme tider, når onde har det godt? Hvorfor fødes der børn, som er handicappede, deformede, blinde, psykisk syge, dødeligt syge etc.? Gud forklarer ikke Job hvorfor. I stedet raser Han i kap. 38 og 39: *"Har du været, hvor sneen gemmes og skuet, hvor haglen vogtes?" – Knytter du syvstjernens bånd, kan du løse Orions lænker? – Giver du hesten styrke, klæder dens hals med manke og lærer den græshoppens spring?"* Gud forklarer ikke sit "grand design". I stedet forklarer Han sig selv.

Job siger: *"Jeg havde kun hørt et rygte om dig, men nu har mit øje set dig."* Tanken bag dette var på en måde det, som Job – ligesom alle andre – hele tiden havde ønsket, og det overføres med stor kraft: Ikke en Gud, som teologisk vil demonstrere, hvorfor tingene er, som de er, men en Gud, som viser sit ansigt. – Ikke en messe, men en fremstrakt hånd, man kan gribe fat i.

Der er utallige højdepunkter. Læs for eksempel *Jonas' Bog*, der kun er to sider lang. Her får den fremstrakte hånd en ny betydning, når man opdager, at Guds nåde og forståelse ikke alene omfatter Israels børn, men *alle* mennesker på Jorden.

Hvis man ser ud af et vindue, så ser man glassets snavs og pletter. Hvis man ser igennem et vindue, så ser man den verden, der er uden for – og man kan se uendelig langt opad og udad i forhold til det lille værelse, man befinder sig i. Dette svarer til forskellen mellem de, der siger, *Bibelen* er ulæselig og de, der ser den som Guds Ord, der taler til menneskeheden fra en næsten uforståelig fortid til de dybeste steder i menneskets hjerter.

Men hvad siger Bibelens profetier om den vestlige verden – og hvad er Danmarks rolle i profetierne?

STORE SPØRGSMÅL

Praktisk taget alle religioner har en teori om historiens udvikling. Ofte er teorierne overraskende identiske.

Her er det tanken at studere lærebogen *Bibelen* specielt med henblik på begivenheder i nyere tid og i relation til fremtiden. Kan *Bibelen* virkelig fortælle, hvad der er sket? Har undervisningen mon været forkert, og er man derved blevet forledt til at ignorere årsagerne til episoder og tendenser, og har det medført, at man kun har lært, hvordan man skal håndtere virkningerne? Glem ikke, at alle verdens problemer og lidelser ganske enkelt er et resultat af årsag og virkning. Findes der en religiøs årsag til krig, fattigdom, kriminalitet, sygdomme etc.? Hvis det er rigtigt, er dette vigtigste emne blevet fjernet fra undervisningen i Danmark! Findes der mon nogen direkte årsag til, at ateisme er en del af den kommunistiske lære? Kan man i *Bibelen* finde svaret på livets mening? Har mennesket lært at skelne mellem de ægte og de falske værdier i livet? Kan man finde vejen til fred, lykke og universelt sammenhold? Kan man finde årsagerne til krig, ulykke og verdenskaos? Hvis man ikke kender vejen til fred, så får man aldrig fred! Verdens ledere taler om fred – de siger, at de arbejder for fred – men samtidig giver de tilladelse til og accepterer metoder, der fører til krig. Går verden simpelthen i den forkerte retning?

Ifølge *Bibelen* er menneskeheden på vej imod en "grand finale" – en kæmpeeksplosion, som vil være frygteligere end man kan forestille sig i selv de vildeste fantasier. – *Men det er ikke nødvendigt, hvis menneskeheden ikke vil!*

Bibelen oplyser, at der i dag er kræfter, der arbejder på planer, programmer, sammensværgelser og organisationer, som i nærmeste fremtid vil resultere i en verdenseksplosion af vold og kaos, som aldrig tidligere oplevet – og som aldrig skal opleves igen! Mennesket leger i dag med enorme kræfter, men det mangler forsigtighed, tålmodighed, kundskab og visdom til at kunne kontrollere disse kræfter.

I denne ubegavede tid, der er præget af stupiditet, er det på mode og anses som intellektuelt helt at afvise religion og religiøsitet – eller i hvert fald at tage emnet alvorligt. Måske ville det alligevel være en god ide at se lidt nærmere på *de grundlæggende årsager*, inden mennesket antænder krudttønden og sprænger sig selv ud af eksistens.

På trods af, at det virker unaturligt for mennesker, der er blevet formet af nutidens materialistiske undervisning, er det alligevel sådan, at for 2.500 år siden inspirerede den højeste magt i Universet en mand ved navn Esajas til at skrive: "*Thi Gud er jeg, ellers ingen, ja Gud, der er ingen som jeg, der forud forkyndte slutningen, tilforn, hvad der ikke var sket, som sagde: "Mit råd står fast, jeg fuldbyrder al min vilje."* (Esajas 46,9-10)

De store verdensmagter former deres politik – lægger deres planer – men hvis *Bibelen* er sand, så kommer der i de kommende år til at ske overraskende ting, som er meget forskellige fra det, som de store nationer planlægger.

Gud sagde: "*Løft eders blik til himlen og se: Hvo skabte disse?*" (stjernerne) (Esajas 40,26) – Og videre: "*Se, som dråbe på spand er folkene, at regne som fnug på vægt, som et gran vejer fjerne strande.*" "*Alle folk er som intet for ham, for luft og tomhed at regne.*" (Esajas 40,15 og 17)

Profeter, der var inspirerede af Gud skrev for 2.500 år siden profetier, der er bevaret til i dag. Disse profetier fylder ca. 1/3 af *Bibelen*. I disse profetier er hver by omtalt, som var af betydning dengang – og desuden hvert land. Der blev præcist fortalt, hvad der ville ske med hver enkelt by og hvert enkelt land!

I samtlige tilfælde var profetierne *eksakte*! Det, der var forudsagt, skete med Babylon, Tyrus, Sideon, Askeion, Asdod, Ekron – såvel som med Egypten, Assyrien, Persien og Rom! Der var ikke en fejl! Disse profetier var nøjagtige! Nationernes ledere og videnskabelige forskere kan ikke undskyldes, når de ignorerer disse sensationelle beviser på profetisk præcision, uden at undersøge dem nærmere.

Og nu har den samme Gud i andre profetier forudsagt, *hvad der vil ske med USA, Storbritannien, Vesteuropa og Sovjetunionen!* Og alligevel er de skarpeste hjerner uvidende om, hvad der vil ske!

Hvorfor er disse profetier aldrig blevet forstået eller troet? Fordi nøglen til dem er blevet overset. Nøglen er at identificere USA, Storbritannien, Vesteuropa m.fl. i bibelprofetierne. Gud siger: "*Nej! Den Herre HERREN gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.*" (Amos 3,7)

Disse kolossale verdensbegivenheder, der får de to verdenskrige til at krympe til ubetydeligheder, vil altså indtræffe helt efter planen ifølge profetierne, men ikke før, de, der er villige til at acceptere *Bibelens* profetier, i kraft af dem kan se de advarsler, der først vil komme.

Det er sandt – selvom det er næsten fuldkommen ukendt – at der er en årsag til, at mennesket er placeret her på Jorden. Og Skaberen gav sine menneskelige skabninger en slags instruktionsbog (*Bibelen*) for at forklare årsagen og for at lede mennesket, så at det lykkeligt og med glæde kunne udføre Hans vilje. Men menneskeheden har forkastet åbenbarelsen og rådgivningen og foretrækker at famle rundt i mørke ved hjælp af sine egne fatale ræsonnementer.

I cirka 1/3 af denne instruktionsbog er der fokus på en grunduddannelse, der giver mennesket den fundamentale og nødvendige kundskab, som ellers ville være umulig at erkende og derfor være ukendt. Her lærer man kundskaben om, *hvad* mennesket er, *hvorfor* mennesket overhovedet eksisterer, *hvor* vejen fører det hen, og *hvordan* det kan nå målet og leve lykkeligt undervejs. Her afsløres de sande værdier. Her defineres de og adskilles fra de falske. Her får mennesket kundskab om vejen til fred, lykke og velstand.

Men statsoverhoveder, nyhedsanalytikere og videnskabens forskere har i dag vanskeligt ved at fatte den virkelige mening med de ting, der sker i verden i dag.

HVORFOR DENNE UVIDENHED?

Et fornuftigt og korrekt kendskab det, der sker i nutiden, samt indsigt i årsagen til, at menneskeheden er, hvor den befinder sig i dag, er Skaberens plan og dermed en forståelse for de store begivenheder, der ifølge profetierne vil indtræffe.

Uden dette vitale kendskab kan ingen, der arbejder med nyhedsformidling, og ingen, der er ansvarlig for regeringsarbejde, forstå, hvad der sker i dag, eller hvor begivenhederne fører hen. Og *ingen*, der bærer dette ansvar, er i dag i besiddelse af denne indsigt og forståelse!

Hvorfor? Primært på grund af to årsager:

1. Deres uddannelse bygger på et forkert grundlag. De har lært at forkaste eller ignorere *Bibelen*.
2. Den vitale nøgle, der kunne åbne dørene til *Bibelens* profetier, er gået tabt. Først i de seneste år er den blevet genfundet – og nu er ingen interesseret i at høre budskaberne!

Nutidens store verdensmagter har været – og er – USA, Sovjetunionen, Storbritannien og de toneangivende lande i Vesteuropa. Hvis det er muligt at identificere disse verdensmagter i *Bibelens* profetier, har man fundet nøglen!

Verdens intellektuelle har ikke vidst, hvordan og hvor disse nationer er omtalt i profetierne, og derfor har de ikke været i stand til at se den nemme og let forståelige mening med profetierne. *Bibelen* er blevet fjernet fra nutidens uddannelsessystem, netop fordi man har tabt denne nøgle. Man har i stedet valgt Darwins ubeviste og ubeviselige teori om arternes udvikling, som har fungeret som en erstatning. Det er faktisk en enorm tragedie! Menneskeheden, der er blevet uddannet forkert og på et falsk grundlag, går rundt og famler i mørket i en tidsalder med avanceret kommunikation og teknologi, og derfor er den helt uvidende om den ufattelige katastrofe, den er ved at blive kastet ud i!

LUKKEDE ØJNE OG ØRER

Mennesket har på denne måde glemt sin Skaber og er kommet længere og længere væk fra Ham. Nutidens menneske har lukket øjne og ører for Hans dynamiske åbenbaring til menneskeheden. Denne åbenbaring tordner en *advarsel* om liv og død ud til de ansvarlige mennesker, der befinder sig i centrale magtpositioner.

Er det for sent? Er lederne så blinde – så påvirkede af falske oplysning og forestillinger – at det ikke er muligt at vække dem fra denne søvn? – Tiden er ved at løbe fra menneskeheden!

Den nøgle, der afslører nationernes identitet, er det stærkeste bevis på den inspiration og autoritet, *Bibelen* udstråler. Den er samtidig det stærkeste bevis på en levende Guds særdeles aktiv eksistens.

Af den meget vigtige tredjedel af *Bibelen*, der udgør profetierne, omfatter ca. 90% af alle profetier det, der vil ske *i den nærmeste fremtid* – det vil sige *NU!*

Menneskeheden er nået til slutningen af 6.000 års bibelhistorie. Den er nået til slutningen af en epoke. I dag drejer det sig om at overleve. For første gang i historien findes der nu masseødelæggelsesvåben, som kan udradere alt liv på planeten. Statsoverhoveder og verdensberømte forskere har officielt udtalt, at mennesket må vænne sig til at leve i frygt for at blive udryddet, og der er ikke nogen løsning på dette problem i en overskuelig fremtid.

Denne verdenssituation er beskrevet i profetierne, og samtidig præsenterer profetierne en løsning på problemet. Det skaber håb for fremtiden – for en bedre verden – for en fredelig og lykkelig verden i morgen.

Til de mennesker, der reagerer fordømmende og kynisk afvisende overfor dette udsagn, kan man sige: *Det er jeres eneste håb!* Og løsningen findes kun i *Bibelen*.

Sandsynligvis vil de fleste protestere og sige, at *Det Gamle Testamente* jo bare er en samling ældgamle skrifter, og at profetierne oprindeligt blev skrevet til det gamle land Israel. Hvordan skulle disse skrifter så have nogen som helst indflydelse på nutidens menneskeheden? *Svaret er, at de fleste profetier aldrig blev givet til et gamle Israel!* Profetier handler i sagens natur om *fremtiden* – ikke om den nutid, hvor de fremsættes. Sandheden er, at selvom *Det Gamle Testaments* profetier blev skrevet dengang, så er de henvendt til nutidens menneskeheden og ikke det fortidige israelske folkeslag. De genspejler verdenssituationen, som den er i dag, og det har ikke været muligt at forstå profetierne før nu, netop fordi de handler om den tid, man nu kender og kan relatere oplysningerne til.

En af disse bøger er *Daniels bog*. Det er imidlertid en kendsgerning, at profeten Daniel aldrig skrev den bog, der bærer hans navn. Beskeden blev givet til Daniel af Guds engel. Daniel skrev det hele ned, så det kunne bevares og formidles til

nutidens menneskehed. I slutningen af bogen skrev Daniel: *"Og jeg hørte det, men fattede det ikke – så spurgte jeg: "Herre, hvad er det sidste af disse ting?" Og Herren svarede: "Gå bort, Daniel, thi for ordene er der sat lukke og segl til endens tid ... og ingen gudløse skal forstå, men det skal de forstandige."* (Daniel 12,8-10)

Daniels profetier har altså været lukkede, forseglede og uforståelige indtil nu. Men nu lever menneskeheden ifølge profeterne i *"begyndelsen til enden"*. I dag kan *"de forstandige"* forstå! Men hvem er disse "forstandige"? Det er dem, der frygter og lytter til Gud, og som forstår profetierne. Gud siger: *"Herrens frygt er visdoms begyndelse – forstandig er hver, som øver den."* (Salme 111,10). Og alligevel vil ikke engang de mest religiøse "kristne" gøre det! Det er ikke så mærkeligt, for de forstår det ikke!

Stands et øjeblik og tænk efter!

Disse profetier kunne man umuligt have givet til det gamle kongerige Israel. Der ville man ikke engang kunne fatte dem. Daniel skrev sin bog under og efter den babyloniske konge Nebukadnezars invasion og okkupation af kongeriget Judæa 604-585 f.Kr. Men israelernes kongerige var blevet invaderet, israelerne var slået og befolkningen drevet væk fra Palæstina *længe før denne profeti blev givet*. Befolkningen var blevet transporteret som slaver til Assyrien i årene 721-718 f.Kr. – altså 117-133 år *før* Daniel skrev bogen! Længe inden *Daniels bog* blev skrevet, var de fleste assyrere emigreret *sammen med* deres israelske slaver. De var rejst fra Assyrien i retning nordvest mod Europa. Hvor langt mod nordvest – hvor de til sidst slog sig ned – vidste man ikke dengang. De blev kendt som *"de ti forsvundne stammer"*. Men i dag ved man, hvor de slog sig ned.

I dag er kundskaben for alvor vokset – nøjagtig som Daniel skrev det (12,4). De ti forsvundne stammers bevægelser er blevet afdækket. Men på Daniels tid var de forsvundet, som var de var sunket i jorden. Daniels bog blev derfor *ikke* skrevet som en besked til *Det Gamle Testaments* Israel.

Lad os tænke og gå et skridt videre.

Profetierne kunne heller ikke være møntet på *Det Gamle Testaments* kongerige Judæa. Da Daniel skrev sine profetier, var jøderne allerede slaver i Babylon. Daniel var en af de fornemme jødiske prinser, der var blevet specielt udvalgt til at fungere som tjener i kongens palads i Babylon (Daniel 1,3-6). Daniels tunge arbejde i kongens tjeneste tillod ham ikke at overbringe denne lukkede og forseglede besked til de jødiske slaver, der var spredt ud over hele samfundet. I deres slavetilstand var jøderne ikke organiserede, og de havde ikke mulighed for at arrangere religiøse møder og de havde heller ingen rabbinere (præster). Der fandtes ingen mulighed for at trykke, og derfor kunne man ikke trykke og distribuere skriftligt materiale. Desuden var profetierne lukkede og forseglede indtil *"tiden var sluttet"* – nutiden – NU! Konklusionen er, at *Daniels bog* ikke var en besked til *Det Gamle Testaments* jøder.

Johannes Åbenbaring er for de fleste den mest mystiske bog i hele *Bibelen*. Og *Daniels bog* er nøglen til at forstå *Johannes Åbenbaring*! Vil man forstå *Johannes Åbenbaring*, må man først forstå *Daniels bog*.

Hvordan skal man forstå disse informationer? Det er et faktum, at profetier – generelt – blev skrevet for nutiden. I dag! Og ca. 90% af alle profetierne indeholder

beretninger om, hvad der vil ske i *den nærmeste fremtid!* Hovednøglen til profetierne som helhed er at kunne identificere de forskellige nationer i disse profetier!

Det er ikke almindelig kendt, at hverken USA eller Storbritannien blev verdensmagter før i 1800-tallet. Pludselig – i begyndelsen af 1800-tallet – voksede de to nationer og blev stormagter. I et tempo, som aldrig er set tidligere, voksede de og mangedoblede deres rigdom og magt.

I 1804 blev London verdens finanscentrum. Gennem *Louisiana Purchase* voksede USA fra 13 stater ved grundlæggelsen til det enorme land, som det er i dag. Det voksede hurtigt og var på vej til at blive den rigeste nation i historien. Men Storbritannien voksede sig stort og rigt først, og indtil verdenskrigene var Storbritannien det største rige – eller "Commonwealth" – i historien.

Storbritanniens og USA's befolkninger havde tilegnet sig mere end 2/3 – ja næsten 3/4 – af alle væsentlige ressourcer og rigdomme i verden. Alle andre nationer ejede tilsammen kun lidt mere end 1/4. Britannia herskede på havene – og verdenshandelen blev fragtet ad søvejen. *I Storbritannien gik Solen aldrig ned.*

Kunne man overse verdensmagter som Storbritannien og USA i bibelprofetierne, som fylder 1/3 af hele *Bibelen*, når 90% af disse profetier omhandler nationale og internationale begivenheder i nutiden? Absolut nej!

Og nu, *nøjagtig som det er profeteret*, er Solen gået ned over Storbritannien! Nøjagtig de samme profetier, som forudsagde Storbritanniens kommende storhed, har nu – som forudsagt – reduceret Storbritannien til en anden- eller tredjerangs verdensmagt.

Og USA? I dag har USA masser af problemer med oprør, demonstrationer, protestmarcher og andre kaotiske, nedbrydende begivenheder. Og USA *har* vundet sin sidste krig. Selv Nordvietnam kunne få USA til at opgive det, de troede, ville være en nem sejr. Og mange andre lande dræner USA for nationens styrke. "*Og han vidste det ikke*", som det blev profeteret for længe siden.

Israel fik løfte om national storhed, men jøderne fik den aldrig. Hvorfor? Storbritanniens, USA's og Europas befolkninger vil blive involveret som de centrale magter i de forestående verdensbegivenheder – og de vil være ret uhyggelige.

Hvis man skal forstå profetierne, der forklarer disse nærliggende begivenheder, må man først forstå de historiske begivenheder og de *overraskende* årsager, som skaber virkningerne.

HVORFOR HAR MAN EGENTLIG ISRAELS BIBEL I VESTEN?

For lang tid siden blev Abraham lovet national storhed, rigdom og magt af Gud.

Hvis man vil forstå dette, må man acceptere en overraskende kendsgerning. *Bibelen* er en speciel bog, der er tilegnet en bestemt nationalitet – Israels børn. Det kan ikke benægtes. *Bibelens* historie – fra *Første Mosebog* til *Johannes Åbenbaring* – er primært en historie om én nation eller ét folk: Israelerne. Profetierne relaterer også i hovedsagen til Israels folk, og kun til andre lande, når de kommer i kontakt med Israel.

Bibelen fortæller om israelerne og om deres Gud. Den var inspireret af Abrahams, Isaks og Jacobs Gud. Den blev skrevet og opbevaret af israelerne indtil *efter*, at *Det Nye Testamente* var skrevet. I *Bibelen* kan man læse, om alle Guds løfter om arv og pragt og herlighed, som alene tilhørte Israel (*Romerbrevet* 9,4). Og alligevel må man konstatere det overraskende faktum, at den hvide race i Vesteuropa og USA – ikke jøderne – fik alle de nationale og fysiske rigdomme, der blev lovet. Hvordan kunne det ske?

Er det ikke også overraskende, at det er befolkningerne i Europa og i USA, som mest af alt har baseret deres religion på en *Bibel*, der er skrevet af hebræere? Og ikke mindst at man her i Vesten tror på Israels Gud og Israels Messias?

Før Moses' tid var ingen nation kendt som Guds udvalgte nation. Og før Moses fandtes der ingen *Bibel*. I mere end 2.500 år havde mennesket eksisteret, uden at nogen havde nedskrevet Guds åbenbaringer i en bog. I det gamle Egypten var Guds ord mejslet ind i templernes stenvægge, skrevet med hieroglyffer i gravene og på papyrusruller, men *Bibelen* er den eneste litteratur, der omtaler Guds mellemværende med nutidsmennesket. Og – endnu mere overraskende – kun 11 af de 50 kapitler i *Første Mosebog* omtaler verdens historie før Abraham – israelernes stamfader. Disse 11 kapitler dækker mere end 2.000 år historie.

Ifølge *Bibelen* manifesterede Gud denne verden med kun én mand – Adam. Og Gud talte direkte til Adam. Men Adam lyttede til Satan. Adam var ulydig mod Gud og stolede mere på sin egen menneskelige forstand. Han lyttede ikke til Guds råd og begyndte på den menneskelige vej, der fører til griskhed og forfængelighed. Og efterhånden som Adam formerede sig, fulgte Adams sønner hans dårlige eksempel.

Før Abraham omtaler *Bibelen* kun tre mennesker, der har accepteret Guds anvisninger på rigtig levemåde. Kun tre blandt mere end 1/3 af hele menneskeheden i menneskets historie indtil da! Abel blev kaldt retfærdig, Enok vandrede med Gud og Noah var en retfærdig præst, og Guds rige helt underdanig (Salme 119,172). Hvis man ser bort fra disse tre og muligvis også Shem, så findes der intet i *Bibelen*,

der antyder, at noget andet menneske levede under den evige Guds lederskab, før Abraham.

På Abrahams tid havde mennesket mistet al kundskab om den sande Skaber – Herskeren, Hans åbenbaring og Hans vej til fred og lykke og til evigt liv. Menneskene vandrede deres egne veje, og gik direkte imod Guds åndelige love. Synd og vold fandtes overalt på Jorden. (Læs beretningen om Sodoma og Gomorra).

Det var i en sådan verden, der havde bevæget sig langt væk fra Gud og langt væk fra Guds lederskab og hengivenheden over for den sande Gud, at et menneske stod frem – et menneske, der var ærlig, fleksibel, lærenem, stærk og uselvisk. Gud udsatte ham for en prøve for at se, om han ville adlyde. Gud gav Abraham denne ordre: *”Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig – så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær til velsignelse!”* (1. Mos. 12,1-2). Her fik han både en ordre og et løfte, men det krævede, at ordren blev fulgt.

Gud havde indledt hele den menneskelige race med én mand – Adam. Nu grundlagde Han *sin egen specielle nation* med én mand – Abraham.

Abraham begyndte ikke at diskutere. Han sagde ikke: *”Lad os først snakke lidt om det. Jeg befinder mig i Ur – dette verdenscenter med handel, selskabelighed og fornøjelser. Hvorfor opfylder du dit løfte her, hvor alt er rart og hyggeligt? Hvorfor er jeg nødt til at forlade alt dette og gå til det uciviliserede land, du taler om?”*

Nej – Abraham tøvede ikke. Han protesterede og diskuterede ikke. *Bibelen* siger ganske enkelt: *”Og Abram gik, som Herren sagde til ham.”*

Og Gud påbegyndte sit projekt med denne mand, hvis navn Han ændrede fra Abram til Abraham, og som skulle være fader til Hans nation, Israel.

Gud gav alle sine løfter til Abraham og til alle hans efterkommere. Og alle må blive ligesom Abraham og – gennem Kristus – hans børn, hvis man ønsker at modtage løftet om evigt liv i Guds rige.

Om nationen, Israel, sagde Gud: *”Det folk, jeg har dannet mig, skal synge min pris.”* (Esajas 43,21). Den profeti skal stadig – og snart – blive opfyldt!

DOBBELT LØFTE

Det løfte, Gud gav Abraham, bestod af to dele. Det ene var rent materialistisk og nationalt. Det andet var åndeligt og individuelt. Det åndelige løfte om en Messias og frelse gennem ham er velkendt af alle, der studerer *Bibelen*. De er almindelig kendt, at Gud gav det åndelige løfte til Abraham, at Kristus ville fødes som en af Abrahams efterkommere, og at de vil opnå frelse gennem Kristus.

Men, Gud gav også et andet og meget overraskende nationalt og materialistisk løfte til Abraham, som er blevet næsten totalt overset.

Læg nu igen mærke til, hvordan Gud talte til Abraham, og hvordan det dobbelte løfte var: *"Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig – så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse!"* (1. Mos. 12,1-2)

Bemærk her det dobbelte løfte!

1. *"Så vil jeg gøre dig til et stort folk"* – betyder nationale, materielle løfter om, at hans efterkommere ville blive en stor nation – et løfte om race.
2. *"Og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse"* – et åndeligt løfte om velsignelse. Det samme løfte er gengivet i 1. Mos. 22,18: *"Og i din sæd skal alle Jordens slægter velsignes, fordi du adlød mig!"* Dette specielle ord "sæd" refererer til Kristus, som det klart konstateres i Paulus' brev til Galaterne 3,8 og 3,16.

Lige præcis her er det, at de, der kalder sig "kristne" og deres lærere, er gået forkert og har været ordblinde. De har ikke bemærket, at det løfte, som Gud gav til Abraham, har to sider. De kan genkende løftet om åndelig frelse gennem denne "sæd" – Kristus. De antager – uden grund – at de er blevet lovet, at de "kommer i Himlen", når de dør.

Dette er en meget vigtig passage i *Bibelen*. Det er her, de "kristne" og deres lærere er kørt af sporet. Det er her, de har mistet nøglen, som er en forudsætning for at forstå profetierne. De mangler det faktum, at Gud gav Abraham et løfte om både *fysisk race* og *åndelig velsignelse*. Men den nøgne sandhed er, at løftet om "et stort folk" alene refererer til racen – og ikke til "en sæd", nemlig Jesus Kristus, søn af Abrahams folk og Guds søn, hvilket Paulus tydeligt understreger i sit brev til Galaterne 3,16.

Tænk nu nøje efter, og forstå disse løfter!

"Da Abram var nioghalvfemsindstyve år gammel, åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: "Jeg er Gud den Almægtige – vandre for mit åsyn og vær ustraffelig, så vil jeg oprette min pagt mellem mig og dig og give dig overvættets stort afkom ... jeg gør dig til fader til en mængde folk – derfor skal dit navn ikke mere være

Abram, men du skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til fader til en mængde folk".
(1. Mos. 17,1-5)

Bemærk her, at løftet er gjort afhængigt af, om Abraham adlyder og lever, som han skal. *"Et stort folk"* er nu blevet til *"en mængde folk"* det vil sige mere end én nation. Dette kan ikke referere til *"en sæd"* – Kristus. Det følgende vers beviser det. *"Jeg vil gøre dig overvættets frugtbar og lade dig blive til et folk, og konger (mere end én) skal nedstamme fra dig"*. (I den svenske *Bibel* står der *"folkeslag"* og i den engelske version *"nations"*) (vers 6). Disse nationer og konger skal komme fra Abraham – *"flere sæd"*, og ikke kun ét afkom – gennem hvilket spredte individer kan blive Abrahams børn gennem en åndelig dåb gennem Kristus (Paulus' brev til Galaterne 3,29).

De spredte, individuelle kristne danner ikke nationer. Det er rigtigt, at man somme tider taler om kirken som *"det kongelige præsteskab, en hellig nation."* (Peters 1. brev 2,9), men den kristne kirke er ikke delt op i *"mange folk"*. Man taler her om *race* i stedet for Guds nåde.

"Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt ... (vers 7) – Sæd er her flertal – "fra slægt til slægt".

"Og jeg giver dig og dit afkom efter dig din udlændigheds land, hele Kanaans land, til evig eje, og jeg vil være deres Gud!" (vers 8).

Læg mærke til, at landet – materiel ejendom – loves til sæd i flertal, hvor Han vil være *deres* (ikke *hans*) Gud.

Flertalsformen er igen anvendt i niende vers.

Læs nøje disse løfter! Store nationers fremtid er afhængige af de løfter, som Gud gav til Abraham. Det eneste *håb* om et liv efter døden for enhver – uafhængigt af race, farve og baggrund – er afhængigt af den åndelige fase i disse løfter til Abraham – løftet om Guds nåde gennem den *"ene sæd"* – Kristus.

HVOR MEGET LAND?

HVOR MANGE NATIONER?

Disse var ikke helt ligegyldige, overfladiske og uvæsentlige løfter. De er *principielle*. De er grunden til at etablere verdensmagter og grunden til den personlige frelse!

Disse løfter er fantastiske! Menneskets fremtid er baseret på dem! Jesus Kristus kom "*for at stadfæste forjættelsen til fædrene.*" (Romerbrevet 15,8) – og de fædre var Abraham, Isak og Jakob.

Et ateistisk menneske, der ikke tror på Gud og Hans løfter, siger måske: "Javel, men hvad menes der med 'mange nationer'? Er det nationer, som man kender dem i dag? Nationer med 100 millioner mennesker eller flere? Men det vil være tåbelige spørgsmål! De mennesker, som skrev *Bibelen*, kendte ingen lande, som man ifølge nutidens standard kan kaldes store! De talte om små lande, sådan som de var dengang. Lande, der ikke havde flere indbyggere, end der i dag er i en mindre by eller i et landdistrikt.

Desuden – hvor meget land er der inkluderet i dette løfte? Lovede Gud kun Kana'ans land, sådan som det står skrevet i vers 8 i *Første Mosebog* 17. kap.? Da Han senere lovede dette land til Jakob, da var alt det land, Han inkluderede, "*Det land, du hviler på.*" (1. Mos. 28,13). Hvor meget land er det? Kun et område på størrelse med et gravsted? Der findes krakilere, som argumenterer på denne måde.

Her er svaret til disse mennesker! Hvad med at se nøje efter, hvad der blev lovet i de fysiske, materielle, nationale løfter! De åndelige løfter må andre udforske i andre bøger.

Men, lad os nu høre alt, hvad de kritiserende krakilere har at sige. De siger: "Løftet om 'mange folk' var skrevet på hebræisk, og det hebræiske ord for folk eller nation er '*goi*' og i flertal '*goiim*'. Det betyder kun nogle få mennesker og kunne betyde en håndfuld af Abrahams børn og børnebørn".

Hvis man ønsker at kontrollere dette hebræiske '*goi*', vil man måske opdage, at det betyder "*nation*" eller i flertal "*nationer*" – eller "*mennesker*" – eller "*folk*" – altså uden hensyn til antallet af mennesker. Det er et ord, der ofte bliver brugt i *Det Gamle Testamente* – faktisk hundredvis af gange – for de forskellige nationer i verden – herunder de største lande. I *Joels profetier* 3,7 siger Gud, at Han skal samle "*alle hedningefolk*". Det henviser til fremtiden – nutiden – og det hebræiske '*goiim*' bliver brugt. Her betyder ordet '*goiim*' nationer som Rusland, Kina og andre meget store nationer!

Men Gud lovede, at Abrahams arvinger skulle blive "*et stort folk.*" (1. Mos. 12,2), og Han ville "*give dig et overvættets stort afkom.*" (1. Mos. 17,2). "*Du skal blive fader til en mængde folk.*" (1. Mos. 17,4), og "*Jeg vil gøre dig overvættets frugtbar og*

lade dig blive til et folk, og konger skal nedstamme fra dig." (vers 6). Efterhånden som *Bibels* profetier beskrives i det følgende, vil man se, at *Bibelen* her mener store nationer.

Hvor meget land? I 1. Mos. 17,8 lovede Gud "*hele Kana'an land*", men i andre skrifter lovede Han væsentligt mere. I 1. Mos. 15,18 står der "*På den dag sluttede Herren pagt med Abram, idet Han sagde: 'Dit afkom giver jeg dette land fra Egyptens bæk til den store flod, Eufratfloden'*". Eufrat ligger et godt stykke østpå i det ældgamle land Babylon, som i dag er Irak – altså et godt stykke øst for Palæstina. Man har i dag allerede – i overensstemmelse med profetierne – fået landet til Egyptens bæk.

Men alle kritikernes argumenter bliver latterlig, når man læser 1. Mos. 28,14: "*Dit afkom skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd*".

Her er størrelsen på "mange folk" sammenlignet med antallet af støvkorn på jorden. Andre steder i *Bibelen* sammenligner Gud størrelsen af befolkningen i disse lovede lande med sandkorn på stranden og med stjernerne på himlen – altså uendelige i antal. Senere vil man se, at virkeligheden i disse løfter bliver ganske klar.

Endnu en gang – læg mærke til at jøderne aldrig er blevet til mere end én nation! De er ikke – og har aldrig været – *flere folk*.

Her er altså en overraskende profeti – et klart løfte fra Gud – som *ikke* er blevet opfyldt af Kristus, kirken eller jøderne. Der er derfor grund til at se efter et antal nationer, som er skilt fra enten kirken eller jøderne. Det kan virke overraskende, men det er nødvendigt enten at gøre det eller benægte løftet fra Gud!

Gud testede Abraham, og Abraham lyttede med stor tillid. Han var endda parat til at ofre sin eneste søn (med Sara), hvis han var nødt til det. Og derefter var det ikke længere en aftale med betingelser. Nu var den ubetinget. "*Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, din eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred – og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse – og i din sæd skal alle Jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!*" (1. Mos. 22,16-18)

Løftet er nu ubetinget. Gud har svoret at gøre det – helt sikkert. Gud lovede ikke disse ting, hvis Abraham eller hans børn lavede specielle ting. Han lovede det til Abraham, fordi han allerede havde udført sin del af aftalen. Hvis disse løfter kunne brydes eller annulleres, ville det medføre, at intet løfte i *Bibelen* kan betragtes som gyldigt! Disse løfter *kan* ikke brydes eller annulleres. Ikke hvis det er rigtigt, at – "*Himmel og jord skal forsvinde, men mit ord vil bestå*". Gud *må* holde sin aftale uden at svigte.

Læg også mærke til en anden detalje i disse løfter. Nationerne, som er Abrahams arvinger, skal tage deres fjenders porte i besiddelse. En port er en smal passage – enten en indgang eller en udgang. I national sammenhæng ville sådanne porte være passager som Panama kanalen, Suezkanalen og Gibraltarstrædet. Disse løfter er endnu en gang givet i 1. Mos. 24,60 til Abrahams svigerdatter, Rebekka: "*Måtte du, vor søster, blive til titusind tusinder, og måtte dit afkom indtage sine fjenders porte!*"

Læg mærke til, at Abrahams arvinger skal besætte vitale geografiske passager hos deres fjender – de nationer, som hader dem. Det blev imidlertid aldrig gjort af jøderne. Det vil heller ikke ske, efter at Jesus Kristus kommer tilbage for at lede nationerne og etablere verdensfred. Dette løfte kan kun blive opfyldt i nutidens verden – eller man må benægte, at *Bibelen* er Guds åbenbarede ord. Man må lede efter et folk, der danner mere end en nation – og alligevel er et folk. Dette er en test på den inspirerede *Bibel* og på Guds magt til at styre verden!

Disse fantastiske løfter blev også givet til Isak og Jakob. Ismael og Abrahams øvrige sønner fik ikke nogen førstefødselsret. Esau, Isaks søn og Jakobs tvillingebroder, solgte den og blev vraget. Løftet, som Isak fik, er beskrevet i 1. Mos. 26,3-4: *"... så vil være med dig og velsigne dig – thi dig og dit afkom vil jeg give alle disse lande og stadfæste den ed, jeg tilsvor din fader Abraham – og jeg vil gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og give dit afkom alle disse lande, og i din sæd skal alle Jordens folk velsignes"*. Bemærk, at Gud nu har lovet "alle disse lande" to gange! Det er noget andet end de én gange to meter, som nogen taler om. Det er desuden flere tusinde flere mennesker, end der bor i en mindre by.

Det blev senere gentaget til Jakob i 1. Mos. 27,28-29, hvor der er tilføjet materiel velsignelse og rigdom: *"Gud give dig himmelens væde og jordens fedme, korn og most i overflod! Måtte folkeslag tjene dig og folkefærd bøje sig til jorden for dig! Bliv hersker over dine brødre, og din moders sønner bøje sig til jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander – velsignet, hvo dig velsigner!"*

Disse israelske nationer skulle i sidste ende spredes over hele Jorden, som der endnu en gang fortælles om i 1. Mos. 28,13-14: *"Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud! Det land, du hviler på, giver jeg dig og dit afkom – dit afkom skal blive som jordens støv, og du skal sprede dig mod vest og øst, mod nord og syd – og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes."*

Det hebræiske ord for "sprede" betyder at "brede ud". Dette løfte indeholder ingen grænser for, hvor langt mod øst, vest, nord og syd, Jakobs efterkommere ville brede sig. Der hentydes dog til, at de skulle sprede sig over hele verden. Det bekræftes i Paulus' brev til Romerne 4,13: *"... han (Abraham) skulle arve verden"*.

Det er dog ikke et løfte om, at de skulle arve, eje eller besidde *hele* verden og ikke lade noget tilovers for ikke-israelere. Men i årevis skulle de sprede sig og bosætte sig i særlige egne og på forskellige dele af Jorden. Men – på den nye jord, efter årtusinder – viser Paulus' brev til romerne, at Jorden vil ejes alene af dem, der er som Abrahams børn gennem Kristus.

Der er en fase i denne profeti, der som regel overses, og den er ikke tidligere blevet forstået. Disse israelere med førstefødselsretten *har* virkelig spredt sig og bosat sig i forskellige lande og områder over hele Jorden! Det skete, efter at de blev drevet i fangenskab væk fra deres forjættede land, Samaria i Palæstina år 721-718 f. Kr. De næste vers fuldbyrder denne fase af profetien! *"Se, jeg vil være med dig og vogte dig, hvorhen du går, og føre dig tilbage til dette land – thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig!"* (1. Mos. 28,15)

Denne profeti, der normalt overses, men er meget vigtig, vil blive opfyldt i forbindelse med, at Kristus kommer tilbage. Det er desuden forklaret i *Jeremias' Bog* 23,7-8, 50,4-6, 10-20 og i andre profetier.

Senere åbenbarede Gud sig for Jakob, som havde fået et nyt navn, nemlig Israel, og Gud forklarede endnu mere om, hvordan disse *"mange nationer"* skulle opstå: *"Jeg er Gud den Almægtige! Bliv frugtbar og mangfoldig! Et folk, ja folk i hobetal skal nedstamme fra dig, og konger skal udgå fra din lænd"* (1. Mos. 35,11). Den engelske version (RVS-oversættelsen) siger: *"A nation and a company of nations"*. Moffat-oversættelsen: *"A nation and a group of nations"*. Fenton oversætter det til: *"A nation and an assembly of nations"*. King James' version: *"A nation and a commonwealth of nations"*. Blandt disse "mange folk" kommer nogle til at tage form af "a nation" – en stor og mægtig nation – andre som *"a company of nations"* – en gruppe – en sammenslutning af lande.

Disse løfter er aldrig blevet indfriet af jøderne.

Har Gud ikke overholdt disse løfter? Ja – det har Han!

ADSKILLELSE AF FØRSTEFØDSELSRETEN OG SPIRET

Dette afsnit markerer en skillevej, for det handler om en del af bibelhistorien, som kun få mennesker kender. Meget få har bemærket, at de løfter, som Abraham fik, havde to sider. Men *Bibelen* skelner meget skarpt mellem disse to sider af løfterne.

Det åndelige løfte – løftet om "en sæd", Kristus, og frelse gennem ham – det, der i *Bibelen* kaldes "spiret". Men de materielle og nationale løfter, som relaterer til "mange nationer", national rigdom, velstand og magt og ejendomsretten til det hellige land, bliver i *Bibelen* kaldt for "*førstefødselsretten*".

RACE - IKKE NÅDE

Hvordan skal disse ord – "*spiret*" og "*førstefødselsretten*" – forstås?

Førstefødselsretten: Der er tale om en national ret eller et nationalt privilegium. Som ordet siger, er det en ret, der gives ved fødslen. Den har intet med velsignelsen at gøre, der er en ufortjent nåde, som man får "gratis", men som ikke er en rettighed. Førstefødselsretten gives normalt fra far til søn.

Spiret: Her er der tale om kongeligt embede, kongelig magt, tegn på herredømme og suverænitet. Den lovede kongelige linje kulminerer i Kristus og giver velsignelse til alle.

Som sagt gives både løftet om rettigheder gennem fødsel og løftet om ret til velsignelse ubetinget til Abraham af Gud. Både *førstefødselsretten* og *spiret* blev igen lovet til Isak og til Jakob.

Men den kendsgerning, som burde overraske alle, og som først nu er blevet opdaget, er, at disse to løfter derefter blev adskilt. Løftet om *spiret* og den kongelige linje, der ville kulminere i Kristus og i velsignelse gennem ham, blev givet til Juda, Jakobs søn og fader til alle jøder.

Men faktum er, at *førstefødselsretten* aldrig blev givet til jøderne!

"Ikke viger kongespir fra Juda ..." (1. Mos. 49,10), *"... men førstefødselsretten blev Josefs."* (1. Krøn. 5,2).

Selvfølgelig er det velkendt, at *spiret* blev givet til Juda og gik videre i jødernes slægt. Kong David var af Juda stamme. Alle konger, der kom derefter, var af Davids slægt og Juda-stamme. Jesus Kristus var af Davids slægt, Juda-stamme.

Men en kendsgerning, som er totalt overset af de fleste, er, at *kun nogle få* af "Israels børn" var jøder! *Det er vigtigt!* Løftet om førstefødselsretten *blev ikke* givet til jøderne! Men *spiret* – løftet og Kristus og velsignelsen *blev* givet til jøderne!

"Thi frelsen udgår fra jøderne." (Joh. 4,22). *"Thi det er Guds kraft til frelse"*, skrev Paulus, *"– for enhver, som tror, for jøde først og så for græker."* (Paulus' brev til Romerne 1,16).

Løftet om Guds *nåde* er nedarvet gennem Juda! – Men løftet om *førstefødselsretten*, og hvad den er, har man aldrig rigtigt forstået. Meget få har bemærket, at Gud gav Abraham flere løfter. *Meget få ved, hvad der står i Bibelen!*

Det vigtigste faktum, som så mange har overset, er, at *"førstefødselsretten blev dog Josefs"*. Eftersom Josef var broder til Juda, var hans arvinger selvfølgelig ikke jøder!

Hvilken form for materiel arv, førstefødselsretten indeholdt, er som regel heller ikke

forstået. Og alligevel er det den rigeste og mest værdifulde arv, der nogensinde er blevet givet fra far til søn. Størrelsen er simpelthen overvældende! Og alligevel ser det ud til, at kirkerne, de religiøse ledere, de lærde og bibelforskerne aldrig har bemærket det.

Gud lovede ikke alene en verdensdominerende nation og en gruppe eller samling af nationer med en befolkning, der var efterkommere af Abraham, der var så stor, at den kunne sammenlignes med sandkornene på stranden og med stjernernes antal. Han lovede ikke alene, at de skulle besætte deres fjenders porte – hvilket i sig selv er udtryk for verdensdominans og magt – men førstefødselsretten inkluderede også ufattelige materielle rigdomme og ubegrænsede naturrigdomme. Det blev tydeligt forklaret i den velsignelse, der blev givet til Jakob.

FØRSTEFØDSELSRETEN

Gud valgte Isak til at modtage *førstefødselsretten* og *spiret*. Abraham havde flere sønner – Ismael var den ældste. Men Gud valgte Isak, og *“Abraham gav Isak alt, hvad han ejede.”* (1. Mos. 25,5). Isak var dog Abrahams *lovlige* førstefødte søn. Ismael var søn af Hagar, der var Saras egyptiske tjenerinde. Abraham elskede Ismael, sin ældste søn, og ønskede derfor, at han fik førstefødselsretten.

“Abraham sagde derfor til Gud: ‘Måtte dog Ismael leve for dit åsyn.’” (1. Mos. 17,18).

“Men Gud sagde: ‘Nej, din ægtehustru Sara skal føde dig en søn, som du skal kalde Isak (hvilket betyder: han ler) – med ham vil jeg oprette min pagt, og det skal være en evig pagt, der skal gælde hans afkom efter ham! Men hvad Ismael angår, har jeg bønnet dig: Jeg vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og give ham overvættens talrige afkom – tolv stammehøvdinge skal han avle, og jeg vil gøre ham til et stort folk. Men min pagt opretter jeg med Isak, som Sara skal føde dig om et år ved denne tid.’” (vers 19-21).

Vedrørende den fremtidige nation, som skulle komme fra Ismael, sagde Guds engel til Hagar: *“Og han skal blive et menneske-vildæsel, hvis hånd er mod alle, og alles hånd mod ham, og han skal ligge i strid med sine frænder!”* (1. Mos. 16,12).

I den engelske version af Bibelen står der: *“– and he shall dwell to the east of his brethren”*, hvilket oversat til dansk ville betyde: *“– og han skal opholde sig øst for sine brødre”*. Dette er endnu et fortolkningsspørgsmål fra hebræisk. Ismaels børn er det, man i dag kalder *arabere*. Den nation og samling af nationer, der fik førstefødselsretten må være større, rigere og mægtigere, og hvis den engelske version er rigtig, må de geografisk befinde sig vest for de arabiske lande.

Isak fik tvillinger – Esau og Jakob. Esau blev født først, og var derfor den lovlige arving til førstefødselsretten. Men Esau undervurderede den og solgte den til Jakob.

Gud havde udvalgt Jakob til at få førstefødselsretten allerede inden tvillingebrødrene blev født. Men Jakob – støttet af sin mor – snød og bedrog Esau og fik den fra ham i stedet for at vente på Gud. Gud sagde til Rebekka – deres moder – at de var begyndelsen til to folkeslag – to typer mennesker. *“... Det ene skal kue det andet, den ældste tjene den yngste!”* (1. Mos. 25,23). Deres afkom skulle blive to forskellige typer af mennesker. Esau var lodden og rød, men Jakob var hvid (vers 25). Historien om, hvordan Jakob fik tiltusket sig førstefødselsretten står i 1. Mos. 25, 27-34:

“Drengene voksede til, og Esau blev en dygtig jæger, der færdedes i ødemarken, men Jakob en fredsommelig mand, som boede i telt. Isak holdt mest af Esau, thi han spiste gerne vildt – men Rebekka holdt mest af Jakob. Jakob havde engang kogt en ret mad, da Esau udmattet kom hjem fra marken. Da sagde Esau til Jakob: ‘Lad mig få noget af det røde, det røde der, thi jeg er ved at dø af sult!’ Derfor kaldte de ham Edom”.

Edom betyder "rød" eller "rød suppe". Dette er en anden nøgle til at forstå *Bibelen*. Man må huske, at Edom refererer til Esau. Mange profetier, der refererer til nutid og fremtid, bruger navnet Edom. Det forstår man ikke, hvis man ikke refererer til Esaus arvinger. Deres land omfattede cirka det, der i dag kaldes Tyrkiet.

"Men Jakob sagde: 'Du må først sælge mig din førstefødselsret!' Esau svarede: 'Jeg er jo lige ved at omkomme: Hvad bryder jeg mig om min førstefødselsret!' Så gav Jakob Esau brød og kogte linser, og da han havde spist og drukket, stod han op og gik sin vej. Således lod Esau hånt om sin førstefødselsret".

Senere tog Jakob gennem svig Esaus førstefødselsret fra sin fader. Historien om dette bedrageri findes i 1. Mos. 27. kapitel:

"Da Isak var blevet gammel og hans syn sløvet, så han ikke kunne se, kaldte han sin ældste søn Esau til sig ..." Isak bad Esau om at gå ud i marken for at jage, berede maden til ham og bære den ind til ham, så ville Isak give ham velsignelsen. Men Rebekka havde hørt det hele og sendte Jakob ud efter to killinger. Så beredte hun dem til en lækker ret til Isak. Så tog hun noget af Isaks tøj og lod Jakob tage det på. Da Esau var lodden og Jakob ikke, satte hun noget af skindet fra killingerne på Jakobs hænder og hals. I denne forklædning og med det imiterede vildt gik Jakob ind til sin far for at få hans velsignelse. Og Jakob sagde: "Jeg er Esau, din førstefødte".

Isak var lidt forbavset over, at han havde fundet sit vildt så hurtigt, og blev mistænksom. Jakob løj igen og sagde, at Gud havde sendt vildtet til ham. Isak kunne genkende Jakobs stemme.

"Men Isak sagde til Jakob: 'Kom hen til mig, min søn, så jeg kan føle på dig, om du er min søn Esau eller ej!' Da trådte Jakob hen til sin fader, og efter at have følt på ham, sagde Isak: 'Røsten er Jakobs, men hænderne Esaus!' Og han kendte ham ikke, fordi hans hænder var hårede, som hans broder Esaus. Så velsignede han ham."

Læg mærke til, hvad denne velsignelse indebar!

"Derpå sagde hans fader Isak til ham: 'Kom hen og kys mig, min søn!' Og da han kom hen til ham og kyssede ham, mærkede han duften af hans klæder. Så velsignede han ham og sagde: 'Se, duften af min søn er som duften af en mark, Herren har velsignet! Gud give dig af himmelens væde og jordens fedme, korn og most i overflod! Måtte folkeslag tjene dig og folkefærd bøje sig til jorden sine brødre, og din moders sønner bøje for dig! Forbandet, hv0 dig forbander – velsignet, hvo dig velsigner!'" (vers 26-29).

Bemærk! *Materielle* løfter allesammen! Ikke et eneste løfte, der hentyder til frelse. Intet, der taler om et liv efter døden. Intet åndeligt! Alt vedrører dette liv, her på Jorden.

National storhed. Regn, masser af korn og vin, jordens fedme. *"Folkeslag bøje sig til jorden for dig", "Folkeslag tjene dig"*.

Da Esau kom tilbage og opdagede, at Jakob havde givet sig ud for ham, blev han meget hadefuld. Han bad også om velsignelse. Men Isak kunne ikke tage sin velsignelse tilbage, som han havde givet til Jakob. Så han gav Esau følgende profeti: *"Se, fjernt fra jordens fedme skal din bolig være og fjernt fra himlens væde ovenfra – af dit sværd skal du leve, og din broder skal du tjene – men når du samler din kraft, skal du sprænge hans åg af din hals!"* (v. 3940).

Nu havde Jakob altså både førstefødselsretten og velsignelsen. *"Men Esau pønsede på ondt mod Jakob"* (på svensk: *"men Esau hadede Jakob"*).

I virkeligheden var Esaus profeti mere en forbandelse end en velsignelse.

Den korte historie – sammen med andre beviser – afslører, at Esaus arvinger i dag kaldes tyrkere. Man må derfor huske, at alle profetier, der vedrører senere tider og som refererer til Edom eller Esau, generelt set refererer til Tyrkiet.

I Isaks profeti på dødslejet profeterede han, at Esaus arvinger ville opleve en tid, hvor de ville få herredømmet, og på dette tidspunkt ville de sprænge israelitternes åg af deres hals. *Og det er sket!* På grund af deres syndige levemåde blev Israels børn fordrevet fra det hellige land, som var en del af førstefødselsretten. Tyrkerne kom til magten og fik herredømmet og besatte dette land i flere århundreder.

Disse arvinger – det tyrkiske folk – besatte Palæstina i 400 år, inden Storbritannien erobrede det i 1917. Esaus arvinger har altid ønsket sig dette land, for det var det centrale løfte i førstefødselsretten. Det tyrkiske folk har virkelig levet af sit sværd!

EN LEKTION

Inden Jakob blev født, havde Gud talt til hans moder og varslet, at Jakob ville få førstefødselsretten. Men i stedet for at vente på, at Gud ville give den til ham, sådan som Han ønskede det, planlagde hun sammen med Jakob en måde at få retten på gennem løgn og bedrageri. Her er en lektion for nutidens menneskehed.

Ligesom Isak på en måde er en slags Kristus, så er Rebekka en slags kirke, med svagheder og sanselighed.

Af og til har mennesket *for* travlt. Det beder Gud om ting, som Han har lovet. Derefter vil det gerne forsøge at diktere Ham, *hvordan* og *hvornår* det skal gøres! Mennesket må lære "at vente på Gud". Han gør altid tingene på sin måde, og når Han beslutter det. Og Han fortæller, at Hans veje ikke er de samme som menneskets veje!

Hvis Jakob havde stolet på Gud i stedet for at agere på egen hånd og på en forkert måde, så ville han have fået førstefødselsretten på en mere værdig måde. Som omstændighederne nu var, så havde Jakob (navnet betyder "suppleant") meget store vanskeligheder med at få Guds velsignelse. Først efter flere års prøvelser og modstand – og efter til sidst at have kæmpet en hel nat med en engel og erkendt, at hans navn var "suppleant" – først da velsignede Gud Jakob, fjernede hans skamfulde navn og gav ham et nyt og rent navn – Israel – som betyder "*sejrherr*" eller "*herskeren*" eller "*den, der har vundet Guds nåde*".

Læg mærke til, at gennem Abraham, Isak og Jakob blev løfterne givet til én mand ad gangen. Der var ikke antydning af national storhed, før efter Jakob. I tre generationer havde det været en "enkeltmandsnation". Men Jakob havde tolv sønner, og gennem dem opstod de fremtidige store nationer og grupper af nationer.

Den næste legale arving til førstefødselsretten var Ruben. Han var Israels førstefødte søn med hans første kone Lea. Men Ruben mistede førstefødselsretten, ligesom Esau. Og Josef, Jakobs søn nummer elleve, med den førstefødte med Rachel, hans anden og højtelskede kone, fik den i stedet.

Førstefødselsretten tilhørte legalt set Ruben og ikke Josef. Men Ruben fik den ikke, fordi han var gået i seng med sin egen moder! Dette omtales i 1. Krøn. 5,1-2: "*Ruben, Israels førstefødtes, sønner – han var nemlig den førstefødte, men da han vanærede sin faders leje, gaves hans førstefødselsret til Israels søn, Josefs, sønner, dog ikke således at de i slægtsbogen opføres som førstefødte – thi Juda herskede over sine brødre, og af hans midte skulle fyrsten tages, men førstefødselsretten blev Josefs.*"

På dette tidspunkt blev de to forskellige dele af Abrahams løfter delt! Læg nøje mærke til dette!

Førstefødselsretten, inklusive Palæstina – løftet om materiel storhed og national rigdom og dominans over nationer – *blev givet til Josef og hans sønner.*

Førstefødselsretten arvedes ikke af alle Israels stammer! Jøderne fik den ikke! Kun en del af israelerne – Josefs arvinger – fik disse løfter!

Da tiden nærmede sig, hvor Israel skulle dø, boede han og hans sønner i Egypten. Her tages der udgangspunkt i, at læseren kender historien om, hvordan Josefs brødre sænkede ham ned i en dyb brønd og solgte ham til Potifar og hans kone, der tog Josef med til Egypten. Her blev han senere administrator og premierminister under faraoen og styrede i virkeligheden landet. Efter de syv gode år kom de syv magre år, og Josef havde oplagret fødevarer med henblik på disse magre år. Josefs brødre kom til Egypten for at bede om mad, og Josef overtalte dem til at hente deres gamle far og Benjamin til Egypten og afslørede til sidst under dramatiske forhold, at han var deres broder.

Dette var egentlig meget profetisk! Det vil snart igen blive afsløret, hvordan Josefs arvinger kommer til at vise deres sande identitet for deres brødre – og verden i øvrigt. Denne identitet er endnu skjult.

Nu var tiden kommet, hvor førstefødselsretten skulle overleveres til en ny generation. Der blev rapporteret til Josef, at hans fader Israel var syg. Han tog sine to sønner Manasse og Efraim – der var sønner af en egyptisk moder med sig – og skyndte sig hen til den døende patriark.

”Da det nu meldtes Jakob, at hans søn Josef var kommet, tog Israel sig sammen og satte sig oprejst på lejet. Jakob sagde til Josef: ’Gud den Almægtige åbenbarede sig for mig i Luz i Kana’ans land og velsignede mig – og han sagde til mig: Jeg vil gøre dig frugtbar og give dig talrigt afkom og gøre dig til en mængde stammer, og jeg vil give dit afkom efter dig dette land til evig eje!” (1. Mos. 48,2-4).

Bemærk her, at der slet ikke tales om, at alle verdens folk skulle blive velsignede i denne ene sæd! Der nævnes intet om konger. Ikke et ord om åndelig velsignelse!

Disse løfter vedrører derfor førstefødselsretten.

”Nu skal dine to sønner, der er født dig her i Egypten før mit komme til dig her i Egypten, være mine, Efraim og Manasse skal være mine så godt som Ruben og Simeon,” (vers 5)

Jakob (Israel) adopterede altså Josefs to sønner og gjorde dem lovligt til sine egne sønner. Dette var uden tvivl på grund af, at de var halvt egyptere. Israel gjorde dem til sine egne sønner, så at han kunne give førstefødselsretten til dem.

Læg også mærke til, at i de første vers i 48’ kapitel bliver Manasses navn nævnt først, fordi han var den ældste af de to. Men nu nævner gamle Israel Efraims navn først! Israel sagde til Josef: *”Bring dem hen til mig, at jeg kan velsigne dem! Men Israels øjne var svækkede af alderdom, så han kunne ikke se” (9-10).*

Husk nu, at førstefødselsretten lovligt set tilhører den først fødte medmindre, den ændres gennem guddommelig indgriben. Den, der skulle få denne ret, skulle have Israels højre hånd på sit hoved. Det er grunden til at Josef *”– tog dem så begge, Efraim i sin højre hånd til venstre for Israel og Manasse i sin venstre hånd til højre for Israel, og førte dem hen til ham” (vers 13).*

Men endnu engang blandede den Almægtige sig i uddelingen af denne utrolige

førstefødselsret! Israel var blind. Han kunne ikke se drengene foran sig. Og han krydsede armene! *"Men Israel strakte sin højre hånd ud og lagde den på Efraims hoved, uagtet han var den yngste, og sin venstre hånd lagde han på Manasses hoved, så at han lagde hænderne over kors – thi Manasse var den først fødte. Derpå velsignede han Josef og sagde: 'Den Gud, for hvis åsyn mine fædre Abraham og Isak vandrede, den Gud, der har vogtet mig fra min første færd og til nu, den engel, der har udløst mig fra alt ondt, velsigne drengene, så at mit navn og mine fædre Abraham og Isaks navn må blive nævnet ved dem, og må vokse i mængde i landet!"* (vers 14-16). Oversættelsen i flere andres Bibler lyder: *"... må forøge sig og blive talrige på Jorden!"*

Lade *hvem* forøge sig så talrigt? Lade *hvilke* arvinger blive så talrige og forøge sig så meget?

Ikke Juda, jødernes fader, men *Efraim* og *Manasse*!

Hvorfor har man været så blind for denne enkle kendsgerning – og her tænkes der både på kirken og de bibelstuderende?

Bemærk også, at Israel ikke gav denne velsignelse til kun den ene af drengene, men til begge to samtidigt! – *"... så at mit navn og mine fædre Abrahams og Isaks navn må blive nævnet ved dem"* – var en del af denne velsignelse.

Hans navn var Israel. Ergo var det arvingerne til disse to drenge, der skulle kaldes Israel. Ikke Juda eller jøderne!

Her står det krystalklart, at Israel i al fremtid var stemplet på Efraim og Manasse! En ganske chokerende kendsgerning – og alligevel så tydeligt dokumenteret i denne velsignelse.

Men hvem er *i dag* i henhold til *Bibelen* de virkelige israelere? *Efraim* og *Manasse*! Husk det! Det er årsagen til, at så mange profetier om "Israel" og "Jakob" ikke henviser til jøderne eller til *nogen* anden nation, som i dag er arvinger efter *andre* israelske stammer.

Sammen skulle disse to drenges arvinger vokse sig store og mægtige.

På dette tidspunkt opdagede Josef, at Israels højre hånd ikke var på den først fødtes hoved. Han prøvede at flytte på den. *"Nej, ikke således, fader, thi denne er den først fødte – læg din hånd på hans hoved!"* Men han fader vægrede sig og sagde: *'Jeg ved det, min søn, jeg ved det! Også han skal blive til et folk, og også han skal blive stor – men hans yngre broder skal blive større end han, og hans afkom skal blive til en mangfoldighed af folkeslag!'* Således velsignede han dem på den dag og sagde: *'Med eder skal Israel velsigne og sige: Gud gøre dig som Efraim og Manasse!' Og han stillede Efraim foran Manasse.*" (1. Mos. 48,18-20).

Ifølge dette var løfterne altså ikke kollektive. Israel profeterede her i sin velsignelse individuelt til disse to.

Tidligere er der omtalt "et folk" og "flere folk" – en nation og en gruppe af nationer. Her kan man nu se, at "en nation", der vil blive virkelig stor, ville komme fra Manasses arvinger. "Grupper af nationer" skulle komme fra Efraim.

Bemærk også, at inden løfterne blev delt, indikerede den døende patriark, at disse to drenge skulle blive *sammen* og vokse i størrelse *sammen*, og først senere skilles.

Der er derfor ingen grund til at lede efter en fuldbyrdelse af disse løfter blandt Judas' sønner eller blandt de andre stammer, men alene hos disse to drenge – Efraim og Manasse.

Mens Israel alligevel uddelte profetier, kaldte han sine tolv sønner sammen for at fortælle dem, hvad der ville ske *"i de sidste dage"*.

Her er profetier, som burde kunne hjælpe til at identificere Israels stamme *i dag*, for nutiden er helt sikkert *"de sidste dage"*.

Først skal der fokuseres på Judas' og Josefs fremtid. Josefs fremtid var nu delt i to stammer – Efraims og Manasses – og de nævnes normalt i *Bibelen* med disse stammenavne i stedet for "Josef". Nogle gange kaldes de dog alligevel for "Josef", men det skyldes, at nogle af disse profetier er ens for begge stammerne.

"Derpå kaldte Jakob sine sønner til sig og sagde: 'Saml eder, så vil jeg forkynde eder, hvad der skal hændes eder i de sidste dage'" (1. Mos. 49,1). I den engelske version, Moffat-versionen og andre bibeloversættelser står der *"in the last days"*. Altså ved *"tidens ende"*.

"Juda, dig skal dine brødre prise, din hånd skal gribe dine fjender i nakken, din faders sønner skal bøje sig for dig. En løveunge er Juda. Fra rov stiger du op, min søn. Han ligger og strækker sig som en løve, ja, som en løvinde, hvo tør vække ham! Ikke viger kongespil fra Juda, ej herskerstav fra hans fødder, til han, hvem den tilhører, kommer, ham skal folkene lyde. (1. Mos. 49, 8-10) (Kan også oversættes: "Indtil han kommer til Silo". "Silo" er oversat fra hebræisk og betyder Messias, Fredsprinsen eller den "sæd" fra Abraham, som blev lovet).

Med hensyn til Josef – de kombinerede stammer fra Efraim og Manasse – profeterede Israel: *"Et yppigt vintræ er Josef, et yppigt vintræ ved kilden, ranker slynger sig over muren"* (vers 22). Med andre ord ville Josefs arvinger vokse sig store og deres børn skal *"slynge sig over muren"* – og det betyder, at de vil nå ud over deres nations grænser. De ville med andre ord blive et *koloniserende folk*.

"Bueskytter fejder imod ham, strides med ham, gør angreb på ham, men hans bue er stærk, hans hænders arme rappe – det kommer fra Jakobs Vældige, fra Hyrden, Israels Klippe, fra din faders Gud – han hjælpe dig! Og Gud den Almægtige, han velsigne dig, himmelens velsignelser oventil og dybets velsignelser nedentil, med brysters og moderlivs velsignelser! Din faders velsignelser overgår de ældgamle bjerges velsignelser, de evige højes herlighed. Måtte de komme over Josefs hoved, over issen på fyrsten blandt brødre!" (1. Mos. 49,23-26).

Som det senere vil fremgå, vandrede Josefs arvinger – de, der havde førstefødselsretten – mod nord, syd, øst og vest, indtil de havde spredt sig over hele Jorden og havde besat deres fjenders porte. De vendte aldrig tilbage til Jerusalem, og de blandede sig aldrig med Juda-stamme!

Men – nu skal der fokuseres på Dans profeti. *"Dan dømmes (ordspil, på hebræisk, for Dan betyder 'dommer') sit folk så godt som nogen Israels stamme. Dan blive en slange ved vejen, en giftsnog ved stien, som bider hesten i hælen, så rytteren styrter bagover! På din frelse bier jeg, Herre!"* (vers 16-18).

Det betyder, at Dans arvinger ikke vil vokse sig særdeles store i antal, men at de er farlige som giftsnoge, og at også de store nationer vil have stor respekt for dem og undgår direkte at tirre eller konfrontere dem.

Disse profetier omtales igen senere, men de blev aldrig ført ud i livet af jøderne, kirken eller nogen anden. Men de er blevet indfriet i dag – hvis Guds ord er sandt!

GUDS EGET KONGEDØMME

Efter Israels død blev hans efterkommere i Egypten, og de voksede i antal i cirka 225 år til en anslået størrelse af mellem to og tre millioner.

Men Israels børn blev slaver. *"Imidlertid døde Josef og alle hans brødre og hele dette slægtled."* Så sendte Gud Moses til israelerne, og Han udstyrede Moses med egenskaber, så han kunne hjælpe Israels børn fri af slaveriet og væk fra Egypten. Da de nåede Sinai-bjerget, indgik Gud en pagt med dem som en *nation* – Hans nation blandt denne verdens kongedømmer. Gud selv var deres konge og Han styrede dem med et system af dommere.

Gud var Israels eneste konge! Israel var både kirke og stat.

De havde derfor mere end én slags love, og Gud gav Israel en dobbelt regering. Kirken fik rituelle love, og den civile regering fik civile embedsmænd og civile love. Den store civile lov var dog *De Ti Bud*, som dannede basis for såvel den civile regering som for kirken.

I mange generationer efter, at de havde forladt Egypten, var Gud deres eneste konge! Denne historie er optegnet i *Mosebøgerne*, hos Josua og i *Dommerbogen*.

Hver stamme levede separat, men sammen dannede de en nation på samme måde, som USA i dag danner en nation af flere stater. Hver stamme havde sit eget landområde eller distrikt.

Levitterne var deres præster og de blandede sig *ikke* med andre stammer. De havde ikke noget land eller territorium.

I alle disse år forblev både *førstefødselsretten* og *spiret* i én nation, selvom nationen var opdelt i forskellige stammer.

Men Israels børn var – ligesom alle andre – kun mennesker. De beklagede sig konstant. Deres sind var fjendtligt mod Gud og Hans love, præcis som mennesker er det i dag (Paulus' brev til Romerne 8:7). Til sidst var de blevet så utilfredse med Gud som deres konge, at de krævede et menneske som konge – på samme måde som de kendte det fra de omgivende hedenske nationer. Også i dag opfører de kristne lande sig grundlæggende på samme måde som ikke-kristne lande, i stedet for at følge Guds veje, som menneskeheden har kendskab til gennem Hans ord. Menneskets natur har altid været sådan.

Da Israels ældre kom til Samuel og krævede, at et menneske skulle være deres konge, blev deres profet Samuel meget utilfreds. Men Gud sagde: *"Ret dig i ét og alt efter, hvad folket siger, thi det er ikke dig, de vrager, men det er mig, de vrager som deres konge ... Men ret dig nu efter dem – dog skal du indtrængende advare dem og lade dem vide, hvad ret den konge skal have, som hersker over dem!"* (1. Samuelsbog 8,7-9).

Saul var deres første menneskelige konge. Han ville ikke følge Guds lov og blev til sidst styrtet. Han døde i krig. Hans eneste overlevende søn, Isjbosjet, blev myrdet efter kun to år som konge (2. Sam. 4,7). Isjbosjet regerede dog aldrig over Juda. Med denne korte regeringstid over dele af Israel, var det slut med Sauls regeringstid, og på denne måde styrkede Gud ham fra magten.

DAVIDS REGERINGSTID

David fulgte efter Saul. David sad på *Guds trone*. Efter David kom hans søn Salomo, og også han sad på Guds trone. *“– og Salomo satte sig på Herrens trone som konge i sin fader Davids sted.”* (1. Krønikebog 29,23) (Se også 2. Krøn. 9,8).

Og her kommer en kendsgerning, der kan virke utroligt, men som dog er sand. Da David var konge, indgik Gud en evig aftale med ham – en *ubetinget* aftale, som Gud ikke hverken kan eller vil bryde! Denne aftale er oven i købet mere utrolig og endnu mindre forstået, end den ubetingede aftale, som Gud indgik med Abraham!

Der er derfor grund til én gang for alle gøre det klart, hvilken slags aftale, Gud indgik med David. Det er nødvendigt at se sammenhængen, for den er et vigtigt led i forståelsen af meningen med Kristus og Kristi mission – og i øvrigt en meget vigtig nøgle til bibelforståelse!

I 2. Samuelsbog 23,1 og 5 kan man læse: *“Dette er Davids sidste ord ... Han gav mig en evig pagt, fuldgod og vel forvaret.”* Med andre ord, et uopløseligt og evigt forbund, som ikke kan brydes eller ophæves! Mere detaljeret information om dette kan man finde i 2. Sam. 7. kap.

Gud gav dette løfte til David på et tidspunkt, hvor David var meget bekymret over, at Guds ark blev opbevaret i et telt. David ville derfor bygge et stort tempel i Jerusalem.

“Men samme nat kom Herrens ord til Natan således: 'Gå hen og sig til min tjener David: Så siger Herren: Skulle du bygge mig et hus at bo i? ... Når dine dage er omme og du hviler hos dine fædre, vil jeg efter dig oprejse din sæd, som udgår af dit liv, og grundfæste hans kongedømme. Han skal bygge mit navn et hus, og jeg vil grundfæste hans kongetrone evindeligt. Jeg vil være din sæd en fader, og den skal være mig en søn! Når den synder vil jeg tugte den med menneskestok og menneskers slag, men min miskundhed vil jeg ikke tage fra den, som jeg tog den fra din forgænger. Dit hus og dit kongedømme skal stå fast for mit åsyn til evig tid, din trone skal stå til evig tid!” (2. Sam. 7,4-5,12-16).

Studér disse udtalelser omhyggeligt:

1. Davids trone etableret med Salomo, Davids søn.
2. Tronen – Davids trone (vers 16) – blev grundfæstet for evig tid i Salomo (vers 13). Læg mærke til, at der ikke her står noget om, når Kristus kommer, eller at Gud vil etablere tronen gennem Ham. Der står, at tronen var grundfæstet for evig tid gennem *Salomo*.
3. Hvad ville der ske, hvis Salomo eller Israels børn var ulydige? Ville Gud så annullere denne aftale? Versene 14-15 siger helt klart, at hvis de syndede, så ville Gud *“tugte dem med menneskestok og menneskers slag”*, men Han ville *ikke* bryde aftalen. Tronen skal stå *til evig tid*, ligegyldigt hvad, der skete!

4. Der står desuden, at hvis man var ulydig, så ville Gud ikke fjerne tronen, som Han fjernede den for Saul. Hvordan fjernede Han den for Saul? Sauls kongedømme ophørte med at eksistere!
5. Når nu Gud har etableret denne trone med David og med Salomo, og Davids trone ophører med at eksistere, *efter et tidsrum af kun en generation*, kan man så sige, at Guds løfte om, at den skulle oprettes for evig tid, er opfyldt? Svaret er nej!!!

Her er nogle kendsgerninger, som sjældent er blevet forstået. Gud indgik en aftale med David. Den var absolut bindende. Han garanterede *ubetinget*, at der aldrig ville være en eneste generation fra David og i al fremtid, hvor det ikke var en af Davids arvinger, der sad på Davids trone i et uafbrudt dynasti, som regerede over Israels børn! Et løfte om et kontinuerligt, ubrudt dynasti – *altid* – som var garanteret!

Det er vanskeligt at fatte. Og alligevel lovede Gud dette. Der var ikke nogen skjulte klausuler. Intet kunne påvirke eller standse processen. Folkets synder kunne ikke påvirke beslutningen!

Men, hvor findes denne trone i dag? Bibelhistorien har registreret en række konger, der alle var arvinger efter David i et kontinuerligt dynasti frem til kong Zedekias. Men år 585 f.Kr. blev den sidste, optegnede konge, der sad på denne trone, taget til fange af kong Nebukadnezars armé fra Babylon. De holdt et rødglødende sværd op foran hans øjne, og det medførte, at han blev blind. De tog ham med til Babylon, kastede ham i fængsel, hvor han døde!

Men det mest uhyggelige var måske, at *alle* hans sønner blev myrdet! Desuden myrdede man alle adelsmænd og overklassen. Der var ganske enkelt ikke nogen tilbage, som retmæssigt kunne sidde på Davids trone!

Kaledonierne ødelagde Jerusalem. De brændte templet og kongens slot og tog jøderne til fange og førte dem til Babylon som slaver. Der findes intet spor af en konge af Davids stamme, der skulle have regeret over Juda fra den tid og frem til i dag!

Jojakims arvinger overlevede dog fangenskab i Babylon – så Jesus var en arving af Davids hus. (Dette slægtskab sandsynliggøres senere).

Nogen vil sikkert påstå, at denne trone er etableret gennem Kristus i dag. *Men Kristus har endnu ikke bestegt denne trone!*

Han betragtede sig selv som et menneske af ophøjet slægt, der rejste til et fjernt land (Himlen) for at praktisere kongelig herskerstatus i dette rige. *Senere vil Han vende tilbage!* (Lukas 19,12).

Jesus Kristus vil ikke sidde på Davids trone, før Han vender tilbage! Og denne genkomst ligger et stykke ude i fremtiden. *Bibelen* afslører dette mysterium trin for trin.

"Hør mig, Jerobeam og hele Israel! Burde I ikke vide, at Herren, Israels Gud, har givet David og hans efterkommere kongemagten over Israel til evig tid ved en salt-pagt? (en urokkelig pagt)" (2. Krøn. 13,4-5).

Gud *har givet*. Altså datid.

Han gav den til David og hans efterkommere. Ikke alene til sin søn – Kristus – men i flertalsform. *"Jeg sluttede en pagt med min udvalgte, tilsvor David, min tjener: 'Jeg lader din sæd bestå for evigt, jeg bygger din trone fra slægt til slægt!'"* (Salme 89, 4-5) .

Her bekræftes det igen – *"for evigt"* og *"fra slægt til slægt"*. Man kan altså følge hans trone frem til kong Zedekias år 585 f.kr., men meningen *"fra slægt til slægt"* må ganske sikkert også omfatte de mange generationer fra Zedekias til Kristus. *Hvem sad på Davids trone under disse generationer?* – Og hvad med de nulevende generationer? Hvor findes der en efterkommer af David, som – siddende på Davids trone – regerer over Israels børn?

Måske er det ikke så mærkeligt, at mennesker mister troen på Bibelen? De ser disse ubetingede løfter, men de kan ikke se, at Gud faktisk holder dem. Men med lidt tålmodighed er det muligt at se, hvordan det er gjort!

Ved videre læsning i den 89. Salme vers 28, får man disse oplysninger: *"Jeg gør ham til førstefødt, den største blandt Jordens konger – jeg bevarer for evigt min miskundhed mod ham, min pagt skal holdes ham troligt – jeg lader hans æt bestå for evigt, hans trone, så længe himmelen er til. Hvis hans sønner svigter min lov og ikke følger mine lovbud, hvis de bryder min vedtægt og ikke holder mine bud, da hjemsøger jeg deres synd med ris, deres brøde med hårde slag – men min nåde tager jeg ikke fra ham, min trofasthed svigter jeg ikke – jeg bryder ikke min pagt og ændrer ej mine læbers udsagn. Ved min hellighed svor jeg én gang for alle – David sviger jeg ikke: Hans æt skal blive for evigt, hans trone for mig som Solen, stå fast som Månen for evigt, og vidnet på himlen er sanddru."* (Salme 89, 28-38).

Det er endnu et bevis på Guds pagt med David, og at Davids efterkommere vil blive straffet, hvis de forbryder sig mod Guds love, men at pagten alligevel skal bestå til evig tid.

Nogle mener, at det var Kristus, der overtog tronen, *men det gjorde Han ikke*. Han skal sidde på denne trone i en nær fremtid – men hvordan kan Jesus Kristus sidde på en trone, der holdt op med at eksistere for lang tid siden? De, der mener, at Kristus overtog tronen, bedes venligst forklare de 585 år mellem Zedekias og Kristus, hvor der tilsyneladende ikke fandtes nogen konge af Davids slægt. Og oven i købet efter, at Gud havde lovet, at Davids dynasti skulle eksistere i evig tid – i slægt efter slægt! – Se Luk. 1,31-32.

Denne vigtige kendsgerning, at Jesus skal sidde på en *eksisterende trone*, er desuden bekræftet af profeten Jeremia. Det 33. kapitel er en profeti om, hvad der vil ske, når Kristus vender tilbage i magt og ære. Dengang disse profetier blev skrevet, var Jeremias i fængsel i Jerusalem.

Han vidste, at *Kongernes hus* var ved at blive ødelagt. – Davids trone ville blive udslettet fra Jerusalem. Gud lovede dog alligevel profeten, at denne trone ville regere over israelitterne uden afbrydelser – indtil tidens ende. Det ville således være det samme, kontinuerlige, dynasti. Messias vil sidde på *en eksisterende trone!* Profetien om, hvad der vil ske, når Kristus kommer tilbage lyder sådan: *"Se, dage skal komme, lyder der fra Herren, da jeg opfylder den forjættelse, jeg udtalte om Israels og Judas hus."* (vers 14).

Læg nøje mærke til dette udsagn!

Løftet om Davids kontinuerlige dynasti er et løfte til Israels hus og til Juda. Efter at israelerne var kommet tilbage fra fangenskab i Egypten, og de havde delt sig i de to lande – Samaria og Judæa – havde man ikke forbundet tronen med israelitterne overhovedet – kun med jøderne. Men ved løftet om Kristi tilbagekomst bindes det sammen med Israel på samme måde som med Juda.

Fortsættelsen: *"I hine dage skal Juda frelses og Jerusalem bo trygt, og man skal kalde det: Herren vor Retfærdighed. Thi så siger Herren: David skal ikke fattes en mand til at sidde på Israels hus' trone."* (vers 16-17).

Bemærk! Der står ikke, at Israel til sidst efter 2.500 år uden en hersker på tronen, skal ønske sig en. Der står, at der aldrig – ikke på noget tidspunkt – gennem alle generationer – skal findes et tidspunkt, da der ikke findes en af Davids efterkommere på tronen.

Som styrer hvem?

Ikke Juda! I alle disse 2.500 år skal David sidde på Israels trone – ikke på Judas' trone!

Tronen blev – på det tidspunkt, da Gud gav denne profeti til Jeremias – rykket op med rode og taget væk fra Juda. I alle disse år – fra dengang og til Jesu genkomst – skulle den være en trone for Israels hus!

Når Kristus er kommet tilbage, og når Han sidder på tronen for at regere, så vil Israel endnu en gang begynde at ofre til Gud. Både brændofre, afgrødeofre og slagtofre. I Ezekiels profeti fra det 40. kapitel til slutningen af hans bog, hvor han beskriver perioden efter Kristi genkomst, er disse ofringer omtalt. På det tidspunkt vil Levi stamme ikke være forsvundet. Efterkommere af den præstelige stamme vil stadig findes.

I det 18. vers hos Jeremias' kapitel 33 står der: *"Og levitpræsterne skal aldrig fattes en mand til at stå for dit åsyn og frembære brændoffer, brænde afgrødeoffer og ofre slagtoffer."* Kan dette løfte gøres mere bindende?

"Hvis min pagt med dagen og natten brydes, så det ikke bliver dag og nat, når tid er inde, da skal også min pagt med min tjener David brydes, så han ikke har nogen søn til at sidde som konge på sin trone, og med levitpræsterne, som tjener mig."

I vers 24 står der videre: *"Har du ikke lagt mærke til, hvorledes folk siger: 'De to slægter, Herren udvalgte, har han forkastet!' Og de smæder mit folk, fordi det i deres øjne ikke mere er et folk."*

Dette er præcis, hvad folk har sagt, og siger i dag. Præcis, som Gud profeterede at de ville sige! Jøderne var spredt over hele verden. De var ikke længere ét folk – en nation – med deres egen regering. Og de ti israelske stammer var – som det vil fremgå – forsvundet fra Jordens overflade.

Men hvad siger Gud?

"Hvis jeg ikke har fastsat min pagt med dag og nat, givet love for himmel og jord, så vil jeg også forkaste Jakobs afkom og min tjener David og ikke af hans afkom tage herskere over Abrahams, Isaks og Jakobs afkom – thi jeg vender deres skæbne og forbarmer mig over dem." (vers 25-26).

Det er stærke ord! Hvis man ikke kan standse Jordens rotation om sin akse – hvis du ikke kan fjerne Solen og Månen og stjernerne fra himlen, siger Gud, så kan man heller ikke forhindre Ham i at opfylde sit løfte om, at der altid, gennem alle generationer, vil findes en efterkommer af David på tronen! Han vil ikke nødvendigvis regere over *hede* Israels hus – eller Judas – men altid over nogle af dem, og nok til at danne en nation.

Løftet og pagten med David er klar og definitiv!

Enten er hans dynasti ubrudt og eksisterer i dag, hvor han regerer over Israels hus (ikke over jøderne), eller Gud har brudt sit ord!

Husk også: *"Ikke viger kongespir fra Juda, ej herskerstav fra hans fødder, til han, hvem den tilhører, kommer til Silo (Messias) ham skal folkene lyde."* (1. Mos. 49,10).

Er kongespiret vejet fra Juda? – Er Davids trone holdt op med at eksistere? – Er Guds ord ikke sande?

ISRAELS BØRN DELER SIG

I TO NATIONER

Israels hus har intet at gøre med jøderne. Det er aldrig blevet styret af jøder og styres heller ikke nu af jøder.

Efter Davids død blev han efterfulgt af sin søn Salomo på tronen over Israel. Salomo beskattede folket tungt, og regerede i en strålende pragt, der sandsynligvis aldrig er blevet overgået hverken før eller siden. Han giftede sig desuden med hedenske kvinder fra andre lande.

På grund af disse kvinder ofrede han røgelse og byggede offerhøje til blandt andet Milkom og andre afguder. Som et resultat af dette “– sagde Herren til Salomo: *'Fordi det står således til med dig, og fordi du ikke har holdt min pagt og mine anordninger, som jeg pålagde dig, vil jeg visselig rive riget fra dig og give din træl det. Dog vil jeg ikke gøre det i din levetid for din fader Davids skyld – men jeg vil rive det ud af din søns hånd. Kun vil jeg ikke rive hele riget fra ham, men give din søn én stamme deraf for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den by, jeg udvalgte.'*”(1. Kongebog 11,11-13).

ISRAEL ADSKILT FRA DAVIDS TRONE

Det var kongedømmet, og ikke en del af det, der ville blive fjernet. Kun *én del* – én stamme – ville der blive tilbage.

Og vær opmærksom her! – For netop her beskrives *hvorfor!* At selvom Salomo havde fortjent at få det fjernet fra sig, så ville Gud lade en stamme blive tilbage – ikke fordi Han ville være venlig mod Salomo, men "for Davids skyld"! Gud havde lavet en aftale med David – uden forbehold – som Han hverken kunne eller ville bryde! Davids dynasti kan ikke brydes!

Det er årsagen til, at spiret ikke ville blive destrueret, men at én regent fik tilladelse til at regere videre, uden et eneste brud i en eneste generation, over i det mindste en del af Israels børn.

I 1. Kong. 11,26 kan man læse om Jerobeam, Nebats søn. Han var efraimit og Salomos tjener. Han blev senere konge over Israel. Gud talte til Jerobeam gennem profeten Ahija: "*Se, jeg river riget ud af Salomos hånd og giver dig "de ti stammer". Den ene stamme skal han beholde for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den by, jeg udvalgte af alle Israels stammer ... Fra ham vil jeg dog ikke tage riget, men lade ham være fyrste, så længe han lever, for min tjener Davids skyld, som jeg udvalgte, og som holdt mine bud og anordninger. Men jeg vil tage riget fra hans søn og give dig det, "de ti stammer" – og hans søn vil jeg give én stamme, for at min tjener David altid kan have en lampe¹ for mit åsyn i Jerusalem, den by, jeg udvalgte for der at stedfæste mit navn. Men dig vil jeg tage og sætte til hersker over alt, hvad du attrår, og du skal være konge over Israel.*" (1. Kong. 11, 31-37).

Disse ord forklarer to faktuelle ting: *Nationen Israel* ville blive fjernet fra Salomos søn og givet til Jerobeam. Ikke kun en del, men *nationen Israel*.

Kongedømmet med "*de ti stammer*" var det, der fik navnet Israel. Det blev givet til Josefs sønner. (1. Mos. 48,16). Uanset hvor det findes, kalder *Bibelen* dem for det nationale navn Israel. Deres identitet er i dag tabt for verden på samme måde, som da Josefs identitet gik tabt, da han blev solgt til Egypten. Men i de bibelske profetier er det *dem* – og ikke jøderne – der kaldes Israel.

Men, på grund af Guds løfte til David, blev én stamme – Juda – tilbage i Jerusalem, sådan at Davids sønner stadig kunne sidde på Davids trone og regere over Israels børn. Det er meget vigtigt på dette sted at lægge mærke til, at selvom Gud straffede, så brød Han ikke nogen af sine løfter.

Hvordan blev Israels børn herefter opdelt i to nationer?

1 Lampen i templet er et billede på slægtens beståen.

"Således brød hele Israel med Davids hus, og det er stillingen den dag i dag (den dag, da dette blev skrevet). Men da hele Israel hørte, at Jerobeam var kommet tilbage, lod de ham hente til forsamlingen og hyldede ham som konge over hele Israel. Der var ingen, som holdt fast ved Davids hus undtagen Juda stamme." (1. Kongebog 12,19-20).

Her kalder man altså *"de ti stammer"* med en efraimit som deres konge for Israel, og man skilte dem fra Juda stamme. Juda stamme blev styret af Rehabeam, der var Salomos søn – og efter at Benjamins og nogle af Levis stammer var flyttet sammen med dem, kaldtes de alle for Juda stamme.

De er alle Israels børn, men benævnes ikke længere med samme nationale navn.

Det er blevet gentaget og understreget *så* omhyggeligt, fordi den almindelige opfattelse er, at Israel den dag i dag er identisk med Juda.

Det er Israel, der nu etablerer sit kongedømme under Jerobeam i Samaria nord for Jerusalem, og Juda – kun med de tre stammer – der blev tilbage i Jerusalem og dannede landet Judæa.

"De ti stammer" brød altså ikke med Israel, men Juda blev udskilt fra Israel.

Juda stamme – sammen med Benjamin – under kong Rehabeam, skulle nu føre krig mod nationen Israel.

Jøder er som bekendt kun et pseudonym for Juda stamme. I 2. Kong. 16,6 bruges benævnelsen judæerne for første gang. I femte vers kan man læse, at Israel er i krig med Juda. Lige gyldigt hvor man finder navnene "Israel" eller "Israels hus" eller "Samaria" eller "Efraim" i profetierne, så refererer de *aldrig* til jøderne, men til Israel, der var i krig med jøderne!

Alle jøder er israelitter, ligesom alle københavnere er danskere. Men alle israelitter er ikke jøder, lige så lidt som alle danskere er københavnere. Se på kortet bagest i *Bibelen*. Her er grænsen mellem de to lande Judæa og Samaria vist.

Umiddelbart efter at Jerobeam var blevet konge over Israels hus, introducerede han afguder i form af to gyldne kalve. Det står skrevet i 1. Kong. 12,28-33. Jerobeam var bange for, at hans folk, idet det en gang om året vendte tilbage til Jerusalem til *tabernakelfesten*, ville gå tilbage til Rehabeam, sådan at han på denne måde ville miste sin trone. Ved at indføre afgudsdyrkelsen, ville han forhindre dette og holde folket hjemme i Samaria.

Denne afgudsdyrkelse og det, at man ikke længere holdt sabbatten hellig (Ezekiel 20,10-24), var en stor national synd, der blev en forbandelse for Israel. Generation efter generation bad Gud Israels hus om at vende sig væk fra denne afgudsdyrkelse og vende tilbage til deres fædres tro og til at holde *De Ti Bud*.

Men – gennem ni forskellige dynastier under 19 forskellige konger – blev Israel ved med disse nationale synder. Synderne blev betragtet som så alvorlige i Guds øjne, at Han til sidst gav anledning til, at de blev et slagent folk i fangenskab. En passage i 1. Kong. 14,15-16 er altid blevet misforstået: *"Men også siden vil Herren slå Israel, så de vajer hid og did som sivet i vandet, og rykke Israel op fra dette herlige land, som han gav deres fædre, og sprede dem hinsides floden, fordi de*

har lavet sig ajera-støtter og krænket Herren – og han vil give Israel til pris for de synders skyld, Jerobeam har begået og forledt Israel til.”

Her omtales specielt, hvad Jerobeams afgudsdyrkelse i Israel førte til. Det var disse mennesker, der ville blive rykket op med roden og spredt på den anden side af floden. Ikke jøderne.

ISRAEL FORDREVET FRA SIT LAND

- OG FORSVUNDET

I perioden 721-718 f.Kr. blev Israels hus besejret i en krig med Assyrien, og israellitterne blev drevet væk fra deres eget land, og som fanger blev de ført til Assyrien ved sydsiden af det Kaspiske Hav. Og derefter ... forsvandt de!

"Derfor blev Herren såre fortørnet på Israel og drev dem bort fra sit åsyn, så der ikke blev andet end Judas stamme tilbage." (2. Kong. 17,18).

Hvem drev Herren bort fra sit åsyn? Israel!

Hvem blev tilbage? Juda – kun jøderne!

Israel var nu borte. De blev kendt som de *"ti forsvundne stammer"*, og bliver endnu kaldt sådan den dag i dag.

HEDNINGE ERSTATTEDE ISRAELS STAMME

Læg mærke til, hvad der står i 2. Kong. 17,22-23: *“Og israelitterne vandrede i alle de synder, Jerobeam havde begået, og veg ikke derfra, så at Herren til sidst drev Israel bort fra sit åsyn, som han havde sagt til alle sine tjenere profeterne – og Israel måtte vandre bort fra sit land til Assyrien, hvor det er den dag i dag.”* (skrevet ca. 620 f.Kr.)

De forlod Samaria og vendte aldrig tilbage!

I vers 24 kan man læse: *“Derefter lod assyrerkongen folk fra Babel, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim komme og bosætte sig i Samarias byer i stedet for israelitterne – og de tog Samaria i besiddelse og bosatte sig i byerne.”* (Det er begyndelsen til det israelsk-palæstinensiske problem i dag!)

Det var disse fremmede, der levede i landet Samaria på Jesu tid, og som de kristne historiebøger kalder samaritanere. Det er en god ide at huske dette. Samaritanerne i *Det Nye Testamente* har intet med israelitterne at gøre. De var ikke engang genetisk blandet med israelitterne. *“Den barmhjertige samaritan”* var altså en tilflytter – en araber!

Kun ét individ – en præst – vendte tilbage fra israelitternes fangenskab for at lære de nyindflyttede hedninger Guds ord. (vers 27-28)

Disse mennesker fulgte dog ikke Gud eller Guds veje eller Hans religion. Der står i det næste vers (29): *“Men hvert folk gav sig til at lave sin egen gud ...”* (Den mest almindelige religion i Mellemøsten senere – undtaget jødernes – var den kaledoniske mysteriereligion. Det var en religion, der kom fra troldmanden Simon (Apostlenes Gerninger kap. 8), som troede på Filip. Denne Simon beskrives mere indgående senere).

En mere detaljeret skildring af Israels fangenskab findes i 2. Kong. 18,9-12 og 17,5-18.

Nu skulle Israel *“vente uden konge og fyrste”* (Hosea 3,4).

Skriften forklarer helt klart, at Israel ville miste sin *identitet*, sit *sprog*, sin *religion*, sit *land* og sit *navn*.

I 5. Mos. 32,26 advarede Gud dem gennem Moses: *“Jeg satte mig for at blæse dem bort og slette deres minde blandt menneskene ud.”* – Denne advarsel kunne ikke omhandle jøderne. Mindet om dem kunne ikke udslettes, hvis de ikke mistede deres navn og identitet. Esaja 8,17: *“Jeg bier på Herren, han, som dølger sit åsyn for Jakobs hus.”* Jakobs navn blev, som man husker, forandret til Israel.

Gud ville holde op med at tale til dem på deres eget hebræiske, men *”– med fremmed mål vil han tale til dette folk”* (Esaja 28,11). Jøderne læser stadig *Bibelen* på hebræisk.

Esaja 62,2: *”... Et nyt navn giver man dig, som Herrens mund skal nævne”*. Denne profeti refererer direkte til fremtiden – efter Kristi genkomst. Her kan man læse, at Israel i dag er kendt under et andet navn.

Jøderne kendte man dengang – ligesom i dag – under navnet *”jøde”*.

ISRAEL VENDTE ALDRIG TILBAGE

Israels stamme returnerede aldrig til Palæstina sammen med jøderne i Ezras og Nehemias' tid, som mange tror. De, der vendte tilbage for at genopbygge templerne og genoprette gudstroen i Jerusalem efter 70 års fangenskab hos babylonierne, var kun fra Juda stamme.

1. Israels stamme blev ført væk fra deres land til Assyrien 721-718 f.Kr. (2. Kong. 17,23) og de blev *allesammen* fjernet – totalt. *"... så der ikke blev andet end Juda stamme tilbage."* (2. Kong. 17,18).
2. Mere end 130 år senere førte Nebukadnezar jøderne til sit hjemland Babylon – til slaveri. Der fandtes på dette tidspunkt ingen fra Israels stamme tilbage i Palæstina.
3. De, der returnerede til Palæstina for at genopbygge templerne 70 år efter, at de blev ført bort til fangenskab, var *allesammen* fra Juda stamme. De returnerede igen *"– til Jerusalem og Juda, hver til sin by."* (Ezra 2,1). Ezra 1,5: *"Da brød overhovederne for Judas og Benjamins fædrene huse og præsterne og levitterne op ..."*

I dag er der selvfølgelig nogle, der ikke vil tro dette. De prøver at finde små passager, hvor ordet Israel bliver brugt i forbindelse med individer eller grupper fra Juda stamme og vil på denne måde påstå, at dette er Israels stamme.

De, der henviser til skriftsteder som: *"Resten af israelitterne, præsterne og levitterne boede i alle de andre byer i Juda, hver på sin ejendom."* (Nehemias 11,20), på grund af at ordene *"resten af israelitterne"* bliver brugt, er på forkert spor.

Naturligvis er præsterne og levitterne en del af *"israelitterne"*, men de er ikke, hvad man kalder Israels hus eller Israels stamme. Dette gælder ikke for hovedparten – de *"ti stammer"* – men alene for dem, der var blevet bortført til Babylon af Nebukadnezar. Ingen fra de *"ti stammer"* havde været tilbage i Palæstina efter det assyriske fangenskab mere end 100 år tidligere (2. Kong. 17,18).

Ezra 6,16: *"Så fejrede israelitterne, præsterne, levitterne og de andre, der havde været i landflygtighed, gudshusets indvielse med glæde."* – Det var mennesker fra Judas' kongehus – ikke fra Israels kongehus – men de var alle israelitter. Navn og stilling på alle, der vendte tilbage til Palæstina, er omtalt i Ezras og Nehemias' bøger, og ikke en eneste er fra de *"ti stammer"*!

Israels stammer blev kendt som de *"ti forsvundne stammer"*. De eksisterer i dag under et andet navn, og de taler et andet sprog.

Hvad er så deres navn i dag? Uanset hvem de er, og uanset hvor de findes, så er det dem, der ejer førstefødselsretten.

JEREMIAS' MYSTISKE OPGAVE

Der skal nu tages hul på et af de mest spændende afsnit af denne mystiske historie om Israel. Det er den tråd, der binder profetierne sammen med nutiden. Desværre er denne tråd ikke blevet bemærket og forstået af teologerne.

Efter at Israels stamme – det nordlige kongerige Samaria – var drevet i fangenskab til Assyrien under den berygtede kong Sargon II, levede Juda stamme videre, som den plejede, i den sydlige del af Palæstina, som i dag kendes som Judæa. På dette tidspunkt havde Juda som nation endnu ikke forkastet Guds styre og religion. Gud havde holdt sit løfte til David. Davids dynasti var fortsat på tronen over *en del* af israelitterne – jøderne.

Men efter at Israel var forsvundet vendte også Juda sig bort fra Guds styre og religion. De fulgte de hedenske nationers vaner og syndede oven i købet endnu mere, end Israel havde gjort. Til sidst drev Gud også Juda i nationalt fangenskab og slaveri.

Inden Judas frafald havde Gud sagt gennem profeten Hosea: *"Men selvom du, Israel, horer, må Juda ej gøre sig skyldig ..."* (Hosea 4,15).

Senere sagde Gud til Jeremia: *"Så du, hvad den troløse kvinde Israel gjorde? Hun gik op på ethvert højt bjerg og hen under ethvert grønt træ og boledede ... det så hendes svigefulde søster Juda – hun så, at jeg forstødte den troløse kvinde Israel for al hendes hors skyld, og jeg gav hende skilsmissebrev – den svigefulde søster Juda frygtede dog ikke, men gik også hen og boledede ... Det troløse Israels sag står bedre end det svigefulde Judas."* (Jeremias 3,6-11).

Her kan man atter se, at de 12 stammer var delt i to helt adskilte nationer.

Nu kan man se, hvordan Juda – mere end 130 år efter at Israel kom i fangenskab – også blev drevet væk fra deres land. De blev ført som slaver til Babylon.

Og Herren sagde: *"Også Juda vil jeg fjerne fra mit åsyn, ligesom jeg fjernede Israel, og jeg vil forkaste Jerusalem, denne min udvalgte by, og det hus, om hvilket jeg har sagt: 'Mit navn skal være der!'"* (2. Kong. 23,27).

JEREMIAS

Gud fostrede en meget speciel profet for det jødiske fangenskab, og hans virkelige kald og opgave har man ikke skænket den nødvendige opmærksomhed.

Denne profet var *Jeremias*. Han spillede en gådefuld rolle, der ikke er blevet forstået. Hvor vigtig denne rolle var, afspejles i den kendsgerning, at *Bibelen* kun nævner tre mænd, der var helliggjorte, *inden de blev født*. Jeremias var den første af de tre. De to andre var Johannes Døberen og Jesus Kristus!

Første gang Gud talte til Jeremias, var han kun en dreng – cirka 17 år gammel. Da hans opgave var fuldført, var han en hvidhåret patriark.

Denne vigtige, og alligevel næsten ukendte opgave, er beskrevet i det første kapitel i Jeremias' bog.

"Før jeg dannede dig i moderskød, kendte jeg dig – før du kom ud af moderliv, helligede jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig." (Jeremias 1,5).

Men Jeremias var bange!

"Ak, Herre, jeg kan jo ikke tale, thi jeg er ung." Men Gud svarede: *"Sig ikke: Jeg er ung! men gå, hvorhen jeg sender dig, og tal alt, hvad jeg byder dig – frygt ikke for dem, thi jeg er med dig for at frelse dig, lyder det fra Herren."* (vers 6-8). Siden rakte Gud sin hånd ud og rørte ved hans mund. *"Nu lægger jeg mine ord i din mund. Se, jeg giver dig i dag myndighed over folk og riger til at oprykke og nedbryde, til at ødelægge og nedrive, til at opbygge og plante."* (vers 9-10).

Bemærk her, at Jeremias blev sat over *flere* nationer – mere end ét kongedømme. Han var en jødisk dreng, der boede i Judæa. Han var sendt ud som profet over Juda, men ikke *kun* Juda! Over folk, nationer og riger. Han blev sat over disse kongedømmer for at gøre to ting: Først til at "oprykke" eller "nedbryde", og til at "ødelægge" og "nedrive", og derefter at "opbygge og plante".

Gud brugte Jeremias som profet til at advare Juda nation for dens overtrædelser imod Gud. Han blev sendt for at advare dette rebelske folk om straffen, som var invasion og fangenskab til de kaledoniske tropper, hvis den ikke ændrede sin måde at leve på. Han blev brugt som kurer mellem Judas konge og Babylon.

Det er kendt, at Jeremias blev brugt til at advare Juda om det kommende fangenskab og om "oprykningen", "nedbrydningen", "ødelæggelsen" og "nedrivningen" af Davids trone i kongedømmet Juda.

Hvad betyder nu alt dette? Havde Gud til sidst glemt sin bindende aftale med David om, at Davids dynasti aldrig ville slutte? At Davids trone blev etableret i Salomo for at bestå igennem alle generationer til evig tid? Havde Gud glemt, at Han havde svoret, at Han aldrig ville bryde dette løfte – også selvom konger og folk lavede oprør og syndede?

Guds troværdighed står på spil!

Men læg også mærke til, at også selvom Jeremias' opgave var at "rykke op", "bryde ned", "ødelægge" og "destruere", så var den anden halvdel at "bygge op" og "plante"!

Bygge op og plante – hvad? Selvfølgelig det samme, som han havde "rykket op" – Davids trone, som Gud havde svoret, at Han ville bevare i al fremtid!

Jeremias blev ikke alene sat over en nation – et folk – Juda – men over flere nationer. Over kongedømmer – både Israels kongedømme og Juda kongedømme. Han blev altså brugt til at tage tronen fra Juda. Men hvad blev hans opgave i forbindelse med Israel på et senere tidspunkt?

Jo, den anden del af hans gådefulde opgave var at *bygge op og plante* – og denne opgave har meget få forstået.

Det, man ved i dag, er, at den sidste jødiske konge, der sad på Davids trone, var Zedekias. Han blev styrtet fra tronen år 585 f. Kr. – næsten 600 år, før Kristus blev født.

Hvad skete der med tronen? Hvor var den mellem år 585 f.Kr. og i tiden, hvor Jesus blev født? Man ved, at Jeremias ikke "plantede" den i Babylon. Gud havde lovet, at Davids trone skulle regere over israelitter gennem alle tider – ikke over hedninge. Der findes en optegnet historie over en hedensk trone i Babylon.

Davids trone blev aldrig mere "plantet" blandt jøder!

Den regerede ikke over jøder på Jesu tid. Jøderne var under romersk styre. Tronen var ikke i Jerusalem – og da den ikke var der, så kunne Jesus ikke sætte sig på den. Og Jesus sagde helt klart, at Hans rige ikke var af denne verden. (Den hebræiske originaltekst kan også oversættes til "af denne tidsalder"). Og alligevel var han født til at sidde på sin forfader Davids trone!

Jeremias blev sat over både Juda og Israel. Tronen skulle plantes og bygges op i Jeremias' levetid. Han skulle flytte tronen til Israels stamme, som nu levede uden konge, og som derfor nu betragtedes som ikke-troende.

Den første del af Jeremias' bog har, som tidligere omtalt, det formål at advare om jødernes kommende fangenskab. Han advarede kongen, præsterne, profeterne og folket i Judæa, og gav dem alle Guds besked. De kastede ham i fængsel – men de ville ikke lytte til eller adlyde Guds formaninger. Så gennemtrumfede Gud deres fangenskab.

Hvordan var situationen i Judæa dengang? Judæa var et lille land, og rundt omkring det lå det enorme land Babylonien. Man kan måske sammenligne det med de baltiske stater i forhold til Rusland i dag. Zedekias, som var konge, var imidlertid et bedragerisk menneske, der indgik aftaler og brød dem. Han var arrogant, selvglad og gjorde alt, hvad han fik lyst til. Hvorfor? *Fordi han vidste, at Gud havde lovet David, at der altid ville sidde én fra Davids stamme på tronen!* Han vidste – troede han – at der ikke kunne ske noget med ham! Han var sikker! Gud havde jo forpligtet sig!

Babylon tog Judæa i tre forskellige omgange. Første gang skete år 604 f.Kr. – et tidspunkt, der ligger cirka to år senere end det, der normalt bliver anerkendt, men

som nu er definitivt fastsat. Landet faldt dog ikke totalt i hænderne på de hedenske babyloniere. Det skete først 19 år senere – år 585 f.Kr.

Den endelige nedrivning af Davids trone beskrives: *“Efter at Jerusalem var indtaget – i kong Zedekias af Judas niende regeringsår i den tiende måned, kom kong Nebukadnezar af Babel med hele sin hær til Jerusalem og belejrede den – i Zedekias’ ellefte år på den niende dag i den fjerde måned blev byen stormet ... Da kong Zedekias af Juda og alle hans krigsmænd så dem, flygtede de om natten fra byen ad vejen til kongens have gennem porten mellem de to mure og tog vejen ad Araba til. Men kaldæernes hær satte efter dem og indhentede Zedekias på Jerikos lavslette – og de tog ham med og bragte ham til kong Nebukadnezar af Babel i Ribla i Hamats land – og han fældede hans dom. Babels konge lod i Ribla Zedekias’ sønner dræbe i hans påsyn – også alle de ypperste i Juda lod Babels konge dræbe – derpå lod han øjnene stikke ud på Zedekias og lod ham lægge i kobberlænker for at føre ham til Babel. Kaldæerne satte ild på kongens palads og folkets huse og nedbrød Jerusalems mure.”* (Jer. 39,1-8).

I kapitel 52 vers 11 kan man finde næsten samme beskrivelse af, hvad der skete, men her er tilføjet: *“– og han lod ham kaste i fængsel, hvor han blev til sin dødsdag.”*

1. Kongen af Babylon dræbte *samtlig*e Zedekias’ sønner, der var arvinger til Davids trone.
2. Han myrdede også hele Judæas “adel”. Der var nu absolut ingen arvinger til tronen.
3. Til sidst, efter at man havde stukket hans øjne ud, blev kongen – der sad på Davids trone – ført til Babylon, hvor han døde i et fængsel.
4. Som det ser ud, og som hele verden har troet indtil nu, ophørte Davids trone med at eksistere, da der ikke var nogen tronfølgere eller sønner tilbage til at holde dynastiet i live. En ting er sikker. Denne trone har aldrig siden eksisteret i Judæa eller blandt jøderne!

HVAD MED JOKAKIN?

Det er rigtigt, at en tidligere jødisk konge sad i fængsel i Babylon – og *han havde sønner, der kunne fortsætte Davids linje.*

En tidligere konge, Jojakin, blev ført til Babylon i lænker, men benådet 37 år senere. (2. Kong. 25,27-30). Han fik oven i købet titlen "konge" sammen med et utal af andre fangne "konger".

Den tidligere kong Jojakin havde en onkel ved navn Jekonja med sig i fangenskab i Babylon. Jekonja var altså broder til Jojakins far – den tidligere konge Jojakim. Jekonja fungerede dog aldrig som konge, og sad aldrig på Davids trone. Men Jekonja havde flere sønner, og en af dem var Sjealtiel, der igen havde en søn ved navn Zerubbabel. Jesus Kristus var slægtsmæssigt forbundet med Davids stamme gennem Zerubbabels arvinger (Mattæus 1,12).

Denne Zerubbabel var det menneske, som Gud fik Cyrus – kongen af Persien – til at indgå en aftale med. Den gav Zerubbabel en stilling som guvernør. Ikke som konge! Som guvernør vendte han tilbage til Jerusalem og genopbyggede Guds hus – templet – 70 år efter fangenskab.

Men hverken Jekonja eller nogen af hans sønner eller børnebørn regerede som konge i Juda. – Hvorfor mon?

Fordi Gud ikke ville tillade det!

Og Gud havde besluttet at fjerne Davids krone fra den regerende linje af farisæere og placere den på hovedet af en af Israels øvrige stammer. Og alligevel måtte den kongelige linje direkte fra David bevares i området, sådan at Kristus kunne fødes af Davids sæd hundreder af år senere. Desuden måtte Gud holde sit løfte til David – at han, David, aldrig ville savne en arving på tronen!

Mange indviklede og spændende profetier var nødt til at blive realiseret – nogle tilsyneladende modsigende. Det var i sandhed en vanskelig opgave, Jeremias fik af Gud!

"Så sandt jeg lever, lyder det fra Herren: Om også Konja (Jekonja), kong Jojakim af Judas søn, var en seglring på min højre hånd, jeg rev ham bort." (Jer. 22,24). – Gud havde besluttet at afslutte denne linje af konger. Han fjernede kronen og tillod ikke, at Jekonjas sønner skulle sidde på Judas trone.

"Så siger Herren: Optegn denne mand som barnløs, som en mand, der ingen lykke har i sit liv – thi det skal ikke lykkes nogen af hans afkom at sætte sig på Davids trone og atter herske over Juda." (Jer. 22,30).

Gud talte! Jeremias skrev!

Historien blev bestemt og udført, som Gud havde sagt. Jekonja havde flere børn. Gud selv forårsagede, at dette faktum blev registreret (se 1. Krøn. 3,17, Matt. 1,12 og 2. Kong. 25,27-30), men hvad angår Davids trone, kunne han betragtes som barnløs. Ingen af hans sønner sad på noget tidspunkt på tronen!

Jeremias havde nu udført den *første* del af sin store opgave. Tronen var rykket op og kongedømmet totalt nedrevet. *Juda påbegynder nu sin nationale straf.*

Men hvad med den *anden* del af Jeremias' vigtige opgave?

Nogle steder refererer man dog til – eller man inkluderer – Juda i udtryk som "Israel" eller "Israels børn".

Bemærk! Jeremias var blandt disse fangne jøder. Han var jo nødt til at være fri for at kunne udføre den anden del af sin opgave.

Så Nebukadnezar – kongen af Babel – udstedte en ordre til Nebuzaradan – den øverste livvagt – vedrørende Jeremias: *"Tag ham og hav øje med ham og gør ham ingen men – gør med ham, som han selv ønsker!"* (Jer. 39,11-12).

"Livvagtsøversten lod Jeremias hente og sagde til ham: 'Herren din Gud har udtalt denne ulykke over dette sted, og Herren lod det ske og gjorde, hvad han havde sagt, fordi I syndede mod Herren og ikke adlød hans røst – derfor timedes dette eder. Se, nu tager jeg i dag lænkerne af dine hænder. Hvis det tykkes dig godt at drage med mig til Babel, så drag med, og jeg vil have øje med dig – men hvis det tykkes dig ilde, så lad være! se, hele landet står dig åbent: Gå, hvor det tykkes dig godt og ret! ... Og livvagtsøversten gav ham rejsetæring og gave og lod ham gå." (Jer. 40,2-5).

Jeremias var altså helt fri til at gå, hvorhen han ville og blev endda udstyret med mad og gaver til rejsen, og han fik total frihed, så han kunne udføre den anden halvdel af sin mission.

Hvor gik han hen?

Her er der en overraskende, spændende og fascinerende del af Jeremias' bog, som desværre er blevet næsten totalt overset.

"Jeremias gik da til Gedalja, Akihams søn, i Mizpa og bosatte sig hos ham blandt folket, der var levnet i landet." (vers 6).

Denne Gedalja var blevet udnævnt af kongen af Babylon til guvernør for de resterende jøder i Judæa, og da Jerusalem var ødelagt, gjorde han Mizpa til sit hovedkvarter.

Men kongen i Amman havde konspireret med en jøde ved navn Jisjmael for at dræbe Gedalja. Ugeringen blev udført og en del af den jødiske befolkning blev myrdet. Jeremias var en af dem, der overlevede.

"Derpå bortførte Jisjmael som fanger hele resten af folket i Mizpa, kongedøtrene og hele folket, der var tilbage i Mizpa, og over hvem livvagtsøversten Nebuzaradan havde sat Gedalja ..." (Jer. 41,10).

AHA!! Blandt disse jøder fandtes *kongedøtrene*! Zedekias' døtre. Døtrene fra ham, der havde været konge i Juda og af Davids dynasti!

Kong Zedekias havde mistet livet i fængsel i Babylon (Jer. 52,11). Alle hans sønner var dræbt. Alle adelsmænd fra Juda stamme blev også dræbt. Alle mulige tronfølgere til Davids trone var dræbt – *undtagen kongens døtre!*

Nu ser man, hvorfor Jeremias gik til Mizpa!

Her er det vigtigt at huske, at kvinder dengang havde ringe værdi – og de stadig har det i disse lande. Værdimæssigt befinder de sig på samme niveau som dyrene, og det er langt under en krigers værdighed at slå dem ihjel. Spørger man den dag i dag en araber, hvor mange børn, han har, svarer han måske tre. Det betyder sandsynligvis, at han har tre sønner. Hvor mange døtre, han har, interesserer ham ikke.

JEREMIAS' FLUGT

Straks efter blev Jisjmael afløst som leder af en mand ved navn Johanan. De var bange for at Nebukadnezar skulle straffe dem og henvendte sig til Jeremias "– og sagde til profeten Jeremias: 'Måtte vor bøn nå dit øre, så du beder til Herren din Gud for hele denne rest, thi som du ser os her, er vi kun få tilbage af mange. Måtte Herren din Gud kundgøre os, hvilken vej vi skal gå, og hvad vi skal gøre!'" (Jer. 42,2-3).

De var nøjagtig som mange, der i dag kalder sig kristne. De kommer til Guds ministre med et højtideligt løfte om, at de helt sikkert ønsker at kende Guds vilje. De lover – præcis som disse mennesker gjorde – "... vi vil adlyde Herren vor Guds røst ..." (vers 6).

Men mener de det? Det gør mennesker sjældent. Mennesker ønsker normalt at være gode – eller at *tro*, de er gode – men de ønsker ikke aktivt at *gøre* godt.

Guds ord kom til Jeremias, og Han fortalte dem, at de ikke skulle være bange. Han ville beskytte dem og redde dem. Men folket ville flygte til Egypten. Gud advarede dem mod at gøre det. Hvis de gjorde det, så ville Nebukadnezars sværd, som de var bange for, nå dem. De ville dø. "Hvis I virkelig har i sinde at drage til Egypten og drager derned for at bo der som fremmede, så skal sværdet, som I frygter, nå eder der i Egypten, og hungeren, som I ængstes for, skal følge efter eder til Egypten, og I skal omkomme der ..." (Jer. 42,15-16).

Men som det er almindeligt for almindelige mennesker, så gør de ikke, som Gud siger, når det ikke passer i deres planer. De forkaster Guds advarsler. "Du lyver! Herren vor Gud har ikke sendt dig for at sige, at vi ikke skal drage til Egypten for at bo der som fremmede –" (Jer. 43,2).

"Og Johanan, Kareas søn, alle hærførerne og alt folket adlød ikke Herrens røst om at blive i Judas land." (vers 4).

Mennesker, som højtideligt og højt forsikrer, at de vil følge Guds vilje, vil sædvanligvis ikke acceptere Guds ord som Hans vilje, hvis den ikke er i overensstemmelse med deres egen vilje!

Og så tog Johanan "– og alle hærførerne hele Judas rest ... mænd, kvinder og børn, kongedøtrene og enhver ... også profeten Jeremias og Baruk, Nerijas søn (Jeremias' sekretær) og drog til Egypten." (Jer. 43,5-7).

Efter at de var kommet til Egypten, advarede Gud atter disse jøder gennem Jeremias, at de ville dø ved sværdet eller af sult. "Nej, ingen skal vende hjem undtagen enkelte, som reddes." (Jer. 44,14).

Ja, fordi nogle få var under himmelsk beskyttelse!

En himmelsk mission skulle udføres. De skulle flygte! *"Kun de, der undslippe sværdet, skal vende hjem fra Egypten til Judas land, et ringe tal."* (Jer. 44,28).

UNDER HIMMELSK BESKYTTELSE

Baruk var Jeremias' trofaste følgesvend og sekretær. Det er vigtigt her at bemærke Guds løfte til ham om beskyttelse: *"Så siger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk: ... Se, hvad jeg har bygget, nedbryder jeg – hvad jeg har plantet, rykker jeg op – det gælder al jorden ... men dig giver jeg dit liv som bytte, alle vegne hvor du kommer."* (Jer. 45,2-5). – Baruks liv, ligesom Jeremias', var under himmelsk beskyttelse.

Her var nu Jeremias sammen med kongedøtrene, som han skulle plante og bygge op, og Jeremias ville blive beskyttet og gå til et land, som han ikke kendte!

Hvem skulle også gå til et land, de ikke kendte? *Det ti-stammede kongedømme Israel!*

Så Jeremias og de få resterende kongelige skulle flygte fra Egypten og vende tilbage til Juda og derefter – hvorhen? Til stedet hvor de *"forsvundne ti stammer"* var gået.

Først skal Esajas imidlertid have lov til at fuldføre denne profeti: *"Den bjærgede rest af Judas hus slår atter rødder forneden og bærer sin frugt foroven – thi fra Jerusalem udgår en rest, en levning fra Zions bjerg. Hærskarers Herres nidkærlighed virker dette."* (Esajas 37,31-32). (Den samme profeti findes i 2. Kong. 19,30-31).

Denne profeti blev givet til Esajas i kong Ezekias' fjortende regeringsår, da kong Sankerib fra Assyrien truede med at invadere Judæa. Det var en profeti, der senere ville gå i opfyldelse – ikke i Ezekias' regeringstid. Nogle kritikere, som forsøger at bortforklare denne fundamentale og vigtige kendsgerning, siger, at de samme "levninger" også er nævnt i 2. Krøn. 30,6. Men den episode er ikke en profeti, men et historisk referat af, hvad der skete i Ezekias' første regeringsår. Og – de overlevende flygtede ikke fra Jerusalem. Det var jøder, der flygtede fra Sankeribs armé, som truede med at invadere Juda. De flygtede ind i, ikke ud fra Juda. Her nævnes heller ikke noget om at *"skyde rod nedad og bære frugt opad"*, som der omtales både i Esajas 37 og i 2. Kong. 19.

Disse profetier var så vigtige, at de blev skrevet ned to gange! De refererer til Jeremias' flugt – der omtales senere.

De kongelige efterkommere, der var sammen med Jeremias – i det mindste en af kongens døtre – skulle *skyde rod nedad*. Med andre ord blive *plantet om!* Og senere *bære frugt opad*. Bygge op!

Var Gud mislykket med sit løfte om at holde Davids trone i live? Hvor plantede og byggede Han denne trone op? Kan man finde det i *Bibelen*?

Det kan man! Stedet og menneskene, hvor tronen ville blive plantet, er klart defineret!

DET MYSTISKE “BRUD”

Hvor gik Jeremias hen med Baruk – hans sekretær – og en eller flere af kongedøtrene? – Historien slutter her.

Oplyste bibelstuderende har langt tilbage i tiden vidst, at *“de ti stammer”* – Israels hus – har mistet deres identitet og historie, og at de i dag eksisterer blandt de hedenske nationer. De er ukendte!

Deres identitet og bopæl er en af de ting, som Gud har skjult for verden.

Og alligevel – “ved tidens ende” vil kundskaben vokse og “de forstandige skal forstå”. (Daniel 12,4.12). – Man vil da finde disse hemmeligheder og forstå dem gennem profetier, der ikke er blevet forstået indtil nu.

Men først må man forstå det mystiske “brud” – den “brydning”, der skete på Judas tid.

Juda var fader til tvillinger. Det var to drenge. Den førstefødte var af kongelig sæd, for gennem ham ville *spiret* blive ført videre. Det var derfor meget vigtigt, hvem der blev født først!

Jordemoderen måtte vide, at der var tale om tvillinger. Hele historien er meget detaljeret beskrevet i *Bibelen*, og der står, at lige før fødslen stak det ene barn en hånd ud. Jordemoderen bandt en rød snor om fingeren for at indikere, at “dette barn kom først”. Men barnet trak atter hånden ind, og det andet barn blev faktisk født først. Jordemoderen råbte: *“Hvorfor har du trængt dig frem?”* Derfor fik han navnet Perez, der betyder, *“den, der trænger sig frem”* eller *“bryder frem”*. (jvf. nutidens Simon Perez).

Den anden tvilling fik navnet Zera, og det betyder *“den, der er skubbet til side”*.

Hvorfor blev denne mærkelige episode beskrevet så detaljeret i Bibelen?

Fordi dette “brud” senere ville blive “helet” mellem sønnerne og deres arvinger! Det skete dog aldrig i deres levetid.

Zera (med den røde tråd) fik fem sønner (1. Krøn. 2,6).

Fik nogen af dem til sidst tronen, så at bruddet blev helet på den måde? – David, Zedekias og Kristus var alle af Perez’ stamme – ingen fra Zeras.

Glem ikke:

1. “Brydningen” betyder overflytning af *spiret* fra Perez’ til Zeras linje.

2. En sådan overflytning skete ikke før Zedekias, som var af Perez' stamme.
3. Det måtte derfor være sket efter, at Zedekias var fjernet fra tronen.
4. Da Davids linje (Perez) skulle blive på tronen gennem alle generationer til evig tid, kunne det kun ske gennem en omvæltning af tronen gennem et ægteskab mellem en af Perez' tronarvinger og en fra Zeras linje, og dermed ville "brydningen" blive helet.

Historien dokumenterer, at Zeras arvinger blev et omvandrende folk og de rejste nordpå sammen med en begrænset skare fra den skythiske nation. Deres arvinger emigrerede senere til Irland i kong Davids dage.

Men – i mellemtiden – var Perez-David-Zedekias-linjen dem, der havde *spiret* og var stillet over Zera. Zeras linje, der mente, at de var de rette ejere af *spiret*, og som engang ville få det, var primitive og vanærede – hvad den kongelige magt angik.

DE TRE OMVÆLTNINGER

Herefter skal der ses nærmere på den anden passage i profetien.

Hvis man læser det 18. vers i kap. 21 hos Ezekiel, kan man tydeligt se, at Gud taler om Judas fangenskab hos kongen i Babel. Og i det 25. vers står der: *"Og du, gudløse hedning (Zedekias), Israels fyrste, hvis time slår, når din misgerning er fuldmoden, så siger den Herre Herren: Bort med hovedbindet, ned med kronen! Som det var, er det ikke mere! Op med det lave, ned med det høje! Grushobe, grushobe gør jeg det til. (På næsten alle andre sprog er dette oversat til: Nedstyrtes, nedstyrtes, nedstyrtes skal dette af mig) Ve det! Således skal det være, til han kommer, som har retten til det – ham vil jeg give det."*

Hvordan skal det forstås?

"Bort med hovedbindet, ned med kronen ..." Kong Zedekias havde kronen. Dette siger, at den ville blive fjernet, og det blev den. Han, hans sønner og alle adelsmænd fra Juda blev dræbt.

"Som det var, er det ikke mere." (Hele dette afsnit er fejlagtigt oversat til dansk! Andre lande har oversat dette til: *"Det, som nu er, skal ikke forblive, hvad det er"*). – Kronen ville ikke ophøre, men der ville ske en ændring. Tronen ville blive væltet, og en anden ville bære kronen. Guds løfte til David skulle ikke brydes!

"Op med det lave, ned med det høje" (burde oversættes til: *"Det, der er lavt, skal ophøjjes, og det, der er højt skal ydmyges"*). Hvem var ophøjet? Kong Zedekias af Juda. Nu skulle han ydmyges. Han ville miste kronen. Juda havde været ophøjet, mens Israel havde været lav – alle disse år uden konge. (Hosea 3,4). Perez' linje havde været høj – Zeras linje lav.

"Grushobe, grushobe, grushobe ... osv." (burde være oversat til: *"Nedstyrtes, nedstyrtes, nedstyrtes skal dette af mig – også dette skal være uden bestand til han kommer, der har ret dertil"*).

Hvad skulle nedstyrtes eller væltes? Kronen og tronen! Ikke én gang, men tre gange. Nedstyrtet ved at Zedekias, Judas hus og Perez' linje blev ydmyget og ophøjelsen af Israels hus og en fra Zeras linje. Den første omvæltning var gennemført som den første del af Jeremias' opgave.

Tronen skulle omstyrtes *to gange mere* – med andre ord: Flyttes fra et sted til et andet.

Dette betyder, at efter disse tre omvæltninger skal den ikke omstyrtes mere før Kristi genkomst. Til den tid vil tronen blive givet til ham!

Gennem hver eneste generation vil en af Davids arvinger sidde på tronen!!

Den anden del af Jeremias' opgave skulle nu udføres. Tronen skulle plantes om og igen bygges op. Kronen skulle nedstyrtet – eller flyttes til en anden. Hvorhen? Til hvem?

Den mærkelige sandhed om denne omplantning og genopbygning er forklaret gennem en "gåde og en lignelse". Den beskrives i et symbolsprog, der aldrig er blevet forstået – indtil nu. Og det på trods af, at det er forklaret så enkelt, at et barn kan fatte det!

Det fylder hele 17. kap. i Ezekiels profeti. Det er nødvendigt at læse hele kapitlet meget omhyggeligt. – Bemærk først, at denne profeti ikke er adresseret til Juda, men til Israels hus. Det er en besked, der ville kaste lys over "*de ti stammer*" i nutiden!

Ezekiel skulle først fortælle en gåde og derefter en lignelse. Gåden findes i versene 3-11. Fra vers 12 forklarer Gud gådens mening. "*Sig til den genstridige slægt (Israels slægt, som Ezekiel er profet for): Ved I ikke, hvad dette betyder? Sig...*" – Og så forklares gåden klart og tydeligt:

En stor ørn kom til Libanon og tog den højeste gren af cedertræet. Det fortolkes sådan, at kong Nebukadnezar fra Babylon kom til Jerusalem og tog kongen af Judæa til fange.

"*Den ville vokse og blive en yppig, lavstammet vinstok.*" Det skulle betyde, at jøderne fik en overenskomst, som betød, at selvom de var fanger og blev styret af kaldæerne, måtte de leve i fred og vokse.

Den anden "store ørn" er – sådan forklares det – farao af Egypten.

Så langt dækker gåden den første del af Jeremias' mission.

Efter dette afslører Gud den anden del – omplantningen af Davids trone. Det omtales i vers 22-24. "*Så siger den Herre Herren: Så tager jeg selv en gren af cederens top, af dens skuds spidser bryder jeg en tynd kvist og planter den på et højt, knejsende bjerg.*" Af Guds egen forklaring ved man, at cedertræet repræsenterer Juda nation, og dets højeste gren er Judas konge. Gåden fortæller, at Nebukadnezar tog den højeste gren – kongen. Lignelsen fortæller nu, at Gud – ikke Nebukadnezar, men Gud selv – vil tage en tynd gren fra cederens top. Ikke selve toppen, men en tynd kvist fra toppen – et af Zedekias' børn. Men Nebukadnezar myrdede jo alle hans sønner!

Gud ville – gennem sin profet Jeremias – tage en tynd kvist fra toppen af det høje cedertræ og plante den (vers 22).

"*En tynd kvist*". De øverste kviste repræsenterer Zedekias' børn, som tidligere omtalt, og selvfølgelig repræsenterer "*en tynd kvist*" en datter!

"*... og planter den ...*" Kan symbolsproget blive klarere? Denne jødiske prinsesse skulle blive den kongelige sæd, som igen ville plante Davids trone! – Hvorhenne? "*På Israels høje bjerg vil jeg plante den ...*" siger Gud (vers 23). Et bjerg er altid et symbol på en nation.

HVILKEN NATION?

Davids trone skal nu placeres i Israel efter, at den er nedstyrtet fra Juda! – Kan sproget blive tydeligere?

"... og den (den tynde kvist, kongens datter) skal skyde grene og bære løv og blive en herlig ceder." (vers 23) (i alle andre versioner – undtagen den danske – står der: *"Og den skal bære grene og få frugt og blive en herlig ceder"*). – Sammenhold dette med en passage i Esajas 37,31: *"Den bjergede rest af Judas hus slår atter rødder forneden (bliver plantet) og bærer sin frugt foroven."* Den bliver plantet i Israel og bliver taget væk fra Juda. Efter at denne hebræiske prinsesse er "plantet" på tronen, nu i Israel – forsvundet fra verden – skal denne trone begynde at "bære frugt". Hun vil gifte sig, få børn, og hendes sønner vil fortsætte Davids dynasti!

"Under den skal alle vingede fugle bygge, i dens grenes skygge skal de bo." (vers 23). "Forsvundne" Israel skal, efter at de nu har fået en trone, med tiden sprede sig over hele Jorden og vokse i dominans og magt. De skal arve de ubetingede løfter om førstefødselsretten ifølge Guds aftale med Abraham!

"Og alle markens træer ..." (vers 24). – Et træ er i denne lignelse symbolet på et land. Med andre ord: *"Alle lande på Jorden ... skal kende at jeg, HERREN, nedbøjer det høje træ ..."* – Juda – det høje træ – var blevet taget til fange efter, at de havde haft tronen i 130 år, og nu bragt ned til den lave slavestand.

"... og ophøjer det lave." – I 130 år var Israel et "lavt træ". Nu er Israel atter ophøjet, og vil atter blive en fremadstræbende, voksende nation under ledelse af en konge fra Davids stamme.

"... udtørre det friske træ og lader det tørre blomstre." Israel havde allerede været uafhængige (i Irland) i 400 år. I Irland havde Israel allerede en kongelig linje, som Zedekias' datter var blevet gift ind i. De irske israelitter var en ældgammel koloni og havde ikke været i fangenskab under assyrerne.

Israel, med de to brødre Efraim og Manasse i spidsen – det var dem, der havde førstefødselsretten – ville nu blomstre og snart blive fremgangsrig.

Jo – førstefødselsretten er hos Israel. Selvom de er forsvundet. Selvom de ligner en hedensk nation, så er de det folk, som skulle vokse til den lovede mangfoldighed. Det vil sige den nation og gruppen af nationer, der ville sidde på deres fjenders porte og blive et koloniserende folk, der spreder sig over hele Jorden, og som ville blive velsignet med naturrigdomme og velstand. Og når de er blevet så store og mægtige og nationalt dominerende, så må man huske, at Davids trone findes plantet iblandt dem!

Men hvor gik Jeremias og det kongelige afkom mon hen for at finde det forsvundne Israels hus? Hvor er de i dag? Hvordan blev "brydningen" helet, og hvordan kom en af Zeras arvinger på tronen? *Man ved det?*

Ja – man ved det! Det nøjagtige sted *er* angivet i *Bibelens* profetier! Man kan desuden spore Jeremias' rejse i historieskrivningen!

ISRAELS NYE LAND

Man ved, at Israel i dag eksisterer som en nation og en gruppe af nationer. Det er store lande og befolkningerne betragtes som hedninge. Når man finder dem, så finder man også Davids trone!

Mange passager i profetierne fortæller om disse mennesker i denne periode. Profetier, som ikke har været forstået før i *"tiden før slutningen"*. Profetien, der indeholder et budskab til de mennesker, som Gud afslører profetierne for.

Men hvad så med de andre stammer – de *"forsvundne ti stammer"*?

Husk allerførst: Profeten Amos skrev ved tiden, da den 13. af de 19 konger, som Israels hus havde inden slaveriet, regerede. (Amos 1,1):

"Se, den Herre HERRENS øjne er vendt mod det syndige rige (Israels rige – Juda havde ikke syndet endnu), og jeg udsletter det af Jorden. Dog vil jeg ikke udslette Jakobs hus, lyder det fra HERREN – thi se, jeg byder, at Israels hus skal sigtes blandt alle folkene, som man sigter med sold, uden at et korn falder til jorden." (Amos 9,8-9).

Denne profeti refereres der ofte til for at beskrive jødernes tilstand. *Men den har intet med jøderne at gøre*, for den refererer udelukkende til *"de ti stammer"* hos Israel. – Profetien siger, at Israel (ikke Juda) skal sigtes blandt andre nationer. På denne måde mistede israelitterne deres identitet. Men Gud lovede trods det at beskytte og bevare dem. *"Uden at et korn falder til jorden."*

ET NYT HJEMLAND

Det var ved den tid, da Israels hus skulle *"vente uden konge eller fyrste."* (Hosea 3,4). At disse mennesker blev *"sigtet"* gennem mange nationer er helt klart. Mange tekster i det *Det Nye Testamente* indikerer dette. Og selvom mange af dem blev spredt blandt forskellige nationer i det første århundrede efter Kristi fødsel, så havde nogle af dem dog allerede etableret sig definitivt på én plads, som var deres egen, allerede på Jeremias' tid – 140 år efter deres fangenskab.

At disse israelitter, der besad førstefødselsretten, til sidst skulle komme til et land, der var deres eget, er helt klart. Gud siger i 2. Sam. 7,10 og i 1. Krøn. 17,9, at Han skal: *"– skaffe mit folk Israel en hjemstavn og plante det (Jeremias' opgave), så det kan blive boende på sit sted uden mere at skulle forstyrres i sin ro, og uden at volds mænd mere skal ødelægge det som tidligere."*

Teksten i hele denne profeti viser, at der ikke refereres til Palæstina, men til et andet land, hvor de spredte israelitter ville samles efter, at de var fjernet fra det forjættede land. – Efter at de blev fjernet fra Palæstina, var blevet *"sigtet"* blandt mange lande, havde levet i mange år *"uden konge eller fyrste"* i et fjernt land, havde mistet deres nationalitet, deres identitet og deres sprog, så skulle de altså nu blive *"plantet"* i et fjernt land, som ville blive deres eget. Og når de var nået til dette land, så ville de bo der, uden igen at blive forstyrret! Denne profeti henviser naturligvis til den nuværende tidsepoke.

Mens andre profetier taler om, at disse ejere af førstefødselsretten ville blive et koloniserende folk, der bredte sig over hele Jorden, så er det klart, at denne spredning måtte ske fra et bestemt sted, som ville forblive *"hjemstedet"* for Davids trones regering.

Læg mærke til det! Når de havde fundet *"deres eget sted"*, og Davids trone var blevet plantet der, så ville *de blive boende der. Stedet, hvor disse mennesker findes i dag, er derfor det sted, hvor Jeremias plantede Davids trone for mere end 2.500 år siden!*

Derfor vil profetier, som hentyder til disse tider, eller som fortæller om disse mennesker og deres bopladser kort før Kristus kommer tilbage, fortælle os om stedet, hvor Jeremias plantede tronen.

Israels hus vil engang i fremtiden vende tilbage til Palæstina, på det tidspunkt, hvor Jesus Kristus kommer tilbage. De skal endnu engang plante druer i Samaria – deres gamle land. Profetier, der fortæller, hvorfra de i fremtiden vil emigrere, vil desuden oplyse, hvor Israels *ti forsvundne stammer* findes i dag. – De to omvæltninger af tronen, der fulgte lige efter hinanden, vil også indtræffe i dette område.

Man må huske, at disse ejere af førstefødselsretten skiller sig ud fra Juda – jøderne – gennem forskellige navne, *"Efraim"*, *"Josef"*, *"Rakel"* (Josefs mor), *"Samaria"* og *"Israel"*. Ifølge Hosea 12,2: *"Efraims hu står til vind, efter østenstorm jager"*

han stadig." Østenvinden blæser mod vest. Efraim må være vandret mod vest fra Assyrien.

Da svor Gud til David, at Han ville gøre hans trone evig, så sagde Han: *"Jeg lægger havet under hans hånd."* (Salme 89,26). – Tronen ville blive plantet i havet. I den engelske version står der: *"I will set his hand in the sea."*

Gennem Jeremias sagde Gud: *"Det troløse Israels sag står bedre end det svigefulde Judas. Gå hen og udråb disse ord mod nord: Omvend dig, troløse Israel, lyder det fra HERREN."* (Jer. 3,12).

Israel er her tydeligvis skilt fra Juda. Selvfølgelig boede Israel nord for Juda, også da de fandtes i Palæstina – men disse ord blev givet til Jeremias. Israel havde da været adskilt fra Palæstina i mere end 130 år – og var for lang tid siden emigreret, *sammen med assyrerne*, nordover (og vestover) set fra Assyrien.

Det er ny indlysende, at deres sted ligger mod nord og vest og ude i havet.

I det attende vers i samme kapitel står: *"I hine dage skal Judas hus vandre til Israels hus, og samlede skal de drage fra nordens land til det land, jeg gav jeres fædre i eje."*

Ved en fremtidig udvandring – når Kristus er kommet tilbage – vil de vende tilbage til Palæstina fra *nordens land*.

Efter at have sagt: *"Hvor kan jeg ofre dig, Efraim?"* siger Gud gennem Hosea: *"... og bævende kommer sønner fra havet."* (I den svenske og den engelske oversættelse hedder det: *"og hans børn skal da bævende samles fra vest:"*) (Hosea 11,8 og 10).

Og igen: *"Se, jeg bringer dem hid fra nordens land, samler dem fra Jordens afkroge."* (Jer. 31,8).

Denne profeti blev skrevet *"for de yderste dage"* (Jer. 30,24 og 31,1) og er adresseret til Israel (vers 2, 4 og 9), til Efraim (vers 5 og 9) og Samaria (vers 5). – Her findes også en anden information – *"fra Jordens afkroge"* – som indikerer, at de har spredt sig vidt omkring gennem kolonisering.

Ved at referere til Israels hus (Esajas 49,3 og 6) siger Gud: *"Se, nogle kommer langvejs fra, nogle fra nord og vest, nogle fra Sinims land."* (Esajas 49:12). I det hebræiske sprog, som disse ord var skrevet på fra begyndelsen, findes der ikke noget ord for *nordvest*. I den danske Bibel står der som forklaring på *"Sinims land"*: Måske Syene ved Egyptens sydgrænse. Vulgata oversætter dog *"Sinim"* med *"Australi"* eller Australien! Ifølge disse forklaringer kan man dog konkludere, at Israel af i dag og Israel på Jeremias' tid, da han plantede Davids trone, er placeret nordvest for Jerusalem i havet.

Det samme 49. kapitel af Esajas begynder med: *"Hør mig, I fjerne strande."* (Svensk og engelsk oversættelse: *"Hør mig, I havlande."*).

I det 31. kapitel af Jeremias, hvori Israel er blevet lokaliseret til *"nordens land"*, står der: *"– thi jeg er Israel en fader, min førstefødte er Efarim. Hør HERRENS ord, I folk, forkynd på fjerne strande"* (landene ved havet i det fjerne) (Jer. 31,9-10).

Igen: Hør mig i tavshed, I fjerne strande ... (lande ved havet) ... men Israel, du min tjener, Jakob, hvem jeg har udvalgt ... (Esajas 41,1 og 8)

I Jer. 31,7 står der en besked, der skal forkyndes i "det fjerne land" (vers 10), og den siger: "– fryd jer over Jakob med glæde, jubl over det første blandt folkene" – på engelsk "chief of nations". Chef over nationer.

Så, til sidst, nu, ligesom på Jeremias' tid: Israel er i landene ved havet (på øerne ifølge den engelske version). (Den hebræiske version kan oversættes med "kyster", "havlande" og "øer"), er chef for eller hersker over nationer og findes nordvest for Jerusalem.

Selvfølgelig – der kan umuligt være tvivl om deres identitet! Tag et kort over Europa. Træk en linje mod nordvest fra Jerusalem over det europæiske kontinent, indtil man når havet, og så til øerne i havet. Linjen fører direkte til – *de britiske øer!*

Der findes så mange beviser på, at den hvide, engelsktalende befolkning i dag – Storbritanniens og USA's – faktisk er de virkelige ejere af førstefødselsretten fra Efraims og Manasses stamme, at der her kun er plads til nogle få.

En interessant detalje, som ganske vist ikke er noget bevis, er det hebræiske navn på Storbritanniens folk. Man må huske, at det hebræiske sprog er uden vokaler. – Israels hus er det folk, som Gud lavede en aftale med. Det hebræiske ord for aftale er "beriyth" eller "berith". Efter Gideons død fulgte Israel den falske gud Baal. I *Dommerbogen* 8,33 og 9,4 er ordet overenskomst i forbindelse med afgudsdyrkelse af guden Baal brugt som Baal-Berith.

Det hebræiske ord for "mand" eller "folk" er "iysh" eller "ish". I det engelske sprog betyder endelsen "-ish" enten "fra" eller "tilhørende" (f.eks. Danish, Swedish, Finnish etc.). I det oprindelige hebræiske sprog brugte man, som sagt, ikke vokalerne, når man formulerede sig. Hvis man udelukker – eller "glemmer" vokalen "e" i "berith", men holder fast ved vokalen "i" i den angliserede form af ordet for at bevare "y"-lyden, så har man det angliserede, hebræiske ord for overenskomst eller pagt – *brith*.

Hebræerne udtalte aldrig deres "h". Mange jøder – også i dag – udtaler f.eks. ordet "*Shem*" som "*Sem*". Tilfældigvis er denne ældgamle hebræiske vane også en nutidig engelsk vane. Det hebræiske ord for "overenskomst", skulle derfor udtales som "brit" i den angliserede form.

Ordet for en "overenskomst-mand" eller et "overenskomst-folk" ville derfor ganske simpelt blive "brit-ish"!

Er det en tilfældighed, at det folk, som Gud lavede en overenskomst med og lavede en pagt med, i dag kaldes for "*British*"? Og at dette folk bor på "*British Isles*" – *de britiske øer*.

Israels hus ville ikke alene miste sin identitet, men også sit navn. De kaldes ved et nyt navn, da de ikke længere ville kendes ved deres identitet som Israel, således, som Gud helt tydeligt forklarer det i Esajas 62,2.

Til Abraham sagde Gud: "– *kun gennem Isak skal afkom nævnes efter dig.*" Og det gentages i Romerbrevet 9,7 og i Hebræerbrevet 11,18. I Amos 7,16 kaldes de "*Isaks hus*". De var Isaks arvinger og derfor Isaks sønner. Hvis man fjerner "i"-et

fra Isak (vokaler bruges jo ikke), så har man det moderne "saks sønner" eller, som det i dag staves – "*Saxons*".

Dr. W. Holt Yates siger: Ordet Saxons (engelsk) kommer af "*sons of Isak*", idet man har fjernet det første bogstav "I" fra Isak.

Mange blander anglo-saxerne sammen med tyskerne eller de gamle saksere, der stadig bor i Tyskland. De tyske saksere kommer fra det gamle højtyske ord "*sahs*", der betyder sværd eller kniv. Disse sværd bærende tyskere er et helt andet folkeslag end det anglo-saxiske eller angelsaksiske, der emigrerede til de britiske øer.

DAN - SPOR AF EN SLANGE

Da Gud havde til hensigt, at det "forsvundne" Israel skulle findes igen ved tidens ende, så må man forvente, at der findes nogle skilte eller vejmærker langs sporet, som de ældgamle israelitter fulgte fra Assyrien.

Talende til Efraim siger Gud i Jer. 31,21: *"Rejs dig vejvisersten, sæt mærkesten op, ret din tanke på højvejen, vejen, du gik."* – I Bibelen finder man "vejvisersten" eller vejskilte, som de har mærket vejen med, der hvor de vandrede.

I 1. Mos. 49,17 omtalte Jakob, hvad der ville ske med de forskellige stammer. Han sagde: *"Dan blive en slange ved vejen"* (i svensk og engelsk version: *"Dan skal være en slange på vejen."*). En anden oversættelse fra hebræisk er: *"Dan skal være en slanges spor (eller vej)."* – Det er et vigtigt "vejskilt", at Dans sønner opkaldte ethvert sted, de kom til, efter deres stamfader Dan.

Dans stamme opholdt sig i begyndelsen ved middelhavskysten vest for Jerusalem. En beskrivelse af området findes i Joshua 19,40-46: *"... derfor drog danitterne op og angreb Lesjem, indtog det ... og gav Lesjem navnet Dan efter deres stamfader Dan."*

I Dommerbogen 18,11-12 står der skrevet, at Dans stamme tog Kirjat-Jearim. *"Derfor kalder man endnu den dag i dag dette sted for Dans lejr."* (Egentlig: Mahane-Dan).

Lidt senere kommer det samme kompagni af 600 bevæbnede danitter til Lajisj, erobrede den *"... og gav den navnet Dan efter deres stamfader."* (vers 29).

Så, læg mærke til, hvordan disse danitter efterlod et *"spor som en slange"* langs vejen. De etablerede "vejskilte", så de kunne spores endnu i dag, ved at døbe alting efter deres stamfader Dan.

Husk – at på hebræisk skriver man ikke vokaler. Lyden af en vokal, skulle lægges til, når man talte. Derfor ville ordet "Dan" – hvis man havde et lignende alfabet – skrives "Dn". Det kunne derfor udtales som "Dan", "Den", "Din", "Don", "Dun" – og stadig være det samme hebræiske navn.

Dans stamme erobrede to forskellige områder eller provinser før det assyriske fangenskab. En koloni var fiskere og levede ved kysten i Palæstina. De var først og fremmest sømænd, og der står skrevet: *"Dan, hvi søgte han fremmed hyre?"* (Engelsk version: *"Og Dan – hvorfor nøler han endnu ved skibene?"*) (Dom. 5,17)

Da Assyrien erobrede Israel, flygtede disse danitter ud på havet i deres både og sejlede vestpå gennem Middelhavet og nordpå langs Europas kyster, og endte til sidst i Irland. Lige inden sin død profeterede Moses om Dan: *"Dan er en løveunge, som springer frem fra Basan."* (5. Mos. 33,22). Langs middelhavskysten efterlod de et spor i "Den", "Don" og "Din".

Irlandske annaler og historie viser, at de nye indbyggere i Irland netop på dette tidspunkt var *"Tuatha de Danaans"*, som betyder *"Dans stamme"*. Somme tider finder man kun navnet *"Tuatha de"*, der betyder *"Guds folk"*. – Og i Irland finder man stadig disse "vejskilte": *"Dans-Laugh"*, *"Dans-Sower"*, *"Dun-dalke"*, *"Dun-drum"*, *"Don-egal Bay"*, *"Don-egal City"*, *"Dun-glow"*, *"Lon-don-derry"*, *"Din-gle"*, *"Duns-more"* (der betyder "flere daner") m.fl. Desuden betyder ordet *"Dunn"* i det irske sprog det samme som *"Dan"* på hebræisk – *"dommer"*.

Men den nordlige koloni af danitter, der levede af landbrug, blev drevet i fangenskab til Assyrien, og vandrede derfra sammen med de øvrige ti stammer over land. De vandrede sammen med assyrerne til landet vest for Sortehavet, hvor man finder floderne Dnjepr, Dnjestr og Don.

Således finder man – enten i gammel eller i ny geografi – disse "vejskilte": Don-au, Dan-inn, Dan-aster, Dan-dari, Dan-ez, Don, Dan, U-don, Eri-don og Dan-mark.

Danmark betyder ganske simpelt *"Dans mark"*. Danskerne opkalder den dag i dag ting, produkter, fabrikker og andet efter deres stamfader Dan. Nogle få eksempler blandt utallige er Dan-bo, Dan-foss, Dan-æg, Dan-hotel, Dan-land – etc.

På de britiske øer efterlod de "vejskilte" som Dun-dee, Dun-raven m.fl. På denne måde ledte "slangens spor" fra Dan direkte op til de britiske øer ved hjælp af de mange "vejskilte", der markerede vejen.

Her er der grund til ganske kort at undersøge, hvad der findes af ældgamle annaler, legender og historie i Irland, og på denne måde få et billede af, hvordan det gik, da Jeremias "plantede" Davids trone der.

Den virkelige gamle historie i Irland er meget voluminøs, og der er sat kulør på historien med mange legender. Men, hvis man er i stand til at huske bibelhistorien og profetierne, så vil man nemt kunne sortere legenderne fra den virkelige historie. Ved at fjerne de beretninger, der uden tvivl kun er legender, kan man læse:

Lang tid før år 700 f.Kr. kom der en stærk koloni, som hed *"Tautha de Danaan"* (Dans stamme) til Irland i både. De fordrev de andre stammer, og byggede deres hjem i området. Senere – på Davids tid – kom der yderligere en koloni, denne gang fra Zeras linje, fra det nære Østen til Irland. – Derefter – år 569 f.Kr. (ved den tid, da Jeremias "plantede" tronen) – kom en ældre, hvidhåret patriark til Irland. Der refereres nogle gange til ham som "helgen". Med ham fulgte en prinsesse – datter af en østerlandsk konge – og en følgesvend ved navn *"Simon Brach"*. Hans navn staves i de forskellige historier som *"Brech"*, *"Berech"*, *"Brach"* eller *"Berach"*. Prinsessen havde et hebræisk navn – *"Tephi"* – men det var kun et tilnavn. Hendes rigtige navn var *"Tea-Tephi"*.

Nutidig litteratur – den, der har erkendt Englands og USA's rette identitet – har forvekslet denne Tea-Tephi – Zedekias' datter – med en tidligere Tea, Iths datter, der levede på Davids tid.

Det kongelige selskab, som kom til Irland, inkluderede kongen af Irlands søn, som havde været i Jerusalem, mens byen var belejret. Der havde han lært Tea-Tephi at kende, og han havde giftet sig med hende lige efter år 585 f.Kr., da byen blev erobret og ødelagt.

Deres unge søn, som nu var ca. 12 år gammel, fulgte med dem til Irland. Foruden den kongelige familie bragte Jeremias nogle mystiske ting med sig – herunder en harpe, en "ark" og en meget smuk sten, som blev kaldt "liafail" eller "skæbnestenen". Et mærkeligt "sammentræf" er, at hebræisk læses fra højre til venstre, mens Vestens sprog læses fra venstre til højre. Uanset fra hvilken side, man læser, bliver navnet på stenen stadig "Liafail".

En anden mærkelig tilfældighed – eller er det mon kun en tilfældighed – er, at de fleste konger i Irland, i Skotland og i England er blevet kronet, siddende over denne sten – det gælder også den nuværende dronning. Man kan i dag se stenen i Westminster Abbey i London, for kongetronen er bygget over og rundt om denne sten. Et skilt ved siden af tronen fortæller, at dette er "*Jakobs hovedgærdesten*" (1. Mos. 28,18).

Den kongelige gemal til den hebræiske prinsesse Tea-Tephi fik navnet Herremon (Herremand?), da han arvede tronen efter sin far. Denne Herremon er ofte – fejlagtigt – blevet antaget for at være en meget tidligere Gede Herremon, som på Davids tid giftede sig med sin onkel Iths datter Tea.

Sønnen af denne senere kong Herremon og den hebræiske prinsesse fortsatte med at regere på Irlands trone, og det samme dynasti fortsatte uafbrudt gennem samtlige konger i Irland. Tronen blev væltet og plantet igen i Skotland, hvor den igen blev væltet, hvorefter den flyttede til London i England, hvor det samme dynasti uafbrudt har hersket til den dag i dag, hvor dronning Elisabeth II sidder på tronen. Kronen, som blev båret af den kongelige linje Herremon og andre adelige i det gamle Irland, havde tolv spidser!

DRONNING ELISABETH II

PÅ DAVIDS TRONE

Hvis man ser på alle de indicier, der findes i bibelhistorien, og sammenligner dem med profetierne og Irlands historie, bliver det uhyre vanskeligt at nægte, at denne hebræiske prinsesse var kong Zedekias' datter fra Juda, og at de derfor stadig regerer på Davids trone. Også at den gamle patriark var Jeremias og hans kompagnon var Jeremias' sekretær Baruch. Og at kong Herremon var en ætling fra Zeras linje, som giftede sig med en datter fra Perez' linje, for derved at hele det brud, der var opstået mellem disse to stammer, da deres stamfædre fødtes. Og at Davids trone først blev væltet af Jeremias, senere omplantet i Irland, væltet for anden gang, og så omplantet i Skotland, hvor den blev væltet for tredje gang, inden den endelig blev plantet i London?

Når Kristus vender tilbage, skal Han sidde på en levende, eksisterende trone. (Lukas 1,32).

Det Britiske Commonwealth er desuden den eneste *gruppe af nationer* hele historien igennem. Kan man så præcis opfylde samtlige specifikationer på førstefødselsretten og så nægte, at England og USA er de lande, der har førstefødselsretten?

Efter år 1800 voksede USA sig stort og stærkt med naturrigdomme og velstand, men opnåede verdensdominans blandt nationer senere end Storbritannien. USA blev først en supermagt ved slutningen af første verdenskrig.

USA ER MANASSE

Da den døende Israel gav sin profetiske velsignelse, blev det klart, at Efraim og Manasse ville arve førstefødselsretten sammen, og at de ville forblive sammen i lang tid, før de ville blive skilt fra hinanden.

I 1. Mos. 48. kap. gav Israel førstefødselsretten til Josefs sønner på samme tidspunkt. Senere – til sidst – talte han til dem enkeltvis. Manasse ville blive *en stor nation*, og Efraim *en gruppe af nationer*. Og i sin profeti for fremtiden sagde Israel, at deres *“ranker vil slynge sig over muren”* (1. Mos. 49,22).

Med andre ord: Josef – Efraim og Manasse sammen – skulle blive et koloniserende folk i disse senere dage, med kolonier forgrenet ud fra de britiske øer over hele Jorden. Det engelske og det amerikanske folk har opfyldt denne profeti.

Sammen voksede Efraim og Manasse i antal og skiltes senere – ifølge Israels profetiske velsignelse i 1. Mos. kap. 48.

Men hvordan kan USA være Manasse, når en stor del af befolkningen er kommet fra så mange lande – foruden folk fra England? Svaret er, at en stor del af Manasse blev tilbage hos Efraim, indtil New England var blevet selvstændigt. Men deres forfædre ville blive *“sigtet”* gennem mange nationer, som korn gennem en si, og ikke ét korn ville falde på jorden eller forsvinde. (Amos 9,9). – USA's befolkning blev filtreret gennem mange lande. Efraim og mange fra Manasse emigrerede til sidst sammen til England, men mange andre fra Manasse, som var blevet filtreret gennem mange lande, forlod ikke deres land, før de kom som immigranter til USA, *efter* at New England-kolonierne var blevet en selvstændig nation. Det betyder ikke, at *alle*, der emigrerede til USA var fra Manasses stamme, men mange var det utvivlsomt. Israel har dog altid absorberet hedninge, som så blev israelitter ved at bo og leve i Israels land eller gennem giftermål. På mange måder er USA blevet verdens *“smeltedigel”*. I stedet for at modbevise, at USA er Manasses arvinger, så styrker denne kendsgerning teorien.

Beviset for at USA er Manasse, er overvældende. Manasse skulle skilles fra Efraim og blive den mægtigste nation i Jordens historie. Kun USA kan opfylde disse profetier. Manasse var faktisk den *trettende* stamme. Der var tolv fra begyndelsen. Josef var en af de tolv. Men når Josefs stamme blev delt i to stammer, så blev Manasse den *trettende* stamme. (Som et kuriosum kan det konstateres, at USA *begyndte* som en nation med tretten kolonier eller stater).

Men – hvad så med de andre stammer – de *“forsvundne ti stammer”*?

Selvom Josef fik førstefødselsretten, og dens velsignelse er givet til Storbritannien og USA, så var de øvrige otte stammer i Israel også Guds udvalgte folk. De er også blevet velsignet med en hel del materiel fremgang, men ikke med førstefødselsrettens dominans.

Der er desværre ikke plads til en detaljeret forklaring med en specifik identifikation af alle de øvrige stammer i de nationer, som eksisterer i det 21. århundrede. – Lad os nøjes med at sige, at der er rigeligt med beviser for, at disse otte stammer er bosat i nordeuropæiske lande som Holland, Belgien, Danmark, nordlige Frankrig, Luxembourg, Schweiz, Sverige, Norge og Island (gennem vikingerne).

De politiske grænser i Europa, der eksisterer i dag, viser ikke nødvendigvis linjerne mellem efterkommere fra Israels forskellige stammer.

FØRSTEFØDSELSRETEN BLEV TILBAGEHOLDT I 2.500 ÅR!

Den mærkeligste opfyldelse af de bibelske profetier i nyere tid, var den pludselige opståen af de to store verdensmagter – Storbritannien og USA.

Disse arvinger af førstefødselsretten ejede – pludselig – mere end 2/3 – ja næsten 3/4 – af alle rigdomme og ressourcer i hele verden! – Denne sensationelle fremgang på så kort tid – efter at have været glemt og gemt – giver et indiskutabelt bevis for en hellig inspiration. Aldrig tidligere i historien er der sket noget lignende.

Men hvorfor kom denne usandsynlige nationale rigdom ikke til arvingerne til førstefødselsretten før efter 1800 e.Kr.? Hvorfor fik Efraim og Manasse ikke denne nationale dominans for flere tusind år siden? På Moses' eller Joshuas eller Davids eller Elias' tid?

Svaret er i høj grad overraskende!

År 1800 e.Kr. var Storbritannien og USA små og ubetydelige lande blandt Jordens øvrige lande. Storbritannien bestod kun af de britiske øer, en lille del af Indien og Canada samt nogle få små øer. USA bestod kun af de første 13 kolonier og tre stater. Ingen af disse lande besad store rigdomme eller nogen magt.

Men efter år 1800 begyndte de to lande at skyde op og vokse i national rigdom og magt. De blev større end noget folk tidligere har været. Umiddelbart efter spredte det britiske rige sig over hele Jorden, og Solen gik aldrig ned over dets domæner. Canada, Australien og Sydafrika fik selvstyrende status – og blev frie og uafhængige nationer. Det var en gruppe eller Commonwealth af nationer, der var samlet, ikke under en regering i lovmæssig forstand, *men alene gennem Davids trone!*

HVORFOR IKKE FØR ÅR 1800?

For at forstå denne mirakuløse vækst til verdensdominans er det nødvendigt at studere selve vendepunktet i *Det Gamle Testaments* profetier – det 26. kap. i 3. Mos.

Denne mærkelige profeti handler om nutiden, men den giver desuden en advarsel til Israels folk på Moses' tid. (Meget få mennesker indser, at profetierne i *Det Gamle Testamente* i de fleste tilfælde hentyder til det 21. århundrede, og i mange tilfælde ikke til tiden, da *Det Gamle Testamente* blev skrevet).

De fleste af nutidens præster og kirkelige ledere er uddannede i deres specielle kategorier. De bliver næsten udelukkende oplært i de forskellige sekters bøger og ikke i *Bibelen*. – Mange af disse siger: "Vi er *Det Nye Testaments* kirke", og antager dermed, at profetierne i *Det Gamle Testamente* kun er skrevet for *Det Gamle Testaments* tid, og at de er uden betydning for nutidens mennesker.

Det er en misforståelse og en illusion!

Det Nye Testaments kirke er faktisk bygget på grundlag af *Det Gamle Testaments* profetier sammen med Apostlene (Paulus' brev til Efeserne 2,20).

Daniel skrev efter at både Israel og Juda var blevet ført væk som slaver. Han havde, som tidligere omtalt, ikke nogen mulighed for at kommunikere – og desuden var betydningen gemt og uforstået indtil i dag. (Daniel 12,8-9).

Ezekiel var en profet, der ikke profeterede for jøderne, selvom han var blandt dem i deres fangenskab. Men hans profetier ville blive givet til Israels stamme, der var blevet fordrevet 130 år tidligere, og på Ezekiels tid var den forsvundet. Hans profetier ville blive givet til Israels hus *i dag* – i det 21. århundrede.

Denne profeti i 3. Mos. kap. 26 har – selvom den er skrevet af Moses, inden Israel kom det hellige land – en dobbelt betydning. Den var en *advarsel* til dem på Moses' tid, men dens endelige opfyldelse, som faktisk *er sket og sker nu* – i nutiden. Og selvom profetien har en dobbelt betydning – hvilket er typisk for mange profetier – så er den også en advarsel til det engelske og det amerikanske folk vedrørende de kommende år! Denne advarsel er blevet *kraftigt* bekendtgjort for disse folk i de seneste årtier!

3. Mos. kap. 26 er en grundlæggende profeti for *Det Gamle Testamente*. Det indeholder en væsentlig, levende og fantastisk meddelelse til menneskeheden i dag!

I denne profeti bekræfter Gud igen løfterne om førstefødselsretten (men på visse betingelser) for folket på Moses' tid.

Ejerne af førstefødselsretten – Efraim og Manasse – boede på dette tidspunkt sammen med de andre stammer som én nation. Hvis de fulgte Guds lov, ville de få usandsynlige rigdomme og velsignelser.

Læg her mærke til, at to af *De Ti Bud* er omtalt med særlig stor vægt. Det er de to vigtige *test-bud*! De er en test på, om man adlød Gud i tro og loyalitet.

Gud sagde: *"I må ikke gøre eder afguder ... ej heller må I opstille nogen sten ... for at tilbede den – thi jeg er HERREN, eders Gud! Mine sabbatter skal I holde..."* (vers 1-2).

Der fandtes en betingelse – et stort *HVIS!* De kunne have fået førstefødselsretten allerede den gang! Gud sagde: *"Hvis I følger mine anordninger og holder mine bud og handler efter dem, vil jeg give eder den regn, I behøver til den tid, landet skal give sin afgrøde, og markens træer skal give deres frugt."* (vers 3-4).

Al rigdom kommer fra marken. De vil få rekordhøst året rundt – den ene efter den anden. Vers 6: *"Jeg vil give fred i landet, så I kan lægge eder til hvile, uden at nogen skræmmer eder op ... og intet sværd (krig) skal hærge eders land."*

Hvilken velsignelse! Hvilket land kan nyde en konstant fred uden frygt for invasion?

Selvfølgelig har alle nationer i denne verden fjender. Hvad ville der ske, hvis fjendtlige nationer angreb?

Vers 7-8: *"I skal forfølge eders fjender, og de skal falde for sværdet foran eder. Fem af eder skal forfølge hundrede, og hundrede af eder skal forfølge ti tusende, og eders fjender skal falde for sværdet foran eder."* Eftersom mange lande i denne verden altid har været aggressive, ville Israel blive angrebet. En nation med militær overlegenhed til at besejre alle, der overfalder den, ville hurtigt blive det mægtigste land på Jorden – specielt med ressourcer og store rigdomme fra Jorden.

Vers 9: *"Jeg vil vende mig til eder, jeg vil gøre eder frugtbare og mangfoldige, og jeg vil stadfæste min pagt med eder."*

DET STORE HVIS

"Men" – står der i vers 14. Her er alternativet, *HVIS* man ikke accepterer disse vilkår: *"Men hvis I ikke adlyder mig og handler efter mine bud ... så vil også jeg gøre lige for lige imod eder og hjem søge eder med skrækkelige ulykker: svindsot og feberglød, så øjnene sløves, og sjælen vansmægter. Til ingen nytte sår I eders sæd, thi eders fjender skal fortære den. Jeg vender mit åsyn imod eder, så I bliver slået på flugt for eders fjender – eders avindsmænd skal underkue eder, og I skal flygte, selvom ingen forfølger eder."* (vers 14-17).

De ville blive invaderet, slået, og endnu en gang blive slaver, som de havde været det i Egypten, inden Gud befriede dem.

Men hvad skete der så?

Disse israelitter lavede ballade, klagede og beklagede sig og tvivlede på Gud næsten umiddelbart efter, at de havde forladt Egypten. Gud reddede dem mirakuløst fra den egyptiske hær ved det Røde Hav. Gud sendte manna og honning til dem fra himlen, for at de ikke skulle sulte. Gud lod drikkevand springe frem fra en klippe.

Men de klagede hele tiden og var konstant trodsige.

Under Moses' ledelse kom Israels børn gennem ørkenen ved foden af Sinai-bjerget. Moses blev kaldt op på bjerget, hvor Gud talte til ham. Gud gav Israels børn mulighed for at blive Hans nation – under Hans styre, hvis de adlød Ham og var loyale mod Hans love – så ville de modtage den enestående verdensdominans, som førstefødselsretten førte med sig.

Gud sagde: *"Hvis I vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele Jorden til."* (2. Mos. 19,5).

Bemærk her: Gud tvang dem ikke til at blive Hans nation – denne "specielle" nation, der var helt anderledes end alle andre. Valget var deres eget!

Moses vendte tilbage til lejren. Han bekendtgjorde Guds aftale foran de store masser (sandsynligvis mellem 2 og 3 millioner mennesker).

"Og hele folket svarede, alle som en: "Alt, hvad HERREN har sagt, vil vi gøre!" (vers 8).

I to dage blev folket særligt forberedt på denne fantastiske begivenhed. De skulle få Guds stemme at høre fra bjerget. På den tredje dag begyndte det at tordne og lyne, og en tung sky lagde sig over bjerget, og der hørtes vældige stød i et horn. Så hørte de Guds stemme – en meget høj stemme – som dundrede den grundlæggende lov for Hans rige ind i deres ører. De blev informeret om Hans vej – vejen, der ville føre dem til fred, lykke, fremgang og velstand!

Denne enorme forsamling *hørte* faktisk Guds egen stemme, da Han betroede dem *De Ti Bud*.

Israels børn var rædselsslagne! Det var en utrolig oplevelse. Det var aldrig oplevet tidligere – og er aldrig oplevet senere!

Senere beskrev Gud i enkeltheder gennem Moses, hvordan Han ville organisere Israels børn som Guds nation.

Igen svarede de med en mund: *“Alle de ord, HERREN har tallet, vil vi overholde.”* (2. Mos. 24,3).

Moses skrev alle disse regler i aftalen ned – denne aftale, som gjorde de forhenværende slaver til Guds nation. Aftalen var også en slags *ægteskabsaftale* med Gud som mand og med Israels folk som en underdanig mage.

Moses læste alle betingelserne op for hele folket. Endnu en gang kom den samme enstemmige beslutning fra folket: *“Vi vil gøre alt, hvad HERREN har tallet, og lyde ham!”* (vers 7).

Forbundsftalen mellem Gud og disse mennesker blev beseglet med blod. Man kalder denne aftale for *“Den Gamle Aftale”*, og den blev formidlet gennem Moses. Den bandt mennesker og Gud sammen i en form for ægteskab. De blev Hans folk. Og de havde lovet at følge Ham.

“Den Gamle Aftale” var baseret på løftet om førstefødselsretten, som Gud havde givet til Abraham. Men menneskene, der var opfyldt af forfængelighed, misundelse, lyster og begær, bliver sjældent ved med at være trofaste. Derfor vil Kristus snart komme for at formidle *“Den Nye Aftale”*, som er baseret på bedre løfter (Hebr. 8,6-10 og 9,15).

Men den nye aftale vil ikke blive indgået med dødelige mennesker, som ikke holder deres løfter. Gud har forberedt – og forbereder stadig – et folk, der skal være udødeligt. Disse udødelige vil indgå en ægteskabsaftale med Kristus.

Han døde, genopstod og sendte Guds hellige ånd *“til at hellige hende ved at rense hende”* – denne *Det Nye Testaments “mage”*.

“Den Nye Aftale” vil blive oprettet med mennesker, som allerede har *bevist* deres tro ved, at de i kraft af deres kristne liv følger Guds love.

AFGUDSDYRKELSE

Hvordan opførte disse dødelige israelitter sig efterfølgende?

Efter at *"Den Gamle Aftale"* mellem Gud og Israel var blevet indgået, kaldte Gud Moses op på bjerget. Moses var oppe på bjerget i 40 dage, hvor han fik detaljerede tekniske instruktioner til forsamlingen (kirken) og til nationen. For disse mennesker var stat og kirke det samme.

Da Moses havde været væk i nogle dage, sagde folket til Aron: *"Kom og lav os en gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Egypten!"* (2. Mos. 32,1). Så tog de alle deres guldsmykker af, og af dem lavede Aron en guldkalv, der skulle være deres guddommelige idol.

Moses kom nu ned fra bjerget, og han bar på to stentavler, hvori Gud havde mejslet *De Ti Bud* med sin egen finger. Da han så denne gyldne afgud, som folket bad til med sang og dans, blev han dybt skuffet, og i vrede kastede han stentavlerne til jorden, så de revnede.

Selvfølgelig – lige præcis, som de fleste "kristne" gør den dag i dag – forklarede de, at denne guldkalv *repræsenterede* Gud – den var et billede på, hvordan de mente, Gud så ud.

Da den støbte guldkalv var gjort færdig, proklamerede Aron en fest – en *"højtid for HERREN"* (2. Mos. 32,5) – hvor de skulle tilbede dette idol. Gå ind i en hvilken som helst protestantisk eller katolsk kirke i dag og spørg præsten eller en anden teologisk studeret person om krucifikset, billeder af Kristus, Maria og helgener ikke er idoler – og om de ikke tilbeder idoler i en slags afgudsdyrkelse. De vil indigneret sige – "Nej, vi tilbeder ikke afbilleder! Vi mener ikke, at disse billeder er Kristus eller Maria – vi beder kun til det, som de *repræsenterer*! De giver kun en forestilling om, hvordan Kristus og Maria så ud!"

Naturligvis – for det er præcis på denne måde, *alle tilhængere altid har tilbedt deres idoler!*

Guds vrede blussede op over dette. (2. Mos. 32,7-11).

Gud vil *ikke* acceptere den form for tilbedelse!

I 2. Mos. kap. 20 står *De Ti Bud* skrevet op. Det første bud lyder ikke alene: *"Du må ikke have andre guder end mig"* (vers 3), men fortsætter: *"Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på Jorden eller i vandet under jorden."* (vers 4).

Dette bud fortsættes faktisk i vers 5 og 6. – Se også 5. Mos. 12,30-31. Og læs dette!

Gud vil ikke engang acceptere et billede af, hvad man tror, findes i himlen! Og selv-

følgelig heller ikke "pop-idoler", "film-idoler", "idræts-idoler" eller nogen anden form for afgudsdyrkelse!

(I de første 4-500 år e.Kr. overholdt man dette bud, og derfor ved man ikke – til kirkens store fortvivlelse – hvordan Jesus så ud! Man vil så gerne gøre Ham "menneskelig". Islam, som jo i grunden bare er den "kristendom", som Mohammed huskede fra sine handelsrejser med karavaner gennem Palæstina, har dog fulgt dette bud, og muslimer viser ikke billeder, men derimod masser af citater fra Koranen.)

I det andet år efter at Israels børn havde forladt Egypten, flyttede Gud israelitterne til en ny lejr i ørkenen Paran (4. Mos. 10,11-12).

TILBAGEHOLDT I 40 ÅR

Gud sagde nu til Moses, at han skulle sende tolv mand af sted – en fra hver stamme – for at udforske det land, som Han havde lovet dem, og at give en tilbagemelding om landet og dets indbyggere. (4. Mos. 13, 1-2)

Disse mænd rejste af sted og kom tilbage efter 40 dage. Da de kom tilbage, talte de dårligt om landet. De fortalte løgne om, hvad de havde set og gav falske tilbagemeldinger. Da Joshua og Kaleb prøvede at fortælle sandheden, forsøgte folket at stene dem. De accepterede den falske tilbagemelding, klagede over Gud, var mistænksomme, lavede oprør og adlød ikke. (Mennesker af i dag har i lige så høj grad vanskeligt ved at tro på noget, der er godt og rigtigt. Men, hvis man hører noget ondsindet – ondskabsfuldheder, bagtalelser og kritik – så er det meget nemmere at acceptere, og mange vil sige: *“Det er nok rigtigt”* for *“der går ikke røg af en brand uden ild”*, som det gamle ordsprog siger.)

Man kan undre sig over, hvorfor disse israelere standsede og blev i 40 år i et isoleret, øde ørken- og bjerglandskab, før de flyttede ind i det forjættede land. Det var ikke fordi, man skulle bruge 40 år på at nå derhen. De mænd, der blev sendt derhen, vandrede fra den ene ende til den anden og vendte tilbage på 40 dage.

Nej, anledningen var, at folket tvivlede. De havde ikke tillid til Gud. De lyttede ikke til det, der blev sagt. Derfor ville de ikke gå videre og bosætte sig. I stedet for at modtage Guds gave, så afviste de den på grund af manglende tro og tillid, og derfor nægtede de at gå videre.

Dette land er et *eksempel* på det smukke kongedømme, som Kristus tilbyder menneskeheden. Men situationen er den samme i dag, som den var på Moses' tid. Arvingerne fra Israels stamme foragter det, og foretrækker syndens slaveri, og mangler tro og tillid til at træde ind i Guds kongedømme. Nutidens mennesker gør også oprør, tror ikke på løfterne og lytter ikke til det, der er sagt og lovet!

Til denne oprørske befolkning sagde Gud: *“I ørkenen her skal eders kroppe falde, alle I, der blev mønstret, så mange I er fra tyveårsalderen og opefter, I, som har knurret imod mig. Sandelig, ingen af eder skal komme til det land, jeg med løftet hånd svor at ville give eder at bo i, med undtagelse af Kaleb, Jefunnes søn, og Joshua, Nuns søn. Eders små børn, som I sagde, ville blive til bytte, dem vil jeg lade komme derhen, og de skal tage det land i besiddelse, som I har vraget, men eders egne kroppe skal falde i ørkenen her.”* (4. Mos. 14,29-32).

Gud fortsætter: *“Og eders sønner skal flakke om i ørkenen i fyrretyve år og undgælde for eders bolen, indtil eders kroppe er gået til grunde i ørkenen.”* (vers 33).

Og her introduceres *“en-dag-for-et-år-princippet”*: *“Som I brugte fyrretyve dage til at undersøge landet, således skal I undgælde for eders misgerninger i fyrretyve år, et år for hver dag, og således få mit mishag at føle.”* (vers 34).

Guds måde at straffe dem på, var at *tilbageholde* de lovede velsignelser i en periode 40 år.

AFGUDSDYRKELSE IGEN

De mennesker, der tilhørte den generation, som Gud talte til, fik ikke tilladelse til at gå ind i *"Det Forjættede Land"*. De tilbragte 40 år i ørkenen, og kun deres børn gik ind i det hellige land under ledelse af Joshua.

Og hvad skete der så?

De var optaget af at drive alle de små konger ud af landet, og på Joshuas tid og en kort tid derefter tjente de Gud – og de var meget succesfulde og velhavende. De begyndte så godt, at de var godt på vej til at få førstefødselsretten allerede dengang!

Men efter Joshuas død, og efter den generation, som han havde ført ind i landet, kom der en ny generation, der ikke vidste, hvem Gud var, og heller ikke, hvad Han havde gjort for Israel!

"Da gjorde israelitterne, hvad der var ondt i HERRENS øjne, og dyrkede Ba'alerne – de forlod HERREN, deres fædres Gud ... De forlod HERREN og dyrkede Ba'al og Astarte. Da blussede HERRENS vrede op imod Israel, og han gav dem i røveres hånd, så de udplyndrede dem. Han gav dem til pris for omboende fjender, så de ikke længere kunne holde stand mod deres fjender. Hvor som helst de rykkede frem, var HERRENS hånd imod dem og voldte dem ulykke, som HERREN havde sagt og tilsvoret dem. Således bragte han dem i stor vånnde." (Dom. 2,11-15).

Så, præcist som Gud havde advaret dem i vers 14-17 i 3. Mos. kap. 26, var Guds hånd imod dem. Han lod dem opleve frygtelige ulykker, og lod dem så deres sæd til ingen nytte, fordi deres fjender stjal og spiste høsten. Gud vendte sit ansigt fra dem!

Han holder, hvad Han lover!

Det er en stor tragedie, at hverken enkeltpersoner eller nationer er i stand til at indse dette!

Men her sluttede det ikke. Gud er en god og tilgivende Gud. Han gav dem endnu en chance. Vi læser i Dommerbogen: *"Men når de så råbte til HERREN, lod han dommere (førere) fremstå, og de frelste dem fra deres hånd, som udplyndrede dem. Dog heller ikke deres dommere adlød de, men boledede med andre guder og tilbad dem. Hurtigt veg de bort fra den vej, deres fædre havde vandret på i lydighed mod HERRENS bud – de slægtede dem ikke på."* (Dom. 2,15-17).

Dette skete gang på gang. Hver gang, de kom i nød som slaver under en anden nation, så råbte de på Gud om hjælp og frihed. Men hver gang Gud sendte en dommer til at befri dem, så vendte de sig hurtigt væk fra Gud igen. I samme øjeblik alt gik godt, begyndte de igen at praktisere afgudsdyrkelse.

De var kort sagt nøjagtig, som mennesker er i dag. De fleste søger kun Gud, når de er i en vanskelig situation – når de har bekymringer og behov for hjælp. Det er *kun*, når man føler, at man *i egen interesse* har behov for Ham!

Indtil dette tidspunkt havde israelitterne stadig anerkendt Gud som deres eneste hersker, selvom de havde klaget, havde manglet tillid, og var gået imod Hans vilje gang på gang. De havde måske ikke stolet på Ham, eller kun lyttet til Ham med et halvt øre, men de havde ikke anerkendt nogen anden som deres hersker.

Men på Sauls tid forkastede de Gud som deres nationale konge – ja, endog som deres civile hersker. De forlangte en *menneskelig konge*, ligesom alle de ikke-troende hedninger rundt omkring dem havde (1. Sam. 8,1-7 – det var nu cirka år 1112 f.Kr.).

At forkaste Gud som hersker var *den største synd*. Indtil nu havde de anerkendt Gud og havde ikke forlangt nogen anden konge. Meget tyder på, at det var indledningen til de år, hvor synden var total, og Gud straffede dem for dette.

De var dog, i alle tilfælde, ifølge "*Den Gamle Aftale*" på Sinai-bjerget, stadig Guds folk. Gud ville stadig tale til dette folk. Hans "*skilsmisse*" fra dem kom ikke før årene 721-718 f.Kr. Den omtales senere.

De led under Saul. De begyndte at vokse i magt og rigdom under kong David, og under Salomos regering nåede de en anelig status og velstand.

Men kong Salomos succes og rigdom fik ham til at vende sig til afgudsdyrkelse. Og endnu en gang brød de betingelserne for at modtage førstefødselsretten.

Da Salomos søn Rehabeam blev konge, truede han med at indføre endnu flere skatter. Derfor forkastede de Rehabeam og indsatte Jerobeam fra Efraims stamme på tronen som konge.

NATIONENS OPDELING

På denne måde blev landet delt i to dele. Rehabeam som konge for Judas' og Benjamins stammer, og Jerobeam som konge for de resterende ti israelske stammer. Men under Jerobeams regime syndede "*de ti stammer*" mod Guds lov, og i særlig grad imod de to *test-bud*. Praktisk talt var det første, Jerobeam foretog sig som konge, at anskaffe afgudsbilleder. Og han flyttede høstfesten fra den syvende til den ottende måned. Og der er mange beviser på, at han også forandrede Guds hviledag fra den syvende til den ottende dag (ugens første dag – søndagen).

Men også efter dette gav Gud landet alle mulige chancer for at kvalificere sig til førstefødselsrettens velsignelser. Gennem sine profeter bad Gud dem om at forandre sig – *under 19 kongers regimer i 7 forskellige dynastier*.

Men denne rebelske nation gjorde ingen anstrengelser for at respektere Guds anvisninger. De blev straffet gang på gang, men *ville* simpelthen ikke lære noget af deres erfaringer.

DE SYV PROFETISKE GANGE

Hvad står der videre i 3. Mos. kap. 26:

"Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, så vil jeg tugte eder endnu mere, ja, syvfold, for eders synder." (vers 18).

Det er vigtigt at forstå denne udtalelse!

Udtrykket "syvfold" er oversat fra et hebræisk ord, som har dobbelt betydning. Det hebræiske ord i originalen, som Moses skrev, var "*shibah*". Det er defineret som "*syv tider*" og "*syvfold*". Syv tider antyder *længden* af afstraffelsen. Men ordet betyder også syvfold – eller en afstraffelse med en *intensitet*, der er syv gange større.

På denne måde ville ordet få samme betydning som i Daniel kap. 4, hvor Nebukadnezar i raseri forlangte at ovnen, som tre af Daniels venner skulle kastes ind i, skulle laves syv gange varmere. Men i Daniel 4 er der brugt et andet hebræisk ord, som kun kan betyde større intensitet og ikke kan betyde tid eller antal år. Men det hebræiske ord, "*shibah*", som er skrevet i 3. Mos. 26,18 kan betyde begge dele.

Det er vigtigt at forstå udtalelsen om "syv tider" eller de syv profetiske "tider". For her er der tale om en profeti.

I profetier er "en tid" et profetisk 360-dages år. Og i Israels straffetid repræsenterede hver dag et år. Dette "dag-for-år-princip" er forklaret tidligere, og det handler om, hvor lang en straf, Israel skulle få.

Et af disse principper er allerede beskrevet. Gud straffede den generation, som Moses havde ført ud af Egypten, i 40 år, på grund af de 40 dages synd og de overtrædelser af Guds love, som de havde begået. – Et år for hver dag.

EZEKIELS “EN-DAG-FOR-ET-ÅR”

For overfor Ezekiel at understrege alvoren i Israels oprør imod Guds styre og Guds love, brugte Gud netop dette princip på ham – men beordrede den *omvendt*.

Israels hus fortsatte med at synde, efter at det havde forkastet Gud som dets konge i 190 år. Selvfølgelig kunne Gud ikke forlange, at denne profet skulle bære alle disse år af synd i løbet af ét menneskeliv efter et princip, hvor han skulle bære et år for hver dag, de havde syndet. Det ville kræve cirka 2.000 livstider. Så Gud vendte princippet om. Ezekiel skulle bære Israels synder i én dag for hvert år, de havde begået synd. Men der er stadig tale om “dag-for-år-princippet”.

Ezekiel blev beordret til at ligge på sin venstre side i en “lade-som-om-belejring” af Jerusalem, som var tegnet på en tegltavle foran ham.

“Og læg du dig på din venstre side og tag Israels hus’ misgerninger på dig – alle de dage, du ligger således, skal du bære deres misgerninger. Deres misgørningers år gør jeg til lige så mange dage for dig, 190 dage – så længe skal du bære Israels hus’ misgerninger. Og når de er til ende, læg dig så på din højre side og bær Judas hus’ misgørning 40 dage – for hvert år giver jeg dig en dag.” (Eze. 4,4-6).

Men tilbage til udtrykket: “... så vil jeg tugte eder endnu mere, ja syvfold (syv tider) for eders synder.” Det er her indlysende – dels på grund af den måde, ordene er placeret i teksten og dels gennem det, der faktisk er sket – at man taler om tidsperioden syv profetiske “tider” eller “år”. Og, ifølge “dag-for-dag-princippet” bliver det syv 360-dages-år – eller i alt 2.520 dage. Og da hver dag er det samme som et års afstraffelse, (her ligesom i 4. Mos. 14,34, hvor Gud havde tilbageholdt de lovede velsignelser), så bliver straffen, at velsignelserne holdes tilbage i 2.520 år!

Og det er lige præcis, hvad der skete!

HVAD ER EN “TID”?

En profetisk “tid” er altså et 360-dages år. Men hvorfor ikke et år med 365¼dage? Hvorfor ikke et solår?

I gammel bibelsk tid var et år på 12 måneder á 30 dage. Inden tidsregningens begyndelse – på Moses’ tid – da Gud gav sit folk den hellige kalender, brugte man 30-dages måneder.

Bemærk i 1. Mos. 7,11: *“I Noahs 600’de leveår på den syttende dag i den anden måned, den dag brast det store verdensdybs kilder, og himmelens sluser åbnedes.”* – Senere, i vers 24: *“Vandet steg over Jorden i 150 dage.”*

1. Mos. 8,3-4: *“Og vandet veg lidt efter lidt bort fra Jorden, og vandet tog af efter 150 dages forløb. På den syttende dag i den syvende måned sad arken fast på Ararats bjerge.”*

Floden begyndte altså på den 17. dag i den anden måned. Efter 150 dage hvilede arken på Ararats bjerg – på den 17. dag i den syvende måned. Det er præcis på dagen 5 måneder. Fem 30-dages måneder er nøjagtig 150 dage. Altså bestod en måned af 30 dage!

Man kommer til samme resultat ved at læse Joh. Åb. kap. 12 og 13 og Daniel 12,7.

I Joh. Åb. 12,6 omtales noget, der reelt i historien varede 1.260 solår, men som her omtales som *“et tusinde to hundrede og tresindstyve dage”*. Her møder man igen *“en-dag-for-et-år”*. I Joh. Åb. omtales en anden episode – men med samme tidsperiode på 1.260 år som *“to og fyrre måneder”*. Med den tidsregning, som bruges i dag, ville det *ikke* blive 1.260 dage, men 1.276, når man ikke medregner skudår. De 42 måneder var derfor 30-dages måneder.

Den samme tidsperiode omtales i et andet sprog i Åbenbaringen 12,14 som *“En tid og to tider og en halv tid”*. Hele udtrykket betyder 3½ profetiske “tider”, og det svarer til 1.260 dage – 3½ år med 30-dages måneder.

Syv af disse “tider” ville derfor blive 2.520 dage, og på baggrund af *“en-dag-for-et-år-princippet”* – 2.520 år.

I Daniel 12,7 er samme udtryk *“en tid, to tider og en halv tid”* anvendt.

Men tilbage til 3. Mos. kap. 26.

Israelitterne havde ikke adlydt Gud, og derfor havde de ikke kvalificeret sig til at modtage den utrolige og overvældende førstefødselsrets nationale velsignelse. De havde specielt forbrudt sig mod de to *test-bud*, som tidligere er omtalt. Gud havde straffet dem på den måde, som Han havde sagt, at Han ville gøre i versene 14-17.

Nu sagde Gud: *"Hvis I alligevel ikke adlyder mig, så vil jeg tugte eder endnu mere, ja syvfold – syv tider – for eders synder."*

På grund af ordkombinationen – jævnfør med den måde som "syv tider" igen er brugt og på grund af, at førstefødselsretten faktisk blev tilbageholdt i nøjagtig 2.520 år – er det helt sikkert, at meningen med "shibah" i vers 18 er længden af syv 360-dages år – i alt 2.520 år! (Gud besluttede altså at tilbageholde førstefødselsretten år 718-720 f.Kr.!)

Folket havde faktisk syndet i 190 år, som det omtales i Ezekiels profeti (Eze. 4,4-5).

Efter den tid, da de havde forkastet Gud som deres nationale konge, tillod Gud dem alligevel at forblive i *"Det Forjættede Land"* i 190 år! I løbet af alle disse år sendte Han den ene profet efter den anden for at advare dem og for at opfordre dem om at forbedre sig. Hvis de havde angret og atter havde vendt sig mod Gud, ville de have modtaget alle tiders rigeste nationale velsignelse.

Men det ville de ikke. – I stedet voksede deres synder! Og til sidst vendte Gud sig bort fra dem – i 2.520 år.

ISRAEL FORSVINDER!

Til sidst drev Gud dem ud af *"Det Forjættede Land"*. Han *havde* forsøgt at forhandle med dem. Han *havde* opretholdt sin kontrakt med dem. Han *havde* sendt profeter til dem. Hvis de i det mindste havde angret og var vendt tilbage til Gud, ville de have modtaget Hans velsignelser.

Men nu – til sidst – drev Gud dem ud fra sit land! – Han *"drev dem bort fra sit åsyn."* (2. Kong. 17,18).

Efter den tid sendte Gud ikke flere profeter til dem. Han gav dem ikke flere chancer for at modtage de store nationale velsignelser – før efter 2.520 år!

Han bad dem ikke mere om at forbedre sig!

De havde ikke kvalificeret sig og derfor ikke fortjent Hans velsignelser. Nu forlod Han dem som et folk i slaveri. Han lod dem klare sig selv.

De havde oven i købet forkastet det identifikationsmærke, der gjorde det muligt at genkende dem som Guds folk Israel. Nu mistede de desuden deres identitet.

De var ikke mere kendt som Guds folk, og de kaldte heller ikke sig selv for Guds folk.

De forsvandt. De blev *"ti forsvundne stammer"*. De mistede deres navn, deres identitet, deres religion og oven i købet deres sprog. De betragtede sig selv som ikke-troende.

Mange generationer senere sendte Jesus Kristus – som naturligvis vidste, hvor de var emigreret hen – sine tolv apostle til dem for at lade dem høre Hans evangelium om Guds kongedømme. Det var apostlen Paulus, der blev sendt til hedningerne.

Man kan undre sig over, *hvorfor* man ikke kan læse mere om apostlene efter Apostlenes Gerninger. – De var allesammen gået til det *"forsvundne"* Israel!

Jesus sagde til apostlene: *"Gå ikke ud på hedningers veje og ikke ind i samaritanernes byer! Gå hellere til de fortabte får af Israels hus!"* (Matt. 10,5-6).

Jesus bønfuldt aldrig nogen, insisterede aldrig og bad aldrig nogen om at *"blive frelst"*. Det gjorde Hans apostle heller ikke. Det er en *"moderne"* kristen metode. De fortalte kun sandheden, og lod enhver tilhører *selv bestemme*, om han eller hun ville følge de guddommelige anvisninger eller ikke. (Her er hele det kristne grundprincip: Individets *personlige* forhold til Gud. Ikke gruppens eller massens eller samfundets eller statens forhold. Dette kristne grundprincip burde alle holde sig for øje, også – eller måske navnlig – indenfor politik og økonomi. Man må aldrig glemme, at det drejer sig om *individets* forhold til Gud og andre mennesker. Ikke gruppens!)

De britiske øer, med både Efraims og Manasses arvinger, hørte Kristi evangelium. Men i stedet accepterede de ideologien om afgudsdyrkelse og den falske "kristendom" fra den babyloniske mysteriereligion, som romerne havde med sig.

Men – da der var gået 2.520 år, og den lange tid for tilbageholdelsen af førstefødselsretten løb ud, holdt Gud selvfølgelig sit løfte til Abraham. Ikke på grund af britisk eller amerikansk godhed, overlegenhed eller værdighed, men på grund af trofasthed mod sit løfte.

Fra begyndelsen af 1800-tallet begyndte disse to lande med førstefødselsretten *pludselig* at skyde i vejret, som de to største verdensmagter i historien. Disse nationale rigdomme og denne magt kom ikke på grund af, at disse mennesker på nogen måde havde fortjent det eller kvalificeret sig til dem.

For se nu på disse fakta:

Den kendsgerning, at førstefødselsretten blev holdt tilbage fra dem i en bestemt tidsperiode, antyder i sig selv en "tilbagelevering" af den ved slutningen af de 2.520 år. Gud havde lovet førstefødselsretten *ubetinget* til Abraham på grund af Abrahams trofasthed og retfærdighed. – Gud havde altså forpligtet sig med sit ord til at overlevere denne nationale velsignelse *uden hensyn* til arvingernes retfærdighed eller uretfærdighed. Men Gud havde ikke forpligtet sig til at give den til en *speciel generation!* (Her ligger svaret på, hvorfor en algod og kærlighedsfuld Gud har tilladt så megen elendighed, sygdom og uretfærdighed blandt sit eget folk! De har selv bragt denne elendighed over sig!)

Gud tilbød den – med betingelser – til *Det Gamle Testaments* Israel på Moses' tid og også senere. Menneskene, der levede den gang, kunne få den, hvis de blot havde fulgt de betingelser, der blev stillet. Selvom Gud ikke ville uddele førstefødselsretten til disse generationer – selvom Han tilbageholdt den i 2.520 år – så brød Gud *ikke* sit løfte til Abraham ved denne fremgangs måde.

Men selve den kendsgerning, at førstefødselsretten blev tilbageholdt i en uigenkaldelig tidsperiode på 2.520 år, antyder en direkte overlevering af de nationale velsignelser ved udgangen af denne tidsperiode – *ligegyldigt* om folket havde kvalificeret sig til den eller på anden måde fortjent den. Sådan måtte det være på grund af Guds troskab mod sit *ubetingede løfte til Abraham*.

Så – fra år 1800 e.Kr. – tildelte Gud pludselig førstefødselsretten til de nationer, som havde fået løfte om den – *og kun til dem*. De begyndte at vokse i national rigdom, storhed og magt på en måde, som man aldrig tidligere havde set.

Tilsammen besad Storbritannien og USA mere end 2/3 – næsten 3/4 – af alle ressourcer og rigdomme i hele verden!

Det lyder utroligt! Alle andre lande tilsammen delte lidt mere end 1/4 af alle Jordens rigdomme mellem sig. Det omfattede de nationer, der var arvinger efter de øvrige otte stammer fra Israel. Det inkluderede også lande som Tyskland, Japan, Italien, Rusland og Kina. Alle andre lande på Jorden!

Endnu mere overraskende er den utrolige og chokerende betragtning af nutidens USA og Storbritannien og deres status – og hvordan og hvorfor de mister deres rigdomme hurtigere, end de voksede frem!

HVORFOR?

Der er nu god grund til at se nærmere på de utrolige årsager, og hvad der herefter vil ske.

Nu er det tydeligt, hvorfor de totalt mistede deres identitet, og hvad der skete med de *"ti forsvundne stammer"*.

Israel forsvandt og de har været forsvundet igennem hele historien. Der er ingen historiske beretninger om dem, så Jordan kunne lige så godt have åbnet sig og opslugt dem.

Historien afslører kun, at de blev taget til fange og ført til Assyrien 721-718 f.Kr., og at assyrerne – sammen med de ti israelske stammer – senere emigrerede mod nordvest. Hvor langt mod nordvest, eller hvor de til sidst slog sig ned, har altid været en blank side i historiebøgerne.

Hvordan forklarer teologer og historikere dette?

Da de ikke kender svaret og alligevel forsøger at svare, så svarer de forkert. De mener – helt fejlagtigt – at samtlige israelitter var jøder, og at de tretten millioner jøder, der findes i dag, er det totale antal israelitter, der findes.

Nogle teologer forklarer – helt forkert – at alle de ti stammer, der blev ført i fangenskab i Assyrien, vendte tilbage til Jerusalem sammen med jøderne for at genopbygge templerne 70 år efter jødernes fangenskab 604-585 f.Kr.

Det er fuldstændig forkert!

Kun *nogle* fra Juda stamme vendte tilbage. Og de var allesammen fra Juda, Benjamin og Levi stammer. Se genealogierne i Ezra og Nehemias!

Man tror i dag, at jøderne er Israel, og man tror, at de udgør hele Israel, *fordi de aldrig har mistet deres identitet!*

Der er en årsag til at jøderne *ikke* mistede deres identitet, mens Israels hus gjorde det!

Gud havde givet dem en meget speciel forbunds aftale, der indeholdt et *identitetstegn*.

Det er ikke almindeligt kendt og har ikke haft nogen opmærksomhed, at Gud indgik en særlig aftale med sit folk, da det endnu befandt sig ved foden af Sinai-bjerget. Denne aftale indeholdt et *identitetstegn*. Her skal det understreges, at disse israelere var de eneste folk, som Gud kaldte for sit folk.

Adam og Eva forkastede det symbolske "træ", der repræsenterede Guds Helligånd og fader-søn-forholdet med Ham. Adam og Eva var afskåret fra Gud, og deres

efterkommere vandrede så langt væk fra Gud, at Jorden på Noahs tid var plaget af korruption og vold.

Efter syndfloden fulgte hele verden som helhed Nimrods frafald (1. Mos. 10,8-12 og 11,1-9), og hans moder-hustru grundlagde den frafaldne afguds-religion, der har forført og bedraget verden lige siden.

Denne gudfornægtende religion, der blev startet af Semiramis, strømmede ud til alle nationers befolkninger. I sin forvrængning af sandheden udviklede den sig til forskellige varianter, og dukkede op under forskellige nationale navne i forskellige lande. Men dybest set var der tale om det samme gudfornægtende system.

Det fjernede hele verden fra Gud! Og det griber om sig den dag i dag i en verden, der er bedraget. Systemet har forskellige former og forskellige terminologier afhængig af religionens navn.

Gud valgte israelitterne på grund af den lydighed, som Abraham, Isak og Jakob havde vist. I den periode, hvor de var slaver og måtte tjene andre, kaldte Han dem stadig for sit folk, og dem ville Han vise den sande vej og religion. For disse mennesker ville det forudbestemte mål med menneskene blive afsløret.

Guds sandhed og Guds vej, som blev afsløret for disse israelitter, er simpelthen Guds sandhed og Guds vej for *alle* mennesker – til alle tider og i alle tidsaldre!

Israel skulle være et levende eksempel for alle nationer – hvis de havde fulgt Guds vej.

Jesus kom – ikke for at forandre Guds sandhed – ikke for at grundlægge en ny religion – men for at åbenbare nye sandheder om det kommende Guds rige, og hvordan menneskeheden skal komme derhen.

Det er korrekt, at israelerne i *Det Gamle Testamente* fik nogle rituelle offerritualer, men de havde kun til formål at fungere som påmindelser om synd. (Hebr. 10,1-4 og 9-10). De skulle kun midlertidigt fungere som substitut for Kristus – indtil Han skulle komme. Da Han kom, ophørte disse ritualer. Men Guds sandhed og Guds vej forandrer sig ikke!

Ved hjælp af Israel åbenbarede Gud på denne måde for menneskeheden til alle tider, hvad der er Hans vej – *inklusive i dag!*

Denne specielle aftale gælder derfor til evig tid!

Denne bindende aftale kan man finde i 2. Mos. 31,12-17. Den handler om et af *test-budene*. Israel blev som beskrevet drevet ud fra deres land og berøvet førstefødselsretten i meget lang tid, fordi de overtrådte denne aftale.

IDENTITETSMÆRKET

"HERREN taledede fremdeles til Moses og sagde: "Du skal tale til israelitterne og sige: 'Frem for alt skal I holde mine sabbatter'."

Læg mærke til *hvilken dag*, der er "Herrens helligdag"! Gud kaldte sabbatten for "mine sabbatter". Sabbatterne er Hans. De tilhører ikke Israel – de er ikke menneskets dage – men Hans!

Sabbatten er ikke jødernes sabbat eller hedningernes sabbat. Sabbatten er et tidsrum. Den tid, hvor den fejres, *tilhører ikke mennesket* men Gud.

Dette samme gælder for mennesket i dag, på samme måde som det gjaldt for forfædrene. Hvis denne tid bruges til personlige ting – til eget brug, til arbejde, til fornøjelse eller andet, *så stjæler man denne tid fra Gud!*

Læg igen mærke til dette! Han sagde: *"Kom hviledagen (sabbatten) i hu, så du holder den hellig!"* (2. Mos. 20,8).

Gud gjorde dette til en hellig tid. Den skulle *holdes hellig* – ikke for at give mennesket tid til at misbruge det, der er helligt for Gud.

Dette bud siger videre: *"... thi sabbatten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg HERREN er den, der helliger eder."* (2. Mos. 31,13).

Hvilken fantastisk betydning, der er skjult i dette vers! Og alligevel læser de fleste mennesker dette uden at fatte versets dybere betydning!

Hvad er årsagen til sabbatten? *"... thi sabbatten er et tegn..."* Hvad er et tegn?

Det er et image, der identificerer. Et symbol!

Det ord, som Moses skrev på hebræisk, og som er blevet oversat til "et tegn", er "ôwth". Ifølge ordbøgerne defineres ordet som "et signal", "et flag", "en lygte", "et monument", "et bevis", "et mærke", "et mirakel", "et tegn", "et skilt".

Gud beordrede sit folk til at holde Hans sabbat som *et tegn*. Det er *"et tegn mellem mig og eder"*, siger bud-ordet. Det er et *identitetsmærke*.

Det reklamerer og proklamerer kundskaben om en speciel identitet. Hvilken kundskab? Gud svarer: *"... for at I skal kende, at jeg HERREN er den, der helliger eder."*

HVEM ER GUD?

Vær meget opmærksom på disse ord! Det er et tegn, der identificerer, *hvem, der er Gud!* Gennem dette tegn ved man, at Han er Gud!!

Men alle ved vel, hvem der er Gud?

Absolut ikke!

Denne verden er bedraget – som der står i *Bibelen*.

Denne verden har en Gud – en falsk gud, som kaldes Satan (2. Kor. 11,14).

Ifølge *Bibelen* bruger mange navnet "kristendom" – også de præster, der i virkeligheden er Satans præster. *"Og det er intet under – Satan selv giver sig jo skin af at være lysets engel. Derfor er der ikke noget mærkeligt i ... at være retfærdigheds tjenere."* (2. Kor. 11,14-15)

Men kalder de sig alligevel for præster i Kristi navn? – Læs verset lige forinden! Vers 13: *"Thi den slags mennesker er falske apostle, svigagtige arbejdere, der giver sig skin af at være Kristi apostle."*

Satan maskerer sig som Gud. Han kaldes i din *Bibel* for *"denne verdens gud"* (2. Kor. 4,4) Han maskerer sine repræsentanter som Guds repræsentanter – og beskylder de *rigtige* Guds repræsentanter for at være "falske apostle" for at aflede mistanken fra sine egne repræsentanter. (Jævnfør hvad Lenin sagde om dette: *"Du skal altid anklage din modstander for det, som du selv er eller laver, så forvirrer du sproget og alle andre, og de kan derfor ikke anklage dig for noget."*)

Kender denne verdens "kristendom" *virkelig* den sande Gud? Den er bedraget til at tro det, og en bedraget verden kan være fantastisk oprigtig i denne falske tro.

Menneskers gud er den, man tjener og lyder. Men den sande Gud er den, som man bør adlyde!

Denne verden har ikke lært at adlyde Gud! Disse falske "kristendoms"-undervisere lærer, at Guds love ikke er *"i overensstemmelse med nutidens ånd"*. Påvirket af Satans falske lære har de prioriteret menneskets samvittighed over Guds lov! De prædiker: *"Lyt til din samvittighed"*, i stedet for *"lyt til Guds love"*. De oplyser ikke, at man skal leve efter hvert ord, Gud har sagt – det vil sige efter *Bibelen*. Stærke kræfter er i gang med at fornægte Gud. Slagord som *"Gud er død"*, er pludselig blevet populære. Det er endda lykkedes at fjerne religionsundervisningen fra skolens pensum under påskud af, at "religion er skadelig!"

Hvor dybt kan mennesket synke?

MENINGEN MED SABBATTEN

Gud gav menneskeheden sabbatten, fordi den kontinuerligt skulle rette bevidstheden mod den sande Gud og helliges Ham.

Men hvordan identificerer sabbatten Gud? Hvordan skiller sabbatten den sande Gud fra den falske? Og kan man ikke lige så godt bruge søndagen til at fejre sabbat? Det vigtigste er vel, at man har en speciel dag? Om det så er lørdag eller søndag kan vel være lige meget?

Definitivt NEJ!!!

Bemærk denne specielle sabbat-aftale i vers 17: *"Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne. Thi i seks dage gjorde HERREN himmelen og Jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig."* (2. Mos. 31,17).

Det var på skabelsesugens *syvende* dag, Han hvilede ud på efter skabelsesarbejdet. Det var ikke på søndagen – ugens første dag. Kun den syvende dag i ugen peger tilbage på skabelsen. (For at gøre forvirringen komplet, har man i nyere tid gjort mandagen til ugens første dag og på den måde søndagen til den syvende og sidste dag i ugen. Men gennem historien og indtil da var *lørdagen* ugens syvende dag og søndagen den første!)

Men, hvordan identificerer *det*, hvem Gud er?

Hvis nogen tror, at nogen eller noget andet er Gud, så kan man kun sige, at uanset hvad man tror, er gud, så blev det skabt af den sande Gud. Gud, der skabte og formede alt, er større end noget af det, Han skabte.

Selve skabelsen er et *bevis* fra Gud på Hans eksistens. Skabelsen identificerer Ham!

Gud tog så det mest permanente, det sikreste og det mest uforgængelige, mennesket kender – et cyklisk tilbagevendende tidspunkt – den ene dag om ugen, der er et monument over skabelsesakten. Han tog *den eneste dag*, som konstant henviser til Guds hviledag i skabelsesugen – *den syvende dag*.

Han valgte en særlig dag blandt alle andre og sagde, at det var Hans dag – den dag, da mennesket beordres til at hvile fra både arbejde og fysiske fornøjelser og til at blive rekreeret ved at være sammen med andre i et åndeligt fællesskab.

Ingen anden dag er et symbol for og en påmindelse om skabelsen. Det er rigtigt, at præsteskrabet har bedraget en hel verden til at tro, at Kristi genopstandelse fra de døde skete en søndag morgen ved solopgang – den samme tid, som altid har været tiden for soldyrkeres tilbedelse af Solen. *Men det er ikke rigtigt!* Genopstandelsen skete *ikke* på en søndag!

På samme måde er påsken en ikke-kristen højtid, som blev ændret til en kristen

højtid af uvidende mennesker. Påsken er en gammel hedensk højtid, hvor man tilbød og ofrede til Månen. Kristi genopstandelse fra de døde skete helt korrekt på sabbatten. Ikke om søndagen!

Desuden siger Gud *intet* i *Bibelen* om, at menneskeheden skal holde højtid eller fejre Kristi genopstandelse. Der er tale om en ikke-kristen skik, som er autoriseret af mennesker, der er frafaldet Gud – imod Guds vilje!

Her har man årsagen til sabbatten. Den identificerer Gud og menneskets forhold til Ham.

Men det er ikke det hele!

Sabbatten identificerer også, hvem der er Guds folk, og hvem, der ikke er det!

Læg mærke til, at der ikke alene står *"... for at I skal kende, at jeg er HERREN,"* men fortsætter *"... som helliger eder."* (2. Mos. 31,13).

Hvad betyder "helliger"? Det betyder *"at sætte til side til helligt brug eller formål."* På den syvende dag i selve skabelsesugen helligede Gud – det vil sige, at Han satte sabbatten til side til helligt brug. Men her ser man desuden, at Gud siger, at det er et tegn, som *Han* også helliger – altså "sætter til side" i forhold til andre folk end Hans, til Hans hellige formål – *det folk, som er Hans.*

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

På *Det Gamle Testamente* tid var folket fra Israel Hans folk. I *Det Nye Testamente* er Hans folk de, som tilhører de virkeligt omvendte – de, der følger Guds lov.

Men, hvordan skiller sabbatten dem fra de andre – fra dem, der *ikke* er Guds eget og sande folk?

Hvis man er begyndt at holde sabbatten hellig, som Han forlanger, så har man allerede fundet svaret – gennem erfaring.

Hvis man ikke er det, så begynd at holde Guds sabbat hellig, sådan som Han forlanger – og man vil snart finde ud af, at man bliver "sat til side" – man adskiller sig – fra alle andre!

Med garanti! Hele samfundet – selv mennesker, man kender – familiemedlemmer, venner, forretningsforbindelser, kolleger – *de* vil adskille sig!

Sabbatten er Guds tegn, der ikke alene identificerer Ham, men også Hans folk!

Det er også muligt at anvende en anden definition på Gud.

Der findes mange falske guder. Satan maskerer sig som gud, og *Bibelen* kalder ham denne verdens gud. Idoler dyrkes stadigvæk som guder – også i såkaldt "kristne" kirker. Den eller det, som man tjener og følger, er en personlig Gud!

Selve ordet Gud betyder "hersker", "mester", "chef" – den man adlyder.

Jesus udbrød: *"Men hvorfor kalder I mig 'Herre, Herre', når I ikke gør, hvad jeg siger?"* (Luk. 6,46). – Hvis de ikke adlød ham, så var han ikke deres Herre!

Hvorfor kaldte de ham for Herre, Herre, når han ikke var deres Herre? – Jesus svarede selv: *“Ikke enhver, der siger til mig, ‘Herre, Herre’ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.”* (Matt. 7,21).

Kun den, der adlyder Gud, kan være Hans barn og komme ind i himmeriget. Gud er den, man *adlyder!*

Paulus skrev også: *“Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder?”* (Rom. 6,16).

Vedrørende idoler som falske guder, siger buddet: *“Du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg HERREN er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!”* (2. Mos. 20,5-6).

Det er vigtigt! Mennesker har som regel ikke så vanskeligt ved at overholde Guds ti bud – med undtagelse af sabbat-budet! Det er *det eneste* af *De Ti Bud*, der er et identitetsmærke på de ægte og sande kristne i dag. *Det er det virkelige test-bud!*

Man kan være ærlig og retfærdig, når man har med andre mennesker at gøre. Man kan lade være med at stjæle eller lyve. Mange ikke-kristne “ærer” eller respekterer deres forældre – i hvert fald efter omgivelsernes bedømmelse. Mange er pålidelige og tro mod deres ægtefælle. Mange bruger ikke eder og forbandelser eller grove ord, og langt de fleste er ikke mordere.

Men det skiller dem ikke fra andre som specielt kristne – altså som nogle, der tilhører Guds folk.

Virkeligheden er nemlig, at de fleste ikke holder disse bud *i ånden*, men det kan omverdenen ikke se. Men det er synligt for resten af verden, hvis du holder Guds sabbat!

Det er årsagen til, at så få gør det! – Mennesker ønsker ikke, at man anser dem som anderledes end samfundets øvrige borgere – som mennesker, der tilhører Gud. De fleste vil identificeres som mennesker, der tilhører denne verden, og de føler sig flove over at blive identificeret af familie, venner, kolleger og naboer som en særlig slags mennesker, der tilhører Gud.

Mange mennesker følger gerne de øvrige ni bud, men sabbat-budet ønsker de absolut ikke at følge. Men det er det bud, der er den afgørende test på, om man adlyder Gud!

Overholdelse af dette bud kendetegner de mennesker, der har lagt deres vilje i Guds hænder, og som følger Gud uden hensyn til forfølgelse og andre omkostninger!

Et fantastisk tegn!

I virkeligheden holder kun få jøder sabbatten *hellig!* Måske identificerer det dem ikke åndeligt set som Guds folk, men de helliger i det mindste denne specielle dag. Og selvom de i Guds øjne vanhelliger den, *så adskiller og identificerer helligholdelsen dem i hvert tilfælde i forhold til den øvrige verden.*

Guds tegn er et tegn, man underkaster sig frivilligt – af egen overbevisning – eller

slet ikke. Men "bæstet" og "dyret" (symbol på det såkaldte "hellige" romerske rige i Europa) har et "mærke", som snart vil blive brændt ind eller tatoveret med fysisk magt! (Joh. Ab. 13,16-17).

(På grund af EU-valutaerne og de problemer, valutaerne og renterne med videre skaber, har man allerede *tre gange* foreslået i FN, at man nedlægger samtlige valutaer og i stedet opretter et centralt dataregister i Schweiz. Det er tanken, at dette dataregister kun indeholder ethvert menneskes debet- og kreditværdighed. Helt seriøst har man derfor foreslået, at man giver alle nyfødte børn et nummer til dette system, og at dette nummer bliver tatoveret på barnets underarm ved fødslen. Da en af de delegerede spurgte, hvad der ville ske, hvis man ikke ville være med til dette, svarede man, at "så ville de hverken kunne købe eller sælge" i fremtiden!)

Jo, dette er et *test-bud*, som hele menneskehedens redning og evige liv afhænger af!

Gud gjorde sabbatsaftalen til en separat, evig og udødelig aftale, der er totalt adskilt fra det, som man kalder "*Den Gamle Aftale*", som blev indgået ved Sinai-bjerget.

"*Den Gamle Aftale*" mellem Gud og Israels børn påførte folket en del love og bestemmelser, der skulle efterleves: *De Ti Bud*. "*Den Gamle Aftale*" lovede som belønning at gøre Israel til en nation "over alle nationer". Løfterne var rent nationale og materialistiske – og af denne verden. "*Den Nye Aftale*" er baseret på bedre løfter (Hebr. 8,6), som indeholder en "*evig arv*" (Hebr. 9,15).

Når en aftale en gang er underskrevet, forseglet og publiceret, kan man ikke tilføje noget. (Gal. 3,15). Alt, hvad der er skrevet efter underskriften, er juridisk set ikke en del af aftalen. Man kan læse om, hvordan selve aftalen blev til, og hvordan den forseglede med blod i 2. Mos. 24,6-8. Og bemærk vers 8, der slutter med ordene "*den pagt, HERREN har sluttet med eder*". På dette tidspunkt var den allerede indgået – den var fuldført.

Man møder først sabbatsaftalen syv kapitler senere. Den har derfor intet tilfælles med "*Den Gamle Aftale*"!

Er den så en aftale eller en pagt?

Bibelen siger, at den er en pagt! 2. Mos. 31,16: "*Israelitterne skal holde sabbatten, så at de fejrer sabbatten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt.*"

Hvilke betingelser findes der for denne pagt? *At holde sabbatten hellig!*

Gud lover at hellige dem. Han vil drage dem til side som sit hellige folk! – Kan man ønske sig noget større?

Selvom man prøver på at argumentere for, at "*Den Gamle Pagt*" er afskaffet, og at *De Ti Bud* derfor også er afskaffet, så kan man ikke argumentere for, at denne pagt kun ville være gyldig indtil Kristus kom til Jorden. Denne aftale er bindende "*fra slægt til slægt*" (vers 13), "*– en evig aftale*" (vers 16) og "*– til alle tider*". (vers 17).

GÆLDER AFTALEN KUN ISRAEL?

Ingen kan nægte, at pagten absolut binder Israels folk til at holde sabbatten til evig tid og fra generation til generation. Deres generationer findes endnu. Derfor er de stadig forpligtet af denne pagt.

Man kan ikke nægte, at frelse og kristendom er åben for jøder og for samtlige israelitter. Evangeliet er *"Guds kraft til frelse for enhver, som tror, for jøde først og så (men også) for græker."* (Rom. 1,16)

Jøderne kan altså blive omvendt til kristendom? Selvfølgelig! Kirken var jo næsten fuldstændig jødisk fra begyndelsen!

Jøderne er altså forpligtede til at holde sabbatten, selvom de bliver omvendt til kristendommen.

Har Gud to slags kristne? Synder en jødisk kristen, når han bryder sabbatten, og alle andre, hvis de holder den? Skal en jødisk kristen gå i kirke på sabbatten, og alle de andre om søndagen? Sagde Jesus ikke, at et hus, som er i strid med sig selv, vil falde?

Findes der to slags kristne? Læs Paulus' brev til Galaterne 3,2829: *"Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri mand, mand og kvinde – thi alle er I én i Kristus Jesus. Men når I hører Kristus til, da er I jo Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelse (i henhold til løftet)."*

Med andre ord er sabbatten bindende *i dag* for den jødiske del af Guds kirke, og der er ikke nogen forskel – for alle er ét i Kristus – så det gælder for alle.

Men, hvis sabbatten er Guds tegn til at identificere Hans folk Israel, hvorfor holdes den så ikke den i dag? – Hvorfor kaldes sabbatten ringeagtende og nedladende for "den jødiske sabbat"? – Hvorfor tror hele verden, at alle israelitter er jøder, og at jøderne er alle eksisterende israelitter?

Intet sted i *Bibelen* kaldes de ti israelske stammer for jøder. Navnet jøde gælder kun for folk fra Juda stamme.

Lad os se lidt på historien.

Næsten umiddelbart efter, at Jerobeam var blevet konge, indførte han nye bestemmelser, så israelitterne ikke skulle rejse til Jerusalem til høstfesten m.v. – Han tog hurtigt nogle forholdsregler for at beskytte sin egen position.

"HERREN taledede fremdeles til Moses og sagde: "Du skal tale til israelitterne og sige: 'Frem for alt skal I holde mine sabbatter'."

Levi stamme var præsterne. De var de ledende – de bedst uddannede. Levitterne

havde nydt godt af indtægter, der var 2-3 gange større end de andre stammers. Men med et enkelt slag degraderede Jerobeam levitterne og sørgede for, at de laveste og dårligst uddannede blev præster.

Dem kunne han kontrollere! – På den måde kunne han kontrollere religionen, akkurat som alle hedenske konger havde gjort det. På den måde gik mange – muligvis de fleste – af levitterne tilbage til Juda kongedømme. De blev kendt som jøder.

Da etablerede Jerobeam to afguder som idoler, som folket kunne tilbede. Han lagde høstfesten i den ottende måned i stedet for i den syvende, og på dage, som han selv valgte. (1. Kong. 12,28-32).

Desuden flyttede han sabbatten til den gamle hedenske soldag – søndagen.

I mange, mange år fortsatte israelitterne med disse to store synder: Afgudsdyrkelse og brud mod sabbatten. Mange konger tilføjede andre dårlige og syndige vaner.

Gud blev træt af alt dette og sørgede for, at israelitterne blev ført væk som slaver til Assyrien.

Assyrerne forlod senere deres land og vandrede mod nord – gennem Georgien, Ukraine, Polen og ind i det land, som i dag kaldes Tyskland.

Israelitterne udvandrede sammen med assyrerne, men da de nåede til Europa, blev de ikke ved med at være slaver. De gik lidt længere – til Vesteuropa, den skandinaviske halvø og de britiske øer.

Men hvorfor blev de kendt som *"de forsvundne stammer"*?

De havde mistet deres nationale kendingsmærke!

Jerobeam havde forandret deres bededag, og alle konger, der fulgte efter ham, holdt fast ved denne vane.

De tog også det assyriske sprog til sig som deres eget, da de nye generationer voksede op. De mistede deres hebræiske sprog, nøjagtig som *Bibelen* sagde, de ville gøre. De mistede hele deres nationale identitet.

De talte det sprog, man i dag kalder det germanske sprog (Germania er identisk med Tyskland). Men germanske sprog er engelsk, dansk, svensk, hollandsk m.v. – og selvfølgelig – tysk.

Efraim og Manasse flyttede til de britiske øer, og kaldte sig selv for briter, berith eller b'rith-ish – aftalens mænd.

Rubens stamme bosatte sig i den nordlige del af det land, der i dag kaldes Frankrig. De mistede ganske vist deres identitet, men det franske folk har den samme karakteristik som forfaderen Ruben. Den franske moral har aldrig været imponerende, og franskmændene betragter stadig sig selv som "storebror" i forhold til alle andre lande. Ifølge franskmændene er Frankrig stadig "verdens navle".

Alle stammerne mistede deres identitetsmærke – Guds sabbat! Og derfor mistede de deres nationale identitet!

Men jøderne holdt deres sabbat! De holdt den ikke længere hellig, eller holdt den på Guds måde, men de har bevaret sabbatten som hviledag til den dag i dag.

Resultatet? – Hele verden betragter dem som Guds udvalgte folk! Verden tror, at de er Israel – ikke bare Juda!

Jødernes identitet er *ikke* forsvundet på trods af, at de blev spredt ud over hele verden som avner for vinden.

De tror oven i købet selv på, at de er det totale antal af israelitter, som findes i verden i dag.

Hvorfor blev Israel invaderet af Assyrien og ført væk i slaveri?

Hvorfor blev Juda invaderet og spredt ud over hele verden?

Fordi de ikke holdt Guds sabbat!

Spiller det nogen rolle? – Det spiller en stor rolle for Gud! Og Han siger, at Han ikke har forandret sig. Han er den samme i går, i dag og til evig tid! (Hebr. 13,8).

Profeten Nehemias fortæller om, *hvorfor* jøderne blev drevet i fangenskab og slaveri: *"I de dage så jeg i Juda nogle træde persekarrene (vinpresserne) på sabbatten, og andre så jeg bringe korn i hus eller læsse det på deres æsler, ligeledes vin, druer, figer og alle slags varer, og bringe det til Jerusalem på sabbatten. Dem formanede jeg da, når de solgte levnedsmidler ... Jeg gik derfor i rette med de store i Juda og sagde til dem: 'Hvor kan I handle så ilde og vanhellige sabbatsdagen? Har ikke vor Gud bragt al denne ulykke over os og over denne by, fordi eders fædre handlede således? Og I bringer endnu mere vrede over Israel ved at vanhellige sabbatten!'"* (Neh. 13,15-18).

Profeten Ezekiel fik til opgave at "gå" fra der, hvor han var, blandt jøderne, til Israels hus. *"Gå så hen og tal til Israels hus"* (Eze. 3,1). Og igen: *"... gå til Israels hus og tal mine ord til dem!"* (vers 4).

Men Ezekiel gik aldrig til Israels hus med beskeden. Det kunne han ikke. Han var slave blandt jøderne.

Og alligevel – han giver beskeden til dem i dag på grund af det, han skrev i *Bibelen*.

Det er en profeti! Det er en besked til nutidens folk! Det er nu, det læses! Gud give, at menneskeheden må lytte!

PROFETIER FOR MENNESKEHEDEN I DAG?

Idet Han talte om det gamle Israel, sagde Gud i Ezekiel kap. 20: *"Så førte jeg dem ud af Egypten og bragte dem ud i ørkenen – og jeg gav dem mine anordninger og kundgjorde dem mine lovbud – det menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem. Også mine sabbatter gav jeg dem, for at de skulle være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg er HERREN, er den, som helliger dem. Men Israels hus var genstridigt imod mig i ørkenen – de vandrede ikke efter mine anordninger, men lod hånt om mine lovbud ... og mine sabbatter vanhelligede de groveligt."* (vers 10-13).

Gud bad en generation senere sine børn om bedring: *"Så sagde jeg til deres sønner i ørkenen: Følg ikke eders fædres anordninger, hold ikke deres lovbud og gør eder ikke urene med deres afgudsbilleder. Jeg, HERREN, er eders Gud! Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud – hold mine sabbatter hellige, så de bliver et tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg, HERREN, er eders Gud."* (vers 18-20).

Hovedvægten ligger her mellem Guds befalinger, love og sabbatter på den ene side, og deres fædres forskellige befalinger, love og sabbatter på den anden side.

De holdt sabbatten på en anden dag, end Gud gjorde!

"Men også sønnerne var genstridige imod mig ...", fortsætter Gud gennem Ezekiel, *"... og vanhelligede mine sabbatter."* (vers 21).

Atter en gang fortæller Gud her, hvor vigtig sabbatten er!

Så, hvad gjorde Gud nogle generationer senere? Han sendte dem i nationalt fangenskab og slaveri (vers 23).

Men hvorfor?

"Fordi de ikke holdt mine lovbud, men lod hånt om mine anordninger og vanhelligede mine sabbatter, og deres øjne hang ved deres fædres afgudsbilleder." (vers 24).

Derfor!

Lad os nu se, hvad der yderligere står i profetien, der vedrører menneskeheden i dag.

Gud siger, og Han taler her om en tid, der er nært forestående – om 10-20 år – og det handler om menneskeheden i dag: *"Så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Med stærk hånd og udstrakt arm og udøst vrede vil jeg vise, at jeg er eders konge."* (vers 33).

Udtrykket "udøst vrede" refererer til de syv sidste vredesskåle (plager) ved Kristi genkomst – da han efter sin genkomst vil regere over menneskeheden (se Joh. Åb. 16,1). Dette er derfor en profeti for nutiden.

Enhver profeti i *Bibelen*, som omhandler folket (Israel), og hvor det vil være ved Kristi genkomst, og som omhandler den store udvandring til Palæstina, er udtryk for fangenskab og slaveri *endnu en gang*.

Fortsættelsen af profetien:

"Med stærk hånd og udøst vrede vil jeg føre eder bort fra folkeslagene og samle eder fra de lande, hvor I er spredt, og bringe eder til folkeslagenes ørken, og jeg vil gå i rette med eder ansigt til ansigt." (Eze. 20,34-35).

Kristus vil komme tilbage – fysisk – til Jorden. Og han vil bede menneskeheden om at ændre sig – ansigt til ansigt. Der er en stor sandsynlighed for, at dette kan opleves af alle i nær fremtid!

Det er på tide at vågne op for tiden nærmer sig, og der er en meget stor alvor i dette!!

Det er rigtigt – der *har* været mange dommedagsprofeter i tidens løb, og det er fuldstændig forståeligt, hvis man bare trækker lidt på skuldrene, når man her præsenteres for endnu en. Men – hold øjne og ører åbne! Vær opmærksom på de advarsler, som med stadig større styrke råbes ud! Og forhåbentlig er det ikke for sent at ændre adfærd den dag, hvor alvoren begynder at gå op for det enkelte menneske!

Måske er det kun en enkelt stemme, der advarer. Gud brugte en enkelt stemme til at advare verden på Noahs tid – en enkelt stemme på Johannes Døberens tid – og oven i købet i Kristus selv, efter at han var blevet kastet i fængsel!

Hvis man stoler på flertallet af vildledte mennesker, så vil man lide straffen sammen med dem.

Bemærk hvordan Han vil bede menneskeheden om bedring: *"Som jeg gik i rette med eders fædre i Egyptens ørken, vil jeg gå i rette med eder, lyder det fra den Herre HERREN ... Jeg vil fraskille dem, der var genstridige og faldt fra mig ... og I skal kende, at jeg er HERREN!"* (vers 36-38).

De, der vil vandre ind i Palæstina, vil *vide*, at Han er Herren!

Hvordan kan man vide det?

Gennem Hans sabbatstegn!

Læs selv versene 42-44 i Bibelen! Det er stærke ord. Det er Gud, der taler til nutidens mennesker!

FØRSTEFØDSELSRETEN

- VED DENS HØJDEPUNKT OG NU

Nøjagtigt hvor store og mægtige blev de britiske og amerikanske folk? Og hvad vil der pludselig ske med disse nationer?

Hvorfor har Storbritannien allerede mistet de fleste af sine kolonier og besiddelser – sine ressourcer, sin rigdom, magt og indflydelse i verden? Hvorfor er Storbritannien nu kun "Britannien", og ikke længere en verdensmagt?

Hvorfor er USA nu utroværdig, foragtet og hadet over hele verden? Hvorfor kunne de ikke engang vinde Korea-krigen? Hvorfor kunne USA ikke vinde over det lille og svage Nordvietnam?

Først skal den nuværende situation sammenlignes med, hvor store, mægtige og rige disse to nationer blev.

Mennesker har en tendens til at opfatte deres egen status – og det vil sige deres nations status – for givet. Meget få indser, hvilken enorm overflod disse lande har haft. Man bedømmer alt ved at sammenligne. Den gennemsnitlige englænder, australier, canadier eller amerikaner har aldrig foretaget en rejse gennem analfabetske, støvede, stinkende, fattige og sygdomshærgede områder i Kina, Indien, Mellemøsten eller Afrika. De har ikke set den elendighed og ulykke, som størstedelen af menneskene lever i. De fleste – selvfølgelig bortset fra englænderne – har ikke engang været i Europa, der er rigt i forhold til de myldrende, analfabetske masser – og alligevel fattigt, hvis man sammenligner med USA.

De britiske og amerikanske folk har ikke indset dette. De har heller ikke været taknemmelige – det var jo bare normalt. De har heller ikke takket Gud – eller accepteret det ansvar, der blev lagt i deres hænder sammen med disse velsignelser. Få mennesker indser, at med enhver ønskelig, prisværdig ejendel følger et ansvar, hvis man vil bruge den. En lille dreng, der lige har fået en ny cykel af sine forældre, får *ikke* en følelse af ansvar, hvis det ikke indskærpes af forældrene, at han skal passe og pleje den, og at han skal være forsigtig, så at han ikke bliver til fare for sig selv eller andre.

De profetiske løfter, som Gud gav Abraham kan man læse om i 1. Mos. 22,17 og 24,60: *"... så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred – og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse."*

Endvidere gav den himmelsk inspirerede profet sin velsignelse til Rebekka, der forlod sin familie for at blive Isaks hustru: *"Måtte du, vor søster, blive til ti tusind tusinder, og måtte dit afkom indtage sine fjenders porte."*

Tidligere er disse "fjenders porte" blevet omtalt, og det blev forklaret, at de henviste

til de strategiske søporte ved ind- og udsejlingen til disse landes havne. Selvom al rigdom kommer fra jorden, så er fremskridt og velstand på national basis kommet gennem industri og handel. Næsten al handel mellem landene er sket via havene med skibe, og på landjorden med jernbaner.

Det var derfor utroligt vigtigt, da Robert Fulton cirka 1803 sejlede med det første dampskib – præcis da Storbritannien og USA pludselig begyndte at mangfoldiggøre sig og skabe national rigdom. Og i det nittende århundrede oplevede verden desuden jernbanens udvikling!

Som tidligere omtalt hentyder førstefødselsretten til national storhed, og "fjenders porte" – som for eksempel Gibraltar, Suez, Singapore, Panama-kanalen, Hong Kong m.fl. – som værende passager.

Storbritannien og USA besatte alle disse vigtige "porte" i hele verden! Disse "porte" var omdrejningspunkter under Anden Verdenskrig. De var ikke alene blevet vigtige passager, men også verdens stærkeste forsvarsposter.

I dag har England og USA mistet de fleste af dem, og de er ved at miste de få, de har tilbage. – Hvorfor?

1. Mos. 39,1-2: *"Men HERREN var med Josef, så lykken fulgte ham ... HERREN lod alt, hvad han foretog sig, lykkes for ham."*

Herren lod Josefs arvinger – England og USA – få succes.

Men hvad siger Moses' profeti, da han skulle dø, hvor han fortalte, hvad der ville ske med de enkelte stammer. *"Om Josef sagde han: Hans land er velsignet af HERREN med det kosteligste fra himmelen oventil og fra dybet, som ruger forneden, med det kosteligste, Solen frembringer, med det kosteligste, måneskifterne fremkalder, med det bedste fra de ældgamle bjerge og det kosteligste fra de evige høje, med det kosteligste af jorden og dens fylde og nåde fra ham, der boede i tornebusken. Det skal komme over Josefs hoved (Efraim og Manasse), over issen på ham, som er hersker blandt sine brødre. Som den unge okse er hans højhed, som vild-oksen er hans horn (engelsk version: "and his horns are like horns of unicorns" – Storbritanniens nationale våbenskjold!) – med dem nedstøder han folkene, så vidt som Jorden strækker sig (svensk og engelsk version: "Ja, også dem, der bor ved Jordens ender"). Sådan er Efraims titusinder, sådan er Manasses tusinder!" (5. Mos. 33,13-17)*

Hvilke nationer har modtaget alle disse løfter? Kun Storbritannien og USA!

Disse to lande ejede efter år 1800 e.Kr. mere end halvdelen af alt land, der kunne dyrkes. De rige landbrugslande i Mississippi-dalen, de uendeligt store hvedefelter i Midtvesten i USA, Canada og Australien. De vidtstrakte skove i det nordlige USA og Kanada. Guldfelterne i Sydafrika, Australien, Alaska og resten af Amerika. Kulfelterne i USA og på de britiske øer. De naturlige vandfald og floderne og dermed kraft til en succesrig industri og til produktionsområder i England og det østlige USA samt de bedste frugtområder i Florida og på USA's vestkyst.

Hvilke lande har nogensinde *tilsammen* haft en sådan national rigdom?

Og stort set alt kom til dem efter år 1800!

Stålkongen Charles M. Schwab sagde i en tale for Massachusetts Bankers Association den 5. januar 1921: *"Vores Forenede Stater er blevet velsignet af Gud med alt, hvad der kræves for at forblive den førende industrielle og kommercielle nation i verden."*

Hvor meget havde de?

(Tallene i det følgende er kun beregnet frem til år 1966 – og det er gået kraftigt nedad siden dengang):

Verdens olieproduktion var år 1950 ca. 3.800 millioner tønder. USA alene producerede mere end halvdelen – næsten 52%. Storbritannien og USA producerede tilsammen 60% af råolien. Det inkluderer ikke deres udenlandske investeringer. – I 1966 var de 60% blevet reduceret til kun 32%.

Storbritannien og USA producerede 1 1/2 gange så meget kul, som alle andre lande tilsammen. – I 1966 var dette tal faldet til 1/3 af verdensproduktionen – 30,9%.

Tilsammen fremstillede de to nationer i 1950 3/4 af Jordens stålproduktion. I 1951 producerede USA alene 105.200.000 tons – eller næsten 60%. De producerede 1 1/3 gange mere råjern end alle andre lande tilsammen. I 1966 var disse tal faldet til 1/3 (33,6%) af stålproduktionen og kun 1/6 (17,8%) af råjern.

De ejede næsten 95% af verdens nikkel (hovedsagelig Canada), 80% af verdens aluminium, 75% af verdens zink.

Og i 1966? Produktionen var faldet til kun 3,6% af verdens nikkel, 40,2% af verdens aluminium og 12,4% af verdens zink.

Storbritannien dominerede totalt produktionen af krom (fra Sydafrika). I 1966 var det faldet til kun 2,3%. Tilsammen producerede de 2/3 af verdens gummi og dominerede verdens kobber, bly, tin, bauxit og andre værdifulde metaller. I 1966 producerede de kun 23,4% af verdens kobber, 9,9% af verdens bly, intet tin, og 6,3% af verdens bauxit.

Storbritannien producerede 2/3 af verdens guld – ca. 266.000.000 pound (642 mill. dollar), og USA havde tre gange så stor en guldreserve som hele den øvrige verden tilsammen. (I dag svinder guldreserven fra USA så hurtigt, at dollaren er alvorligt i fare).

USA producerer nu kun 5% af verdens guld og Storbritannien producerer næsten intet, fordi nationen har mistet Sydafrika.

De to nationer producerede 2/3 af verdens elektricitet. USA alene 283 tusind millioner kWA år 1948, og Storbritannien og Canada mere end Rusland, Tyskland og Frankrig tilsammen. – I 1966 producerede de kun 20,1% – og i dag væsentligt mindre.

Tendensen er den samme uanset, hvad der tales om. Handelsflåden, skibe, jernbaner, får og uldproduktion, madvarer, biler, telefoner, radio og fjernsyn osv. – USA er stadig det rigeste land, men proportionalt set går det hurtigt nedad bakke i forhold til andre lande.

Hvordan fik Storbritannien og USA denne ufattelige rigdom? Fik de den gennem menneskelig visdom, fremsynethed, energi, kundskab og magt? Måske har Abraham

Lincoln svaret: *"Vi finder os selv i fredelig besiddelse af den bedste del af Jorden, hvad angår frugtbar jord, størrelse og klima ... Vi finder os selv som de lovlige arvinger til disse grundlæggende velsignelser. Vi arbejdede ikke hårdt for at få eller skabe dem."*

Denne kloge præsident sagde igen ved sin proklamation den 30. april 1863 på en nationaldag for bøn og faste:

"Det er nationers pligt – ligesom menneskers – at stole på den almægtige magt hos Gud ... og indse den ædle sandhed, forkyndt i de hellige skrifter og bevist gennem al historie, at kun de nationer er velsignede, som har Gud til Herre ... Vi har fået de mest udsøgte velsignelser fra himlen. Vi er blevet bevaret i alle disse år i fred og fremgang. Vi er vokset i antal, rigdom og magt, som ingen anden nation nogensinde er vokset. Men vi har glemt Gud! Vi har glemt den årlige hånd, som bevarede os i fred og forøgede, berigede og styrkede os. Og vi har svagt fornemmet i vores hjerters glæde, at alle disse velsignelser var produceret af en højere visdom og retfærdighed end vores egen."

Fordi Lincoln så en nation, der havde glemt Gud – en nation, der var beruset af en fremgang, som den ikke havde nogen andel i – en nation, der selv tog al ros og hele æren, så appellerede denne kloge præsident til nationen med en dags faste og bøn for på den måde at erkende den nationale synd for Gud. Nationens fremtid vaklede, da han gav denne proklamation. Men Gud hørte og svarede på denne store nationale bøn – og nationen blev reddet og bevaret!

I dag hænger USA's fremtid igen i en tynd tråd, men denne gang er det mere alvorligt. I dag har USA ikke en præsident med det fremsyn, den forståelse og det mod, der er nødvendigt for igen at bringe amerikanerne ned på knæ!

Abraham Lincoln vidste, at de ikke selv havde fortjent disse store velsignelser, men at de var en gave til USA's folk fra Abrahams, Isaks og Israels Gud.

Alle i Vesten burde – ligesom USA og England – i dag indse, at vores rigdom alene skyldes, at Gud lovede det ubetinget til Abraham. Og Han lovede det til Abraham, fordi Abraham holdt Guds bud og love.

Efter Moses' tid blev førstefødselsrettens velsignelser nægtet datidens folk, fordi de nægtede at leve efter Guds love.

I dag advarer Gud menneskeheden gennem mange profetier i Jeremias, Ezekiel, Mika, Esaja og mange andre, hvor det siges klart, at hvis ikke nutidens generationer angrer deres synder og vender sig til Gud med faste og sand bøn, så vil Han ødelægge nationernes byer og forsvarsværker gennem en fremmed magts "sværd". – Han vil straffe ved hjælp af et hensynsløst lands hånd. USA og England vil blive invaderet, slået og atter nedværdiget til slaveri.

Lad os lytte til Hans advarsler!

Alle, der tvivler på og afviser Guds eksistens, må man spørge: Ville det være muligt for almindelige mennesker at skrive disse profetier uden himmelsk inspiration. Kunne de give disse løfter til Josef, og – efter 2.520 år (med start i 1800-1803) have magt til at opfylde disse løfter? Læs dagens aviser og følg med i nyhederne på Tv, der er fyldt med flere truende advarsler. Flere og flere videnskabelige forskere

fastholder, at hvis menneskeheden fortsætter på den måde, som den gør nu, så er livet på Jorden udslettet om 50 år!

Til sidst skal der kun tilføjes her: USA's forfædre skabte – efter otte års intensiv debat – en republik, hvor landets ledere havde så lidt magt, som muligt. De prøvede med alle midler at begrænse magten hos de styrende og fordelte den til sidst på tre instanser: Senatet, der beslutter, præsidenten, der udfører og højesteret, der dømmer.

Og de voksede sig stærke!

Dengang England voksede og blev til Storbritannien, sad en konge ved navn Edvard den Anden på tronen. Han var den svageste konge, England nogensinde havde haft! Hans interesse for at styre landet var nærmest ikke-eksisterende. Folket måtte styre og gøre, som det havde lyst til!

Og de voksede sig stærke!

I dag forsøger disse "semi-guder", der kalder sig præsidenter, premierministre, statsministre m.v. at tilrane sig mere magt. De konkurrerer med Gud! Husk – *"den, du tjener og adlyder, han er din gud!"*

HVAD SKER DER NU?

Førstefødselsretten var, da den endelig blev tildelt, fantastisk – ja helt usandsynlig – og den kan ikke sammenlignes med noget andet i magt og rigdom!

Men – hvordan blev denne rigdom modtaget?

Modtagerne var stadig israelitterne, selvom de ikke vidste det! De var (er) stadig stivnakkede, indbildske og stædige.

Nu da de britiske og amerikanske folk badede i denne herlige glans af en utrolig rigdom og magt, var de endnu mindre villige til at vende sig mod Gud og Hans veje, end deres forfædre havde været.

De havde ikke *behov* for Ham mere!

Sådan er det åbenbart med mennesker. Kun nogle få vender sig til Gud. De øvrige gør det ikke, før de befinder sig i desperat nød og overvældes af bekymringer.

Efter at Han havde holdt udleveringen af førstefødselsretten tilbage i lang tid, udleverede Gud altså pludselig disse nationale velsignelser!

Han holdt sit løfte til Abraham!

Men Gud var ikke forpligtet til at fortsætte med at give prestige, dominans, rigdom og storhed til mennesker, der ikke fortjente det. De havde fået denne position foræret, og nu var det deres eget problem, hvis de ønskede at beholde den.

Efter de synder, Israels børn havde begået ifølge 3. Mosebog, sagde Gud, at hvis israelitterne ikke ville lytte til Ham og adlyde Ham, så ville Han straffe dem i 2.520 år.

Og hvad så?

Hvis de stadig var oprørske efter den tid, så siger Gud i 3. Mos. 26. kap. vers 19: *”Jeg vil bryde eders hovmodige trods, jeg vil gøre eders himmel som jern og eders jord som kobber.”*

Gud er allerede begyndt på det!

STOLTHEDEN

Gud kunne ikke tale om at knuse USA's og Englands magt, før førstefødselsretten var blevet tildelt. Og disse lande havde opnået en magt og en prestige, som de kunne være stolte over.

Præsident Theodore Roosevelt talte om denne stolte magt, og hvordan han brugte den som præsident.

Tyskland sendte et slagskib til Manilla-bugten og truede med at erobre Filippinerne. Filippinerne var på dette tidspunkt under USA. Præsident Roosevelt sendte en note til den tyske kejser og krævede, at krigsskibet omgående skulle vende om.

"Kejseren forstod ikke dengang, at jeg faktisk mente det," sagde Roosevelt, "så jeg sendte endnu en note. Men jeg sendte ikke den anden note til kejseren. Jeg sendte den til admiral Dewey – kommandøren over USA's stillehavsflåde. Den gav ordre til, at hele flåden med fuld kraft skulle gå mod det tyske slagskib, og 'hvis det ikke vendte tilbage, så sænk det!'" sagde hr. Roosevelt med eftertryk. Den gang – inden første verdenskrig – var de stolte over deres nationale magt!

I dag vover også små lande at udfordre USA, trampe på og brænde det amerikanske flag, og USA – *med den magt, som amerikanerne stadig har* – gør ikke andet end at udtale en spagfærdig protest!

Hvad skete der med den stolthed, de engang havde? – De har allerede mistet den. Gud sagde: *"Jeg skal knuse eders stolte magt."* Og det gjorde Han!

Andre profetier afslører, at snart (i de nærmeste år) kommer der tørke og misvækst, og nye sygdomme og sygdomsepidemier vil følge efter og kræve millioner af menneskeliv.

Når himlen er som jern og marken som kobber, vil de indse, at der ikke falder regn fra jern, og en jord, der er som kobber, uden regn, kan der ikke produceres fødevarer!

3. Mos. 26,20: *"Til ingen nytte skal I slide eders kræfter op, thi eders jord skal ikke give afgrøde, og landets træer ikke give deres frugt."*

Menneskeheden har allerede fået en forsmag på dette! Det vil ske! Ikke om 500 år eller om 50 år – men i den allernærmeste fremtid.

Vil Storbritannien og USA så ændre sig? Det har de aldrig gjort indtil nu!

Og efter alt dette, hvad vil der så ske? – Vers 21: *"Og hvis I alligevel handler genstridigt imod mig og ikke adlyder mig, så vil jeg slå eder endnu mere, ja syvfold, for eders synder."*

Her er det hebræiske ord "shibah" igen brugt ligesom i vers 18. Dette ord, der båd-

de kan betyde "syvfold" og "syv gange". På grund af ordets brug og meningens opbygning er det helt sikkert, at betydningen her henviser til længden på afstraffelsen (vers 18).

Men også på grund af den anderledes meningsopbygning, og på grund af at en yderligere tilbageholdelse i 2.520 år af det, som allerede er tildelt, er udelukket, så er det lige så sikkert, at "shibah" i vers 21 hentyder til straffens *intensitet*. Her kan "shibah" ikke hentyde til en tidsperiode

Direkte oversat bliver forskellen i meningsopbygningen i vers 18 og vers 21: "*– syv gange længere for eders synder*" og "*syvfold værre for eders synder*".

INTENSITET I AFSTRAFFELSEN

Og nu – i det 21. århundrede – nægter Efraim og Manasse at vende sig til Gud i ydmyghed. De nægter at gå den vej, der giver, bevarer og forøger velsignelserne. Gud vil straffe dem på en måde, der er meget intensiv og helt fjerne denne fantastiske velsignelse fra dem – og endnu engang sende dem i fangenskab og slaveri, som de følgende vers i denne profeti viser.

Er der nogen der ikke tror, at et så stort fald kan ske for Storbritannien og USA? Kan ikke den store Gud, som har givet dem alt dette, også fjerne det fra dem?

Lad os åbne øjnene og erkende virkeligheden, for disse stolte nationer er allerede ved at få vanskeligheder. Det er nødvendigt at vågne op og acceptere den kendsgerning, at USA – selvom de stadig har en magt, der er uden lige – er bange. De er bange for at bruge magten – nøjagtig som Gud har sagt: *"Jeg vil bryde eders hovmodige trods"* (i alle andre versioner end den danske: *"Jeg vil bryde eders stolte magt!"*) (3. Mos. 26,19).

USA er holdt op med at vinde krige! – USA vil styrte ned fra tinderne hurtigere, en nogen anden nation tidligere i historien! – Tendensen er klar.

Der er behov for at forstå profetierne i resten af 3. Mosebog kapitel 26 – og desuden 5. Mosebog kapitel 28 – og alle de øvrige profetier, som står i forbindelse med dem og med begivenheder, som næsten umiddelbart vil få voldsom indflydelse på livet her og nu.

Der er også behov for at se på de profetier, som kom fra Jesus, Jeremias, Esaja og andre, der beskriver, hvor intensiv Guds straf vil være i den nærmeste fremtid.

Der er også behov for at vide, *hvorfor* en god og kærlig Gud vil straffe sit eget udvalgte folk. Et folk, som Han udvalgte til en glørværdig opgave.

I selve afstraffelsen ligger der en opfordring til forbedring. Mennesket har gennem årtusinder vist, at det ikke vil adlyde Ham, og at det ikke har forstået – eller villet forstå – Hans veje, også selvom Han har bekendtgjort dem gang på gang. Det er vigtigt at forstå, at denne anmodning om forbedring bliver pålagt, for at mennesket skal fatte, hvilke veje, der er forkerte og skadelige – og få det til at vende tilbage til den rette vej, der vil medføre de ønskede velsignelser.

Gud straffer enhver søn, som Han har kær. (Hebr. 12,6).

Mennesker ønsker at være gode – og de mener selv, at de er det – og de håber, at andre anser dem for at være gode. Imidlertid gør de det onde. Mennesker ønsker gode resultater. Men – de ønsker at modtage godt, selvom de sår ondt. De har svært ved at se, at *som man sår, så høster man.*

Det hele er et spørgsmål om årsag og virkning.

Guds afstraffelse afspejler Guds kærlighed! – Gud er ikke vred, fordi mennesket skader Ham, men fordi det skader sig selv – det menneske, som Gud elsker!

Profetierne afslører ikke alene den usandsynlige intensitet i afstraffelsen, som allerede er begyndt at ramme Storbritannien og USA. Profetierne omtaler også konsekvenserne af denne intensive afstraffelse.

Resultatet vil være et bedre folk!

Resultatet vil være, at mennesket indser, hvad det har gjort mod sig selv.

Den endelige straf vil i sidste ende medføre, at lektien læres! Denne afstraffelse vil for altid bryde menneskets oprørske natur. Den vil vise vejen til fred, fremgang, lykke og velstand.

Mennesket må lære, at materielle ting ikke giver lykke. (Hvor mange mennesker findes der ikke, som har en fyldt bankkonto og et tomt liv?) – Materiel fremgang er behagelig, men skaber ikke lykke.

Sand lykke ligger på det åndelige plan. Hvis man f.eks. spørger et nyforelsket par, hvad lykke er, så vil de ikke skilles fra hinanden uanset, hvor mange penge man tilbød dem.

Førstefødselsretten var kun *det ene* af to løfter, som Gud gav til Abraham. Løftet om spiret indeholder ikke alene et løfte om et dynasti af menneskelige konger. Det havde ikke engang været nødvendigt, hvis Israel havde beholdt Gud som deres konge og adlydt Ham. Spiret indeholder primært den åndelige frelse gennem Kristus.

Der er stadig mange fundamentale lektier, der skal læres. De sande værdier er åndelige. Guds lov er dybest set en åndelig lov. Den handler til dels om fysiske gøremål, men er baseret på åndelige principper. Og – det kræves, at man har Guds hellige ånd i sindet, for at fuldføre dem.

Inden studiet af de sensationelle profetier fortsættes, er det vigtigt at forstå, *hvorfor* den nationale afstraffelse *må* komme, og hvem, der har behov for denne smertefulde korrektion! Kun de, der sår ondt, trænger til denne lektie. Det er de mennesker, der ikke respekterer Guds veje – Guds love. De – og kun de – tiltrækker selv det onde på grund af disse lovovertrædelser.

Det er også vigtigt at forstå, at selvom nationer som helhed vil blive ramt, vil de mennesker, der følger Guds veje og accepterer Guds bestemmelser uden at blive oprørske, blive skånet. Intet menneske skal nødvendigvis lide under denne voldsomme afstraffelse, hvis det ikke skal!

Efter at den nationale førstefødselsret var blevet holdt tilbage i 2.520 år og derefter tildelt – og efter at Gud gav Storbritannien og USA denne nationale magt, og på grund af deres nationale oprør mod Hans lov har sat en stopper for deres stolthed og magt – og efter at Han har straffet dem med tørke, sygdom og epidemier – og hvis Storbritannien og USA fortsætter på deres onde vej og ikke vil gøre bod og bedring – da *”vil jeg slå eder endnu mere, ja syvfold, for eders synder.”* (3. Mos. 26,21).

Det, som mennesket tilsyneladende har vanskeligt ved at fatte, er, at synd medfører

konsekvenser for synderen. Og *Bibelen* definerer synd som overtrædelser af Guds lov (Johs. 1. brev 3,4). Og Guds lov er en åndelig lov (Rom. 7,14).

I versene 23-25 står der: *"Og hvis I alligevel ikke tager mod min tugt, men handler genstridigt imod mig, så vil jeg handle genstridigt imod eder og slå eder syvfold for eders synder. Jeg vil bringe et hævnens sværd over eder ... Jeg vil sende pest iblandt eder, så I må overgive eder i fjendens hånd."*

"Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, men handler genstridigt ..."

I slaveri endnu en gang!!!

Men vil Gud virkelig gøre alt dette bare fordi, mennesket ikke holder sabbatten? Kan det ikke være lige meget? – Lad os se, hvad der står i versene 27-35:

"Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, men handler genstridigt mod mig, så vil også jeg i vrede handle genstridigt mod eder og tugte eder syvfold for eders synder. I skal fortære eders sønners kød, og eders døtres kød skal I fortære. Jeg vil lægge eders offerhøje øde og tilintetgøre eders solsøjler – jeg vil dylge eders lig oven på ligene af eders afgudsbilleder, og min sjæl skal væmmes ved eder. Jeg vil lægge eders byer i ruiner og ødelægge eders helligdomme og ikke indånde eders liflige offerduft. Jeg vil lægge eders land øde, så eders fjender, der bor deri, skal blive målløse derover – og eder selv vil jeg sprede blandt folkeslagene, og jeg vil gå bag efter eder med draget sværd. Eders land skal blive en ørken, og eders byer skal lægges i ruiner. Da skal landet, mens det ligger øde, og I er i eders fjenders land, få sine sabbatter godtgjort, da skal landet hvile og få sine sabbatter godtgjort – medens det ligger øde, skal det få den hvile, det ikke fik på eders sabbatter, den gang I boede deri."

Der er ingen tvivl om, hvor vigtigt Gud synes, at tegnet mellem Ham og mennesker skal opfattes!

Gud vil blive ved med at intensivere afstraffelsen, *indtil* synderne vedkender sig, at de er Hans folk, og *indtil* de vender sig bort fra den onde vej – indtil de vælger at gå den vej, der bringer fred, lykke, fremgang og glæde.

Det er egentlig ufatteligt, at Skaberens er nødt til at tvinge menneskeheden til at blive lykkelige! Til at få fred, til at nyde godt af fremgang – til at bøje sig og til sidst at modtage et evigt liv i velstand og lykke! – Det er ufatteligt, at mennesker, der stræber efter disse velsignelser, fortsætter med at gå den vej, der fjerner dem fra disse velsignelser og bliver årsag til afstraffelse – og oven i købet nægter at forbedre sig, før straffen intensiveres syvfold. Ja, syvfold fire gange efter hinanden!

Ifølge menneskers moralbegreber kan dette virke grusomt og ondt, men det viser i stedet Guds storhed og den store kærlighed, som Han viser menneskeheden, for Han tolererer og retter mennesker, indtil de vil tage imod Hans ufattelige velsignelser!

(Sammenlign dette med Freuds og Jungs lære. Her taler man om mørket, dybet, det onde m.v., som man må overvinde for at kunne opnå lyset og det gode).

Man taler der om, at kun i den dybeste fornedrelse og i det dybeste mørke, kan man opleve den største herlighed og det skønneste lys. Hele den psykoanalytiske lære er baseret på, at man skal "genfødes" ved at blive døbt i den hellige ånd. For

at nå derhen, må man først ransage sig selv og vandre igennem sin egen sjæls dunkle mørke og acceptere, at det, man finder der, er en del af selve jeg'et. Bedre er mennesket ikke. Desuden må man lære at leve med disse "svagheder", for på den måde acceptere dem. I mange tilfælde viser det sig, at disse "svagheder" er positive kræfter, hvis man lærer at udnytte dem rigtigt. Mennesket må lære at udnytte sin "skygge" eller mørke sider.

Men selve grundtanken, at man kun i ydmygelsen kan opleve storhed, er i princippet den samme, som Gud har lovet, når Han vil straffe mennesket, for at rette på det.

Martin A. Hansen har i høj grad beskæftiget sig med dette problem i sine bøger. – Og der kan henvises til anden litteratur, der beskæftiger sig med dette emne: Carl Gustav Jung: "*Beiträge zur experimentellen Psychopatologie*". Emma Jung: "*Ein Beitrag zum Problem des Animus*". Carl Gustav Jung: "*Jeg'et og det ubevidste*". Carl Gustav Jung: "*Sjælen og dens problemer*".

Gud ønsker at hjælpe mennesket til at se lyset, ved at lade det opleve mørket. Disse yderligheder har til alle tider optaget mennesket, og der er gjort mange forsøg på at beskrive disse duale kontraster, der bor i mennesket.

Allerede i sumerisk og babylonisk mytologi talte man om *Gilgamesh* og *Enhidu*. I *Bibelen* viser Kain og Abel samt Jakob og Esau menneskets dobbeltnatur. H.C. Andersen fortæller i sin historie "*Rejsekammeraten*" om helten Johannes, som på sin rejse blev ledsaget af sin skygge, der havde magiske evner. Goethe beskriver den som Faust og Mefisto i "*Faust*". Andre eksempler er "*Dr. Jekyll og mr. Hyde*", Jung kalder den "*Animus og Anima*", kineserne "*Yin og Yang*". I den babyloniske skabelsesmyte taler man om "*Marduk og Thiamat*".

Gud er allerede begyndt med sin afstraffelse.

I dag er der stort set ingen, der har respekt for USA og Storbritannien er nu kun Britannien.

Ebola-bakterien, AIDS og andre alvorlige sygdomme har holdt deres indtog.

USA og England skrumper med utrolig fart. Bare mellem 1957 og 1967 mistede de to nationer: Barbados, Botswana, Britisk Cameroun, Ceylon, Cypern, Filippinerne, Gambia, Ghana, Guyana, Indien, Israel, Jamaica, Kenya, Kuwait, Lesotho (Basutoland), Malawi (Nyasaland), Malaysia, Maldiverne, Malta, Mauritius, Nigeria, Pakistan, Rhodesia, Rwanda, Sierra Leone, Singapore, Somalia, Sudan, Sydafrika, Tanzania (Tanganyika, Zanzibar), Tobago, Trinidad, Uganda, Vest Samoa og Zambia. Desuden har de mistet mindre landområder (altså ikke hele landet), som f.eks. Okinawa.

Tilsammen repræsenterer disse områder næsten 850 millioner mennesker og et areal på over 9 millioner kvadratkilometer!

Er der nogen, som tror, at alt dette kun er en tilfældighed?

DET VIL SKE NU!

MIKAS UTROLIGE PROFETI

Der findes endnu et bevis for nutidens Israels identitet i en meget detaljeret og specifik profeti i Mika 5:6-14.

Her tales der specielt om *"Jakobs rest"* – det moderne Israel af i dag. Her beskrives rigdommen, dominansen blandt nationer, og den kommende nedtur hos de britiske og amerikanske folk. *"Da bliver Jakobs rest i de mange folkeslags midte som dug, der kommer fra HERREN, som regnens dråber på græs, der ikke venter på nogen eller bier på menneskenes børn."* – Husk, at dug og regn er absolut nødvendige for landbrugets produktivitet og et symbol på national velsignelse og velstand fra Gud.

"Da bliver Jakobs rest blandt folkene i mange folkeslags midte ..." (i andre versioner: *"Og Jakobs rest skal være blandt hedninger"*, midt blandt mange folk) *"... som en løve blandt skovens dyr, en ungløve blandt fårehjorde, der nedtrampler, når de går frem, og sønderriver redningsløst."*

Det er en symbolsk beskrivelse af den sidste generation af israelitterne som stormagt – som en løve blandt andre nationer på Jorden. *"Din hånd skal være over uvenner, alle dine fjender ryddes bort."* (vers 8).

De blev ryddet bort (besejret) fra den tid, da Storbritannien og USA modtog førstefødselsretten i begyndelsen af 1800-tallet. Det var gældende under Første Verdenskrig, under Anden Verdenskrig og frem til Korea-krigen i slutningen af 1950-erne.

Siden da er disse velsignelser blevet trukket tilbage – og hverken USA eller England har vundet noget større slag derefter.

Denne profeti omhandler altså den tid, da Storbritannien og USA var til velsignelse for andre nationer på Jorden. Det er dem, der gang på gang reddede den øvrige verden fra sult og nød gennem Marshall-planen, Firepunkts-planen, Femtrins-alliancen, millioner af tønder med hvede til Indien og andre sultende nationer – herunder Rusland.

Hoover-programmet sparede utrolige madforråd op efter Første Verdenskrig. Det reddede millioner i andre lande fra sult!

Josef sparede også hvede og madreserver op i Egypten og delte ud til andre. "Nutidens Josef" gjorde det samme.

Men "nutidens Josef" er stivnakket og rebelsk mod Gud og Hans lov, mens stamfaderen Josef tjente og adlød Gud af hele sit hjerte.

Det er disse mennesker, der har været som en løve blandt andre lande – og bevaret freden på Jorden igennem to verdenskrige, og som har givet stabilitet for hele menneskeheden på denne planet!

PLUDSELIGT SAMMENBRUD

Men i denne detaljerede profeti siger Gud: *"På hin dag, lyder det fra HERREN, udrydder jeg hestene af dig, dine stridsvogne gør jeg til intet."* (ifølge Moffat-oversættelsen: *"Og det skal ske på den dag, siger HERREN, at jeg skal udrydde dine krigsheste (tanks, skibe, raketter) og ødelægge dine vogne), rydde byerne bort i dit land (med atombomber?), rive alle dine fæstninger ned."*

Gud siger, at *Han* vil gøre dette! Gud bestemmer krigens gang og resultat. (Salme 33,10-19).

Hvor tydeligt kan det siges? Gud identificerer her disse folk som de rigeste og mest magtfulde – og når de er på toppen af deres magt, vil *Han* pludselig bryde den stolthed, som de har over deres magt, ødelægge deres krigsredskaber og lægge deres byer i ruiner!

Hvorfor?

Fordi, som profeten siger, de har for megen trolddom og for mange tegntydere (falske ledere) i deres land, som nægter at prædike om *De Ti Bud* og Guds veje!

Derfor vil Gud straffe og ødelægge dem, hvis de ikke erkender deres synder.

Disse profetier peger entydigt på Storbritannien og USA!

Deres stolte magt er brudt. Storbritannien bliver ved med at miste udenlandske "søporte" og besiddelser. Guldreserven fortsætter med at fosse ud af USA. Alvorlige tørkeperioder, oversvømmelser og andre naturkatastrofer bliver mere og mere almindelige. Epidemier og nye sygdomme hærger, og de fleste mennesker bliver immune over for antibiotika. Raceoprør hærger m.v.

AFSTRAFFELSE AF ALLE LANDE

Alle disse mangfoldige afstraffelser vil først ramme Storbritannien og USA. Men de er ikke de eneste, der vil lide under katastrofer, der skal korrigere adfærden. Gud har også skabt alle de øvrige nationer! Gud er bekymret over andre folk og racer, for alle er skabt i Guds billede. Eksempelvis sendte Gud apostlen Paulus ud til de hedenske nationer!

Hele menneskeheden har gjort oprør mod Gud, forkastet Ham og vendt sig bort fra Hans veje! Der kan aldrig blive fred på Jorden, før alle nationer vender sig til Gud og lader sig styre af Hans himmelske regering!

Hele menneskeheden er lige nu involveret i en hvirvel af hurtigt accelererende kriser, der markerer den endelige ødelæggelse af denne verdens civilisation.

Gennem Jeremias siger Gud: *"Drønet når til Jordens ende, thi HERREN går i rette med folkene – over alt kød holder han dom, de gudløse giver han til sværdet, lyder det fra HERREN ... Se, ulykken går fra det ene folk til det andet, et vældigt vejr bryder løs fra Jordens rand."* (Jer. 25,31-32).

Menneskeheden er på vej ind i en tid med enorme verdensproblemer – ja med direkte verdenskaos! Der er krige, kampe, terror, bombeattentater og voldshandlinger på alle kontinenter. Befolkningsekspllosionen er en verdensomfattende trussel mod menneskets eksistens. Forbrydelser, voldshandlinger, sygdomme, epidemier, fattigdom, snavs, affald, forurening af luften, vandet og naturen, arbejdsløshed og elendighed, degenerering, hundredtusinde af flygtninge – lidelser der plager alle nationer.

Men – ligesom Israel først fik tilbud om frelse, på samme måde gives den korrigerende afstraffelse til dem først.

Læg mærke til følgende i Jeremias' profeti: *"Så siger HERREN: Vi hørte et udbrud af skræk, af rædsel og ufred – spørg og se dog til, om en mand kan føde! Hvi ser jeg da alle mænd med hånd på hofte som kvinde i barnsnød og alle åsyn blege? Thi stor er denne dag, den er uden lige, en trængselstid for Jakob, men fra den skal han frelses."* (Jer. 30,5-7).

Husk, at da Jakob gav førstefødselsretten videre til Josefs sønner, Efraim og Manasse, sagde Jakob: *"... må de opkaldes efter mit og mine fædres, Abraham og Isaks, navn."*

Dette fortæller, hvem der bliver de mest udsatte – Storbritannien og USA!

Men *hvornår* vil dette ske?

Det vil være forkert at tro, at det allerede er sket med det gamle land Israel. Læs videre i vers 8-9 og se, *hvornår* denne profeti vil blive opfyldt:

"På hin dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, vil jeg sønderbryde deres åg og tage det af deres hals og sprænge deres bånd, og de skal ikke mere trække for fremmede. De skal tjene HERREN deres Gud og David deres konge, som jeg vil oprejse dem."
(Andre oversættelser: "De skal tjene HERREN deres Gud og David, deres konge, fordi ham vil jeg lade (gen)opstå til dem").

Her er der altså tale om tiden før opstandelsen – ved Kristi genkomst. Han skal befri folket, ligesom Moses befriede folket fra slaveriet i Egypten.

JESUS FORUDSAGDE DET

Andre profetier taler om det samme tidspunkt med national ulykke, der bliver større end nogensinde. Den vigtigste profeti i *Det Nye Testamente* er den, som Jesus fremsatte på *Oliebjerget*, og som er nedskrevet i Mattæus kapitel 14, Markus kapitel 13 og Lukas kapitel 21.

Apostlene havde i fortrolighed spurgt Jesus om, *hvornår* Han ville komme tilbage, og hvornår denne verden ville slutte og den lykkelige "*Morgendagens Verden*" ville begynde. Jesus sagde, at tegnet, gennem hvilket, mennesket vil vide, at denne verden er nær slutningen, vil være, at Hans evangelium om Guds Rige skal prædikes over hele Jorden (Matt. 24,14).

Men hvad vil der mere ske umiddelbart *før* Kristi genkomst?

Jesus fortsætter: "*Thi da skal der komme 'en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu' og heller ikke senere skal komme. Og dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst, men for de udvalgtes skyld skal disse dage afkortes.*" (Matt. 24,21-22).

Her beskrives tiden med de værste vanskeligheder nogensinde i historien, og som nogensinde vil ske. Jeremias beskrev den tid som "*Jakobs nød*" så stor "*at ingen er den lig*".

Daniel beskrev de samme vanskeligheder. Han talte om en tid nu – i den umiddelbare fremtid – da han spåede: "*Til den tid skal Mikael (ærkeengel) stå frem, den største fyrste, som værner sit folks sønner, og en trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin mage så længe, der var folkeslag til.*"

Igen den samme intensive afstraffelse af Israels folk. Og hvornår? Fortsættelse af det samme vers: "*Men på den tid skal dit folk frelses, alle, der er optegnede i bogen. Og mange af dem, der sover under mulde, skal vågne (genopstå fra de døde), nogle til evigt liv, andre til skam, til evig afsky.*" (Daniel 12,1-2).

Tiden er lige før Jesu genkomst. Ligesom Moses frelste det gamle Israel fra slaveriet i Egypten, vil Kristus nu komme og frelse menneskeheden fra det kommende "*babyloniske*" slaveri. (Se 5. Mos. 18,15, Ap. Gern. 7,37 og Jer. 23,5-8).

Jeremias beskrev det som et åg på skuldrene af disse mennesker. Hvilket åg? Jeremias fortæller det! – I vers 43 kap. 50 er der en profetisk besked til Babylons *datter*. Ikke til Nebukadnezars Babylon i år 600 f.Kr. – men til Babylons *datter* – nu, i denne tid. I profetier betyder en datter det samme som en kirke – en religiøs organisation.

Denne specielle "*dame*" er i denne profeti beskrevet som en beskidt luder og som en "*kongerigernes dronning*".

Der henvises til en stor kirke, der regerer over mange nationer.

Den *samme* nutidige babyloniske "kvinde" er også beskrevet i kapitel 17- i Johannes Åbenbaring, hvor hun kaldes "*den store skøge*", der sidder ved de mange vande (andre oversættelser: 'store vande'). Dette forklares i vers 15 som "*folk og skarer og folkeslag og tungemål*". Hendes navn oplyses her: "*... en hemmelighed: 'Babylon, den store, moder til Jordens skøger og vederstyggeligheder.'*" (vers 5).

Med andre ord, den Babyloniske mysteriereligion – den samme religion, som det gamle Babylon havde, men som nu er vokset sig stor og nu hersker over mange nationer og over mange sprog. Hendes kongedømme, som hun regerede over, blev kaldet "*Det hellige Romerske Kejserdømme*" i tiden mellem år 554 og år 1814 e.Kr. Det vendte for en kort periode tilbage under Benito Mussolini, og har nu fået en sidste og endelig genopståen i den politiske-militære union, der i dag er gået sammen under "*Rom-traktaten*" (EU), hvor ti nationer er de dominerende. (Joh. Åb. 17,8-14).

Denne "store skøges" magt sluttede egentlig ikke i år 1814 e.Kr., for også den "kristendom", der forkyndes i dag i nutidens kirker er forurenede af hendes lære.

Hun – den "store skøge" – vil sidde over dette politisk-militære "vilddyr", der vil udkæmpe en krig mod Kristus ved Hans genkomst. (Joh. Åb. 17,14).

Men tilbage til Esaja kapitel 47. Gud siger her til denne "kongerigernes dronning": "*Jeg vrededes på mit folk, vanærede min arv, gav dem hen i din hånd – du viste dem ingen medynk, du lagde det tunge åg på oldingens nakke.*" (vers 6).

Dette åg vil uden medlidenhed blive lagt på Storbritannien og USA af et kommende forenet Europa! Det økonomiske fællesmarked er snart en kendsgerning, og man taler uafbrudt om en politisk union – og det medfører også en militærunion. Indtil nu har det ikke været muligt at enes om en sammenhængende politisk union. Det vil blive muligt ved, at "det gode embede" i Vatikanet bliver et forenende symbol. To paver har allerede tilbudt deres "gode embede" til denne union. De vilkår, de forskellige lande med deres underskrift har forpligtet sig til for at komme med i denne union, kaldes for "Rom-traktaten". Vilkårene gælder desuden "til evig tid", hvilket – ifølge profetierne – ikke vil være så længe.

Profetierne siger ikke dette direkte, men sandsynligvis vil Tyskland blive den førende nation i denne verdensmagt. Og Tyskland vil prøve – endnu en gang – den Tredje Verdenskrig. Men denne gang vil de få tilladelse til at vinde!

Når man læser om assyrere i profetier, der omhandler nutiden, skal man huske, at de refererer til Tyskland.

Historien vil altså gentage sig. Det var assyrerne, der invaderede Israels hus og førte dem fra Samaria og til assyrernes eget land.

Hvor er så de gamle babyloniere i dag? De emigrerede vestpå og slog sig ned i Italien!

Det vil blive et chok for hele verden, når det går op for den, at dengang de første apostle var på Jorden, gav Simon – troldmanden fra Samaria (han var leder af den babyloniske mystikreligion med titlen "Pater" eller "Peter", der betyder "Papa"

(Pave) – faktisk sig selv navnet Kristus og adopterede det kristne princip om nåde, som han senere brugte "på licens". Han forkastede Guds lov og indledte det, der i dag kaldes "kristendom" (senere blev den iblandet noget nyplatonisme). Det er *ikke*, og har aldrig været, et sideskud på Guds kirke, der er grundlagt af Jesus Kristus og hans apostle.

Denne viden vil snart eksplodere som en bombe for en skeptisk verden! Mennesker vil blive chokerede, når de får at vide, hvordan de er blevet bedraget. Når Guds tid kommer, vil denne nyhedsbombe eksplodere!

HVAD ER DEN STORE PRØVELSE?

Det bliver nu smerteligt klart! Den store prøvelse er den syvfold skærpede forbedrende straf, som Gud meget snart vil påføre Storbritannien og USA.

Lad os se på nogle få, korte eksempler fra Ezekiels beskrivelse af den.

"En tredjedel af dig skal dø af pest og omkomme af hunger i din midte, en tredjedel skal falde for sværdet rundt om dig, og en tredjedel spreder jeg for alle vinde og drager sværdet bag dem."

"Min vrede skal udtømme sig (de syv sidste plager), og jeg vil køle min harme på dem og tage hævn, så de skal kende, at jeg, HERREN, har talt i min nidkærlighed, når jeg udtømmer min vrede over dem." (Eze. 5,12-13).

Endvidere: *"Overalt hvor I bor, skal byerne lægges øde."* (Eze. 6,6)

Dette ville aldrig kunne ske, før atombomben blev virkelighed! Byer totalt ødelagt! Allesammen!

FØRST TØRKE OG MISVÆKST

Og nu skal profeten Joel tilføje mere. Joels profetier blev skrevet til en tid, der lå langt, langt ude i fremtiden. Kapitel 1 vers 1-3. – Han taler her om en plage i form af en mærkelig (ukendt?) græshoppe, der spiser frugten og høsten, og æder barken fra frugttræerne:

"Det lagde min vinstok øde, knækked mit figentræ, afbarked og hærgede det – dets grene stritter hvide." (Joel 1,7).

Efter det kommer den ødelæggende tørke:

"Marken er ødelagt, Jorden sørger – thi kornet er ødelagt, mosten slog fejl, og olien hentørres. ... thi markens høst gik tabt ... hvert markens træ tørres hen. Ja, med skam veg glæde fra menneskenes børn." (Joel 1,10-12).

Dette vil ske lige inden de skrækkelige plager på "Herrens dag". (vers 14-15).

Profetien fortsætter: *"Sæden skrumper ind i den klumpede jord – lader er nedbrudt, forrådshuse jævnet, thi kornet er vissent."*

"Hvor kvæget dog stønner! Oksernes hjarde er skræmte, fordi de ikke har græs – selv småkvægets hjarde lider. Jeg råber til dig, o HERRE – thi ild har fortæret ørkenens græsning, og luer afsved hvert markens træ – til dig skriger selv markens dyr, thi bækkenes lejer er tørre, og ild har fortæret ørkenens græsning." (vers 17-20).

DEREFTER

- MILITÆR INVASION OG BESEJRING

“Stød i horn på Zion (krigslarm), blæs alarm på mit hellige bjerg! Alle i landet skal bæve, thi HERRENS dag, den kommer.” (Joel 2,1).

“Selv nu, så lyder det fra HERREN, vend om til mig, af ganske hjerte, med faste og gråd og klage! Sønderriv hjerterne, ej eders klæder, vend om til HERREN eders Gud! Thi nådig og barmhjertig er han, langmodig og rig på miskundhed, han angrer det onde.” (Joel 2,12-13).

Når Gud engang påfører disse folk disse syvfold forstærkede forbedrende afstraffelser – efter at de har haft rigdom og fremgang, og når førstefødselsretten og alt, hvad de elskede, er taget fra dem – da vil de til sidst blive ydmyge, og de vil råbe til Gud om Guds hjælp og nåde.

Nogle få tusinde vender sig til Gud hvert år, men ikke hele folket. Ikke nu!

Men, når alt, hvad disse mennesker ejede, er taget fra dem – når de er slaver i et fremmed land – når de bliver slået, mishandlet, skånselsløst tortureret og dræbt – da vil millioner af dem, der stadig er i live, kalde på Gud og vende sig til Ham.

Mange vil tage dette meget let lige nu (der er masser af tid!) – præcis på samme måde, som de gamle israelitter gjorde det, da Gud gav dem ordrer gennem sine profeter. Men når disse ting virkelig sker – når de indser, at ingen anden advarede dem – da vil de vide, hvem der er de falske profeter i dag!

Da vil de forstå, hvad der er sandt for Gud.

Jeremias' profeti kapitel 30 vers 24 siger: *“... i de sidste dage skal I forstå det.”* Profetien er skrevet for menneskeheden, NU!

Kapitel 31 fortsætter: *“Til hin tid, lyder det fra HERREN, vil jeg være alle Israels slægters Gud, og de skal være mit folk. Så siger HERREN: Folket, der undslap sværdet (de, der stadig er i live), fandt nåde i ørkenen, Israel vandred til sin hvile, i det fjerne åbenbarede HERREN sig for det ... Jeg bygger dig atter, du skal bygges, Israels jomfru, igen skal du smykkes med håndpauke, gå med i de legendes dans ... Se, jeg bringer dem hid fra nordens land, samler dem fra Jordens afkroge ... Se, de kommer med gråd – mens de ydmygt beder, leder jeg dem – jeg fører dem hen til vandløb ad en jævn vej (Guds lov!), hvor de ej snubler – thi jeg er Israel en fader, min førstefødte er Efraim. Hør HERRENS ord, I folk, forkynd på fjerne strande: Han, som spredte Israel, samler det, vogter det som hyrden sin hjord.” (Jer. 31,1-10).*

Senere blev Jeremias inspireret til at skrive: *“I hine dage, lyder det fra HERREN, skal israelitterne sammen med judæerne komme – de skal vandre under gråd og*

søge HERREN deres Gud – de skal spørge om vej til Zion, did er deres ansigter vendt – de skal komme og klynge sig til HERREN i en evig pagt, der aldrig glemmes ("Den Ny Aftale"). En flok bortkomne får var mit folk, deres hyrder (praktiserende kristne præster) havde ført dem vild ..." (Jer. 50, 4-6)

Senere i samme kapitel: *"I hine dage og til hin tid, lyder det fra HERREN, skal man søge efter Israels brøde, og den er der ikke, efter Judas synder, og de findes ikke – thi jeg tilgiver dem, jeg lader blive til rest (Jeg tilgiver dem, som jeg lader leve)"* (vers 20).

HOSEA

Hele historien om Israels oprør mod Guds sande vej, uddrivelsen fra det hellige land, skilsmissen fra dem, tilbageholdelsen af førstefødselsretten og om Israels endelige frigørelse efter de tre gange syvfold mere intensive afstraffelser, er opsummeret hos profeten Hosea.

Men Hosea er også meget nøjagtig, direkte og specifik i sin beskrivelse af Storbritanniens og USA's holdning lige nu!

For at danne et billede af hele denne utroskab, forkastelse m.v., bad Gud Hosea om at gifte sig med en "horkvinde" – for at vise, hvad Israel var for Gud. Hun fødte dem en søn. Gud forlangte af Hosea, at sønnen skulle hedde Jizre'el, hvilket betyder: "Gud vil sprede ud". Gud sagde: "Jeg ... gør en ende på Israels hus' rige ... på hin dag sønderbryder jeg Israels bue i Jizre'els dal." (Hos. 1,4-5).

Kongedømmet blev destrueret, da de kom i assyrernes fangenskab.

Hoseas kone fødte herefter en datter. Gud gav instruktioner om, at hun skulle kaldes Lo-Ruhema, der betyder: "Hun, der ikke finder nåde" eller "Nådeløs". Gud sagde: "Kald hende Nådeløs, thi jeg vil ikke længer være Israels hus nådig og tilgive dem." (Hos. 1,6).

Senere fødte hans kone endnu en søn. "Kald ham 'Ikke-mit-Folk' (Lo-Ammi)", sagde Gud, fordi "I er ikke mit folk, og jeg ikke eders Gud." (vers 9).

"Men israeliternes tal skal blive som sandet ved havet, der ikke kan måles eller tælles. Og i stedet for "I er ikke mit folk", skal I kaldes "den levende Guds Børn". Judæerne og israelitterne skal slå sig sammen (det har de endnu aldrig i historien gjort!) og sætte en og samme høvding over sig og drage op af landet – thi stor er Jizre'els dag. Kald eders broder 'Mit-Folk' og eders søster 'Nåderig'." (Hos. 1,10-12).

Dette er helt kort et billede af Guds mellemværende med Israel.

I dag er det almindeligt at sige, at vi ikke er Israel. Med andre ord – ikke Guds folk. Men nu vil deres identitet meget snart være kendt.

I kapitel 2 fortæller Gud om den førstefødselsret, der blev tildelt:

"Ja hun, hun skønner ikke, at det var mig, som gav hende korn og most og olie, gav hende rigeligt sølv og guld, som de gjorde til Ba'aler. Derfor tager jeg atter mit korn, når tiden er inde til det, min most, når timen er inde, borttager min uld og min hør, som hun skjuler sin nøgenhed med." (Hos. 2,8-9).

Men til sidst, i kap. 2, når afstraffelsen er intensiv nok, vil alle indse overtrædelserne og angre – og søge Gud.

"På hin dag, lyder det fra HERREN, skal hun påkalde sin ægtemand, og ikke mere Ba'alerne." (vers 16).

Kapitel 2 slutter i vers 23 med: *"Jeg sår (navnet Jizre'el kan oversættes med: 'den, som Gud sår') hende ud i landet, mod Nådæløs (Lo-Ruhama) er jeg nådig og siger til Ikke-mit-Folk (Lo-Ammi): 'Mit folk er du!' og han skal sige: 'Min Gud'."*

Derefter begynder Guds budskab til nutidens folk – og specielt til Storbritannien!

"Hør, israelitter, HERRENS ord, thi HERREN går i rette med landets folk. Thi ej er der troskab, ej godhed, ej kender man Gud i landet. Man sværger og lyver, myrder og stjæler, horer, gør indbrud, og blodskyld følger blodskyld. Derfor sørger landet, og alt, hvad der bor der, sygner, markens dyr og himlens fugle – selv havets fisk svinder bort." (Hos. 4,1-3).

Til nutidens præster i kirkerne siger Gud:

"Mit folk skal gå til grunde, fordi det er uden kundskab. Da du har vraget kundskab, vrager jeg dig som præst – du glemte din Guds åbenbaring, så glemmer og jeg dine sønner. Jo fler, des mere de synded, ombytted deres ære med skændsel – mit folks synd lever de af, dets brøde hungrer de efter." (vers 6-8).

Da Gud fortæller om den kommende intensitet i den kollektive afstraffelse, siger Han: *"Jeg går til mit sted igen, indtil de bøder for skylden og søger frem for mit åsyn, søger mig i deres trængsel." (Hos. 6,1).*

TIL STORBRIANNIEN - I DAG

Gud taler til nutidens Storbritannien og siger:

"Thi som en uvan ko er Israel uvan, skal HERREN så lade dem græsse i frihed som lam? Efraim er bundet til afgudsbilleder – lad ham fare!" (Hos. 4,16-17).

Gud *"lader os græsse"* i dag med sit ord – Hans evangelium – Hans advarsel om, hvad der snart vil ske! Den engelske stat *tillod* ikke nogle radiosendere inde i landet, der blev brugt til at sende religiøse programmer til det engelske folk. Men Gud havde besluttet sig til at sende sit ord til Storbritannien.

Kirkelige meddelelser bliver nu sendt til England fra den superstærke sender "Radio Luxemburg", og der ligger syv skibe med radiosendere rundt om Englands kyster! De bliver kaldt "piratsendere", men er ikke illegale.

De fleste af Jordens regeringer ønsker at *have kontrol med*, hvad deres folk hører og ikke hører. De prøver på at *bestemme*, hvad folk skal tænke.

Den engelske stat og Englands statskirke har legaliseret homoseksualitet, men de vil ikke tillade, at Guds ord bliver sendt ud i æteren!

Gud har sagt: *"Nej! Den Herre HERREN gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne."* (Amos 3,7) og i verset før: *"Mon der stødes i horn i en by, uden folk farer sammen? Mon ulykke sker i en by, uden HERREN står bag?"*

Gud fortæller i din bibel, at Han vil advare Sit folk Efraim – Storbritannien. Han har forudsagt: *"Til ørk skal Efraim blive på straffens dag (og Storbritannien er hurtigt på vej mod denne ødelæggelse nu). Jeg kundgør om Israels stammer, hvad sikkert skal ske."* (Hos. 5.9)

Desuden står der skrevet:

"Efraim er iblandt folkene, aflægs er han – Efraim er som en kage, der ikke er vendt (halvbagt). Fremmede tæred hans kraft, han mærker det ej (indvandrer?) – hans hår er også grånet, han mærker det ej. Mod Israel (hele Vesteuropa og USA) vidner dets hovmod – de vendte ej om til HERREN deres Gud og søgte ham ikke trods alt. Efraim er som en due, tankeløs, dum – de kalder Egypten til hjælp og vandrer til Assur (Tyskland). Men mens de vandrer, kaster jeg nettet over dem, bringer dem ned som himlens fugle og revser dem for deres ondskab." I de engelske og svenske versioner står der: *"Ja, jeg skal tugte dem, som der allerede er spået i deres forsamling!"* – gennem religiøse sendere rundt omkring i hele Europa!) (Hos. 7,8-12)

Gud sagde for lang tid siden, at Han ville advare England! Selvom Han var nødt til at gøre det fra et sted udenfor Englands grænser.

Og den engelske regering er fuldstændig magtesløs og kan ikke forhindre, at den mangefold skærpede irettesættelse bliver påført af Gud!

Hans vilje ske!

TIL SIDST - DE VIL INDSE!

En dag vil menneskene vågne og indse, at dette er Guds gerning!

Om Storbritanniens kirkelighed har Gud sagt: *"Efraim er bundet til afgudsbilleder – lad ham fare! Deres drikken er skejet ud, hor har de bedrevet – højt har deres skjolde elsket skændsel. Et vejr har omspændt dem med sine vinger og de skal blive til skamme for deres ofre."* (I den danske Bibel står der om disse vers: *"Teksten er i uorden."* I King James' version, i Moffat-oversættelsen og i de nuværende engelske og svenske Bibler står: *"Nej, Efraim står i forbund med afguder, må han dog fare! Deres drikken er umådelig, skamløst bedriver de deres utugt – de, som skulle være landets skjolde (præsterne), elsker det, der er skammeligt. Men en stormvind skal gribe dem med sine vinger og de skal blive til skam for deres offer."*)

Gud siger: *"Jeg går til mit sted igen, indtil de bøder for skylden og søger frem for mit åsyn, søger mig i deres trængsel. 'Kom, vi vil tilbage til HERREN! Han sønderrev, han vil og læge, han slog os, vil også forbinde. Om to dage gør han os levende, rejser os op på den tredje – da lever vi for hans åsyn'."* (Hos. 6,1-2)

Også her står der i den danske version: *"Teksten usikker"*. Andre har oversat dette: *"Jeg vil gå min vej, tilbage til min bolig, indtil de har lidt, som de har forskyldt, og begynder at søge mit ansigt. Ja, i deres nød vil de søge mig: 'Kom, lad os vende tilbage til HERREN. Thi Han har sønderrevet os, Han vil også hele os. Han har slået os, Han vil også forbinde os. Han vil om to dage atter gøre os raske. Ja, på den tredje dag skal Han lade os stå op, så vi kan leve for Hans åsyn'."*

Den store prøvelse vil sandsynligvis vare i 2 1/2 år og "Herrens dag" i et år. Efter det kommer genopstandelsen og Kristi genkomst.

Hele Hoseas bog er en besked og en advarsel til det britiske folk i dag!

Gud advarer os gennem sine profeter, at menneskehedens synder forøges meget hurtigt, og at regnskabets time nærmer sig!

De fremmede sværd har allerede angrebet Storbritannien og USA. Det forenede Europa er meget nær ved at være en realitet. Hele Vesteuropa og USA er ved at svækkes *indefra* af fremmede magter, og ingen indser, hvad der er ved at ske! Alle er forvirrede og uforstående.

Læs f.eks. Johannes Åbenbaring om de syv basuner. Læs om, hvordan Gud vil ødelægge vandet og gøre det besk og udrikkeligt. Læs om profetien, der beskriver, hvordan jøderne vil samle sig i Israel igen!

LÆS DIN BIBEL!

I denne frygtelige atomalder vil Tredje Verdenskrig starte med, at byer i Storbritannien og USA bombes – uden advarsel! De byer, der bombes, vil være de største og vigtigste industribyer i begge lande. – Gud hjælp, at Israels folk vågner op i tide!

Alle burde råbe højt i glæde over den "opdagelse", at det er os, der ER Guds udvalgte folk – og alle burde bede om syndernes forladelse og omvende sig til Hans vej.

Den store prøvelse vil blive den frygteligste, mest intensive afstraffelse og en tid med den største elendighed, som noget folk nogensinde har oplevet! MEN – i henhold til *Bibelen* er det ikke nødvendigt for noget enkelt menneske at lide under dette! Guds afstraffelse er kollektiv – ja. Men menneskets forhold til Ham er individuelt!!!

Vil Storbritannien og USA bedre sig, bøje sig for Gud og gå Hans veje? – Vil vi? Vil du?

Det er stadig muligt at undgå denne kolossale tragedie! Læs i Salme 91,7-11, hvordan man undgår denne straf og står foran Kristus ved Hans genkomst: *"Falder end tusinde ved din side, ti tusinde ved din højre hånd, til dig når det ikke hen – du ser det kun med dit øje, er kun tilskuer ved de gudløses straf – (thi du, HERRE, er min tilflugt) den Højeste tog du til bolig. Der times dig intet ondt, dit telt kommer plage ej nær – thi han byder sine engle at vogte på alle dine veje – de skal bære dig på deres hænder, at du ikke skal støde din fod på nogen sten."* – Læs også Lukas 21,35-36.

De, der holder fast ved Gud og Kristus, vil der ikke ske noget under denne prøvelse ifølge Joh. Åb. 3,10-11: *"Fordi du har holdt fast ved mit bud om udholdenhed, vil jeg også holde dig fast og fri dig ud af den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige for at prøve dem, der bor på Jorden. Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din sejrskrans."*

Dette gælder for dem, der er tro mod Gud *NU*, og som arbejder for Hans sag i verden. (Joh. Åb. 12,14 og Esaj.-26,20).

Men man må *selv* tage beslutningen. Hvis man ikke tager denne beslutning, svarer det til at tage en *forkert* beslutning! Der findes ingen vej uden om!

Gud spørger ikke – det er alvor!

De fleste mennesker vil ikke bemærke denne advarsel. De vil ignorere den og vende sig mod andre og mere umiddelbare interesser, der egentlig – sammenlignet hermed – er ret ligegyldige. Det er grunden til, at en elskende, retfærdig og almægtig Gud vil fjerne alle disse ligegyldige interesser og påføre en så kraftfuld irettesættelse, at mennesket – til sidst – *vil* besinde sig og vende sig til Ham og følge Hans veje.

Hvordan er situationen i dag, og hvor fører den hen – når bibelprofetierne tages i betragtning?

I den vestlige verden har der været en ret stor middelklasse. Den har sørget for lov og orden og har haft tiltro til, at de økonomiske systemer kan fungere for alle. Men denne tiltro er ved at krakelere. Færre og færre tror på systemet eller "følger reglerne". Årsagen er, at middelklassen bliver stadig mindre. Tekniske fremskridt gør arbejderklassen overflødig og deler samfundet i to grupper: De borgere, der har meget, og de borgere, der har meget lidt. De borgere, der har investeringer og ejerskab i verdensøkonomien, og de borgere, der er henvist til trivielle servicefunktioner. Hvis man til denne udvikling føjer et mislykket uddannelsessystem, så har man pludselig store problemer.

For de fleste mennesker kræver simpel overlevelse større og større anstrengelser. Ingen føler sig sikker. Og denne udvikling er først lige begyndt.

Befolkningsekspllosionen er enorm, og da teknologien ekspanderer endnu hurtigere, vil afstanden mellem de uddannede og de ikke-uddannede vokse. De rige vil kontrollere stadig større dele af verdensøkonomien, mens kriminalitet og afhængighed af narkotika vil fortsætte med at vokse blandt deres medmennesker, som ikke ejer noget.

Mellemøsten og Afrika styres allerede af adskillige religiøse fanatiske fundamentalister, der ønsker at destabilisere velorganiserede, demokratiske civilisationer. De mener, at de er sataniske nationer, og ønsker at erstatte dem med et demoraliseret præsteskab, hvor religiøse ledere styrer alt og har magt til at dømme enhver, som de betragter som kættersk, uanset hvor i verden dette menneske bor. Et ord fra dem, og de vil være i stand til at udløse en "hellig" krig i alle de lande, deres landsmænd er flyttet til. Intet normalt menneske ville sige ja til terror i det åndeliges navn! Alligevel stiger antallet af tilhængere dag for dag!

Respekt for lov og orden og for menneskeliv er ved at forsvinde. Verden er ved at degenerere til en mobbe-mentalitet, der styres af misundelse, hævngherrighed og af smarte fupmagere. Og ingen synes at gøre noget ved det. Politikerne gør intet. Alt, hvad de bekymrer sig om, er deres personlige interesser, og hvordan de skal beholde magten.

Journalister plejede før i tiden at skrive med stil og integritet. Nu er det kun 'smarte' nyheder og sensationer, der tæller. Ingen søger længere efter sandheden, eller forsøger at repræsentere saglighed. Man søger efter 'scoops' og alt den negativitet, man kan grave frem. Den gode nyhed er dårligt nyt, og finder man ikke en rigtig historie, så finder man selv på en historie. Formålet er ikke at informere, men at sælge aviser eller tiltrække seere. Og alle er tilsyneladende ligeglade.

Før i tiden var advokater garanter for retfærdighed og beskyttere af svage og uskyldige. I dag er det vigtigere at vinde retssager og få klienterne dømt, selvom de udmærket ved, at de er uskyldige – for vundne retssager giver mere avisomtale.

Den generelle holdning er: *"Jeg tror det, når jeg ser det"*. I stedet burde den være: *"Når jeg tror, så ser jeg det"*. Stort set alle mennesker siger: *"Hvor er Gud? Jeg kan umuligt tro på noget, der er så diffust. Hvis Han ikke kan kontrollere ondskaben i verden, så har Han ikke skabt en perfekt verden, og jeg kan ikke tro på en Gud, der ikke er perfekt!"* Man dømmes Gud ud fra menneskets niveau og på menneskelige betingelser! I dag bliver det mere og mere almindeligt at sige: *"Hvis der findes en Gud, så er han ualmindelig ondskabsfuld! Hvad er det for en Gud, der har skabt en verden, hvor små børn lider og dør. De har jo ikke gjort noget ondt!"* (Hvad ved

mennesker om det?) *Hvorfor skal uskyldige dø ved jordskælv og på grund af tilfældig og meningsløs vold – og af sult, mens restauranter smider tonsvis af mad væk hver eneste dag*”? Den dag, mennesket kan forstå Gud, er Han ikke Gud længere. Da er Han kun en smule bedre end mennesket! Gud har ikke behov for at bevise noget for mennesket, retfærdiggøre sig eller forklare sig! Menneskeheden bliver meget snart klar over, hvem det er, der bestemmer i denne verden!

Menneskeheden går den letteste vej og forsøger efter at tjene så meget som muligt på så kort tid som muligt i stedet for at planlægge på længere sigt. For inderst inde – måske ubevidst – tror mennesket ikke, at fremgangen kan fortsætte.

Meget hurtigt vil de grundlæggende love og aftaler, der holder samfundet sammen, blive fuldkommen glemt. Hvad vil der ske, når arbejdsløsheden når op på et vist niveau i byerne? Kriminaliteten er allerede nu helt ude af kontrol. Politibetjentene vil ikke blive ved med at sætte livet på spil for borgerne, som alligevel ikke respekterer deres arbejde. Tværtimod – de bliver selv sat under anklage, når de forsvarer sig!

Nutiden er den tid, der med rette kan kaldes *”de sidste dage”*. Historien har forberedt menneskeheden på Jesu Kristi genkomst, og skabelsen af et himmelsk rige på Jorden. Men inden det sker, vil Jorden lide under en serie af krige, naturkatastrofer og andre uhyggelige begivenheder.

En fredsaftale i Mellemøsten vil gøre det muligt at genopbygge templet i Jerusalem. På en for os mennesker ukendt måde vil de, der tror på Gud *”blive fjernet”* fra alle katastroferne.

Derefter vil prøvelserne komme, hvor et helvede bryder løs på Jorden. Kæmpejordskælv vil lægge økonomien i ruiner. Gigantiske stormfloder vil gøre mange byer ubeboelige. Vold, oprør og andre forbrydelser vil hæрге. Til sidst vil en politiker stå frem – sandsynligvis i Europa – og foreslå en plan for, hvordan situationen kan føres tilbage til tidligere tiders tilstand. Denne politiker vil dog kræve uindskrænket magt, for at kunne gennemføre planen. Planen inkluderer en centraliseret elektronisk økonomi, der koordinerer handelen i den største del af verden. For at kunne deltage i denne økonomi og få fordele af automatiseringen, vil man blive nødt til at sværge denne leder ubetinget troskab og få et nummer tatoveret (eller få en mikrochip implanteret) i underarmen. Alle økonomiske transaktioner skal ske via dette nummer eller denne chip, og på den måde bliver transaktionerne verificeret.

Denne *Antikrist* vil i begyndelsen beskytte Israel og etablere en fredsaftale. Senere vil han angribe og starte en verdenskrig, der omfatter de muslimske lande – senere Rusland og til sidst Kina. Men til sidst vil Gud dog endelig blande sig i denne krig og skabe en fred, der vil vare i flere tusinde år.

Er dette scenarie overhovedet realistisk?

Lad os antage, at middelklassen fortsat bliver forringet og at de fattige bliver fattigere. Og at de indre bykerner i stadig højere grad bliver ofre for en kriminalitet, der efterhånden spreder sig til forstæderne. Hvis der desuden opstår store naturkatastrofer og hele økonomien bryder sammen i længere tid, så ville der dannes omstrefjende bander af sultne banditter, der overfalder alt og alle, og der ville opstå panik overalt. Hvis der midt i al denne vold, frygt og kaos findes et menneske, der træder frem og påstår, at han er i stand til at få alt under kontrol og redde situationen og menneskeheden, hvis man blot opgiver nogle få menneskelige rettigheder, så vil man sikkert give ham den magt, han kræver.

GNOSTIKERNE

I dag breder der sig over hele Jorden en ny bevægelse. Den kaldes *New Age-bevægelsen*. Den er ikke så ny endda, for den er i virkeligheden baseret på de gamle gnostikers lære.

Gnostikerne var de første kristne, som var overbevist om, at de, der troede på én Gud, ikke alene skulle tro på Kristus og vise ham ærefrygt, men desuden tilstræbe at efterleve ham i pinsens ånd – det vil sige selv at prøve at nå til et højere åndeligt niveau ved at leve et bedre liv. De beskrev i filosofiske termer, hvordan dette liv kunne leves. Men da den tidlige kirke formulerede sine kirkelove, blev gnostikerne til sidst kategoriseret som hedninger og forkastet – medmindre de ville overgive deres liv til Gud alene på grundlag af tro. De tidlige kirkeledere konkluderede, at for at være en sand kristen, måtte man ikke tænke, analysere og prøve at forstå, men blot være tilfreds med at leve livet i troen på himmelske åbenbaringer. Man måtte følge Guds vilje trin for trin, og være tilfreds med at være uvidende om Hans store plan.

Gnostikerne anklagede kirkens hierarki for tyranni og argumenterede, at gnostikernes filosofiske forståelse og metoder var bedre egnede til at hjælpe mennesket med at "overgive sig til Guds vilje", sådan som kirken krævede, i stedet for den "snakken-efter-munden-metode", som kirkens mænd praktiserede.

Til sidst tabte gnostikerne, og de blev bandlyst fra alle kirkehandlinger og -tekster. Deres tro og praksis forsvandt fra offentligheden, men fortsatte i hemmelige broderskaber og loger. De gik under jorden – blandt andet organiseret i forskellige sekter og ordener. Men dilemmaet var indlysende, så længe kirken holdt fast ved en transformerende åndelig forbindelse med det evige, og alligevel anklagede de enhver, der åbent talte om de enkeltheder, som oplevelsen ville indebære. De frygtede, at "det indre kongerige" ville blive et intellektuelt begreb indenfor den kirkelige doktrin.

Hvorfor skabte kirken et sådant dilemma? Fordi den tidlige kirke var bange for at sige, at Kristus var et *forbillede*, der viste alle en vej til at leve livet – en vej, som alle kunne stræbe efter. Og det på trods af, at det klart blev sagt i skriften. De var bange for, at denne indstilling kunne give for megen magt til det enkelte menneske, så de holdt fast ved modsigelserne. På den ene side holdt kirkens folk fast ved, at man skulle søge det mystiske "Guds kongerige" indeni sig selv, intuitivt følge Guds vilje og lade sig fylde med Guds ånd. Men på den anden side forkastede de al diskussion om, hvordan man kunne opnå denne status og kaldte det blasfemi, og de brugte oven i købet mord for at beskytte kirkens magt.

Baseret på gnostikernes gamle lære tror New Age-tilhængerne på, at mennesket gennem åndelig udvikling, gradvis kan vågne op og forstå Gud bedre og bedre, for til sidst at nærme sig Ham på et niveau, der giver evig lykke, og at mennesket på den måde ikke mere har behov for at fødes eller dø.

Hvordan betragtede så gnostikerne Jesus Kristus? – De vurderede ham som en, der bragte en ny energi ind i denne verden – en kultur, der var baseret på kærlighed. Hans budskab til menneskeheden var: Den eneste Gud er af hellig ånd – en himmelsk energi, der kan føles og opleves. At være åndeligt bevidst betyder mere end ritualer og offergaver og offentlig bøn. Det indebærer en slags dybere indre omvendelse. En omvendelse, der betyder en indre psykologisk forandring baseret på at lade personligheden forsvinde og overgive sig transcendentalt til sjælen, for på den måde at høste de sande frugter af et åndeligt liv.

Romerriget tog denne lære til sig og spredte ideen om den ene indre Gud i hele Europa.

Senere – da barbarerne fra nord splittede Romerriget – fulgte den feudale organisation af kristendommen.

På dette tidspunkt appellerede gnostikerne til kirken om at den skulle fokusere på den indre, transformerende oplevelse, og bruge Kristi liv som eksempel på, hvad man kan opnå.

Kirkens ledere var dog bange for at miste kontrollen, og byggede doktriner rundt om det kraftfulde hierarki af kirkens mænd. De gjorde sig selv til formidlere – til dem, som kunne uddele ånden blandt befolkningen. Til sidst blev alle skrifter, der relaterede til gnostikerne, dømt til at være blasfemiske og blev udelukket fra *Bibelen* ved kirkemødet i Næsea år 320 e.Kr.

Gnostikerne (New Age) tror dog, at der er ved at ske en krystallisering i nutidens samfund, og at de mennesker, der er åndeligt oplyste bliver flere og flere. Men samtidig vil "de onde" fjerne sig længere og længere fra Gud, og blive stadig mere voldelige og ondskabsfulde. Deres endelige scenarie er dog i overraskende grad i overensstemmelse med det, der er beskrevet i bibelprofetierne med kaos, krige og verdensomspændende destruktion. De tror dog, at alle, der bliver mere og mere åndeligt bevidste og udviklede, til sidst vil nå et så højt trin, at ondskab og elendighed ikke kan ramme dem (det, som kirken kalder frelse).

AFSLUTNING

Det er i grove træk, hvad *Bibelen* siger om profetierne. Her er (bevidst) mange gentagelser, og ordvalget er muligvis en smule højtideligt i et forsøg på at skabe helhed i terminologien. Det er ofte meget vanskeligt at se sammenhængen i bibelprofetierne. Det kræver mange ord at forklare det, og derfor er der risiko for at virke trættende på grund af nødvendige gentagelser af vigtige citater. Disse passager i *Bibelen* er imidlertid meget vigtige, og normalt er de oversat i bibelfortolkningerne. Desuden er *Bibelen* – i mine øjne – en uhyre vigtig bog, som man må vise respekt, og det kommer blandt andet til udtryk i et lidt højtideligt sprog.

Det er også min hensigt at lade fortolkningen af bibelprofetierne slutte her. Forhåbentlig har dette lille skrift vækket interesse for selv at studere *Bibelen*, for selv at studere og vurdere de mange detaljer, der afslører, hvad der vil ske i fremtiden. *Bibelen* er en særdeles interessant bog, der er oversat til 1.120 forskellige sprog og dialekter. Med dette lille bidrag i hukommelsen, er det mit håb, at læseren vil opleve *Bibelen* som mere interessant. Det er praktisk umuligt at analysere *Bibelen* til bunds, og denne bog skummer bare overfladen. Hvis man ønsker virkelig at fordybe sig i emnet, kan det kun ske gennem selvstudier.

Det kan for eksempel anbefales at læse videre om, hvordan fremtiden vil udvikle sig ved for eksempel at studere videre i Mattæus kapitel 22 og 24. Her fortæller Mattæus, at der vil komme falske Messias'er. Der fortælles også om Kristi genkomst: "*Thi da skal der komme 'en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu' og heller ikke senere skal komme. Og dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst.*" (Matt. 24,21-22).

"*Thi som en snare skal den komme over alle dem, der bor på Jordens flade.*" (Luk. 21,35).

"*Ved disse tre plager, ilden og røgen og svovlet, som stod ud af munden på dem, blev en tredjedel af menneskene dræbt.*" (Joh. Åb. 9,18).

"*HERRENS slagte skal på den dag ligge fra Jordens ene ende til den anden – der skal ikke holdes klage over dem, og de skal ikke sankes og jordes – de skal blive til gødning på marken. Drønet når til Jordens ende, thi HERREN går i rette med folkene – over alt kød holder han dom, de gudløse giver han sværdet, lyder det fra HERREN.*" (Jer. 25,33 og 25,31).

Læs i Habakkuks Bog om kaldæerne (det "hellige" romerske kejserdømme). De kommer "*flyvende langvejsfra. Som ørnen i fart efter føde.*" (Habakkuk 1,8).

Bemærk her, at han skriver, at mennesker skulle komme *flyvende* mod deres fjender! Som bekendt fik mennesket ikke lært at flyve før i begyndelsen af 1900-tallet.

Hvis man sammenligner dette med de nyheder, man præsenteres for daglig i radio, Tv og i aviser, og derefter spørger sig selv: Findes der i disse informationer tegn

på, at tingene vil ske, sådan som det er forudsagt i *Bibelen*? Er der sandsynlighed for, at det vil ske i den nærmeste fremtid? Hvis man er ærlige, må man erkende, at det faktisk er tilfældet.

Radio, Tv og aviser bekræfter hver dag, at *Bibelen* har ret. Findes der nogen fornuftig, logisk årsag til at tvivle på, hvad profeterne har sagt, der vil ske?

Men – som tidligere omtalt – *der findes en redning!*

Det er kun de ugudelige, der skal udleveres til sværdet. Det er utænkeligt, at Gud skulle lade de retfærdige få samme skæbne som de gudløse. (1. Mos. 18,25)

Inden den store katastrofe indtræffer, vil den store evakuering af alle, der tror, blive gennemført af Jesus selv, som vil befri de troende fra den kommende vrede (1. Tess. 1,10). De skal ikke flyttes til et fjernt land her på Jorden, men til en anden dimension. Læs selv dette i Joh. 14,1-3, 1. Tess. 4,13-18, Luk. 21,36, Hebr. 9,23 og i Joh. Åb. 3,10.

Mange stiller sig selv det samme spørgsmål som fangevogteren i Filippi, der spurgte: *"Hvordan skal jeg bære mig ad for at blive frelst?"*

Følg Paulus' anvisning: *"Tro på Herren Jesus, så skal du blive frelst, du og dit hus."* (Apostl. Gern. 16,31)

Hvis man modtager nåden, så skal man leve trygt i himlen og være uden frygt for alt det onde, der vil ske her på Jorden. (Ordsprogenes Bog 1,33).

*THI SÅLEDES ELSKEDE GUD VERDEN,
AT HAN GAV SIN SØN DEN ENBÅRNE,
FOR AT ENHVER, SOM TROR PÅ HAM,
IKKE SKAL FORTABES, MEN HAVE EVIGT LIV.*

(Joh. 3,16)

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk